உ

பரமபதிதுணை.

சர்வஜீவதயாபரனான

சுப்பிரமணியர் ஞானம்-நூறு

இஃது

திருப்பரங்கிரியில் வசிக்கும்

தத்துவளகாமணியாகிய

ஆறுமுகத்தம்பிரான் அவர்களாற்

பார்வையிட்ட பிரதிக்கிணங்க

இப்பரதகண்டத்தில்

பூலோககைலாயமென்னும்

துவாதசாந்த ஸ்தலம்

அத்வைத

சதானந்ததேசிகரவர்களால்

சென்னை

புவனேஸ்வரி அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1924.

<u>அநேகயோக்யதா பத்திரம் பெற்றது</u>

நோயாளி புகழத்தக்க தீராதென கைவிடப்பட்ட

மேகவெள்ளைக்கு மேகக்குலாந்தக மாத்திரை.

ஐயா'—தற்காலத்தில பலமாதர்களின் கூட்டுறவால் மேக உஷ்ணமதிகரித்து அதன் நிமித்தம் உந்திக்கமலத்தில் அதாவது தொப்புளில் உள்புரத்தில் ரணமுண்டாகி அதன் மூகாந்தரமாய் சீழ்ரத்தம் உண்டாகி நீர் துவாரத்தின் வழியாய் வருவதின் நிமித்தம் அநேக வைத்தியர்கள் மூலயமாய் மருந்துகள் தருவித்து சாப்பிட்டும் குணமடையாதபடி தேகத்தில ஊரி பின்னர் நரம்புகட்கும் பட்டு கடைசியாக விருத்தாப்பிய திசையிலேயோ அல்லது அந்த தருணத்திலேயோ மேகரோகங்கள், மேகவாய்வு, தனுர்வாதம், சகலமான பிடிப்புகள் திமிர்வாயுவு கைகால விரல்களில் மேகநீர தங்கிய நோய்கள் கொருக்கு புணபலவிதமான மேக ஜாட்டியங்கள் உண்டாகித் தன்வாழ் நாள பரியந்தம் இதே வியாதியை அடைவதும் தவிர ரொம்பவும் வருத்தத்தை அடைகிறார்கள். (இந்த வியாதிதான் மேகத்துக்கு அரசன்) ஆதலால் மேறபடி நோய் உடைய ஆண பெண் இருதாரத்தாரும் யாதும் சந்தேகமின்றி வெகு தீவிரமாய் இன்றே கீழ்கண்ட வியாதி ஏற்பட்டிருக்குமாகில் உடனே ஆர்டர்தந்து சாப்பிட்டு சுகத்தை அடைவீராக அபபடி நோய் நீஙகாவிடில் வாங்கிய பணத்தை வாபீஸ் செயய உத்திரவாதியாவோம்.

ஷை வியாதியின் முக்கிய குணங்களாவன:—

ஸ்திரீகளின் கூட்டுறவால் உண்டாகும் மேகம், மேகத்தாலுண்டாகும வேகவெள்ளை நீர்சுருக்கு நீர்தாரையினின்று சீழ்ரத்தம் வடிதல், நீரெரிசசல் நெடுநாளாய தேகத்திலூரி சிறிது சிறிதாக சீலை நனைந்துகொணடு துன்பபபடுத்தும் ஓர்வித நீர்வெள்ளை முதலிய ஆண் பெண் இருதாரததார்கள எத்தனைவருடம் சென்றதாயினும் இம்மருந்தை எண்ணிக்கையாக 10-தினம் உட்கொண்டால் மறுபடியும் அந்நோய் இருக்கக் காணார். உத்தரவாதமான சுதந்திய ஔஷதம். டப்பி 1-க்கு ரூபா 2 0 0

போகசோக நிவாரண மாத்திரை.

சிற்றின்ப விஷயத்தில் சம்பந்தபட்டவுடன் இம்மாத்திரையில் ஒன்றைதின்று பால் அல்லது நல்ல ஜலம் சாப்பிட்டால மேற்படி விஷயத்திலுண்டான நீர் சுருககு கைகால் அசதி உஷ்ணம் இவைகளை நீககி 10 நிமஷத்தில மறுபடியும் போகத்திற பிரியமுண்டாகும். 20-மாத்திரை விலை ரூபா 1 0 0

த. துரைசாமி முதலியார்,

நெ 23, பாளையப்பன் தெருவு, மின்ட் போஸ்டு, மதராஸ்

உ

பரமபதிதுணை.

சுப்பிரமணியர் ஞானம்—நூ

காப்பு விருத்தம்.

பூரணமாய் நிறைந்தபரா பரத்தின்பாதம்
போற்றியே சுழிமுனையிற புகுந்துக்கொண்டு
காரணமாந் தேவியுட வமுதங்கொண்டு
கங்குல்ரவி தனையறுத்துக் கருணை பெற்று
காரணமாந் தீட்சைபத்து வகைகள் கண்டு
மருவியேரூபாரூப கடந்தேயேறி
வாரணமா மூலத்திற கணேசன்றன்னை
வணங்கியே யிந்நூலை வழுத்துவோமே. ௧

நூல் வரலாறு.

வழுத்துகிறே னிந்நூலை மனதிரங்கி
வையகத்தோர் சித்தரெல்லாம் பிழைக்கவென்று
அழுத்தமுட னிந்நூலை மக்காள் மக்காள்
அடிதொடுத்து நுனிவரைக்கு மாராய்ந்தேபார்
பழுத்தமலைச் சாயையிலே பதுங்கியேறிப
பராபரத்தி னடியினுட வட்டம்பார்த்துக்
கொழுத்தியே பானமதைப் பானஞ்செய்து
குவலயத்தில் வாதமொடு வயித்தியம்பாரே. ௨

பாரப்பா அஷ்டகர்ம வசியமாற்றம்
பரிவான அஞ்சனமுந் திலதப்போக்கும்
ஆரப்பா வகாரமொடு வயித்யந்தானும்
அடங்காத தேகசித்தி கெவுன மார்க்கம்
நேரப்பா யோகமொடு ஞானந்தானும்
நிலையான நிருவிகற்ப சமாதிமார்க்கம்
சேரப்பா இதுவெல்லாம் வெளியாய்மைந்தா
செப்புகிறே னிந்தவகை தெளிவுதானே. ௩

தானென்ற வழியறியா னிடமுங்காணன்
தானுயிரைத் தானென்று போற்றமாட்டான்
வானென்று பொழியுமந்த வமுதம் சாரான்
வாடாத மணிவிளக்கை யறியமாட்டான்
தேனென்ற திரையேழை யறுக்கமாட்டான்
தேகசித்தி மாயசித்தி செய்யமாட்டான்
கோனென்ற குருபாத மடுக்கமாட்டான்
கூறுவான் வாய்ப்பேச்சால் ஞானந்தானே. ௪

தாமடா வாய்ஞானம் பேசிப்பேசிச
சாவதற்குக் கலவியெல்லா மறிந்தேனென்பான்
காமடா காமப்பேய் பிடித்துக்கொண்டு
கருத்தழிந்து போவதலலாற கருவைப்பாரான்
ஓமடா வுடலிறந்து போவதலலால்
உண்மையென்று தானறியா னுறுதிபாரான்
வாமடா வெறிநீரைக் குடித்துப்பாவி
வகைகேட்டு அலையாமல் வகைதான்கேளே. ரு

கேளடா சரிதையொடு கிரிகையோகம்
கிருபையுடன் ஞானமெல்லாம் வெளியாய்ப்பாடி
வாழடா வாழ்வதற்கு வகையுங்காட்டி
வாடாத தீபமதை யறிந்தே யேற்றித
தேளடா தேடிக்கொடுக்காய குலதெய்வந்தான்
சீவநிலை சிவநிலையு மதுவேயாகிக்
கோளடா வசுரர்களைக் குலைத்துவிட்டேன்
குவலயத்தில் வாசிமயி லேறிததானே ௬

தானென்ற மூலமதைச சாறறக்கேளு
சந்திரன்றன் மணடலத்துக் கடுககவேறிக்
கோனென்ற பசசைநிற வழியுமாகிக்
குருவான பஞ்சகர்தா மாயைதோன்ற
வானென்ற வானிலொரு இடியுங்காற்றும்
வநததடா தங்கையுட விந்துமாகிக
கோனென்ற பாசமொடு பார்வைதிஷ்டி
கொடுத்தவனும் மூலக்குண் டலியாம்பாரே. ௭

பாரப்பா குண்டலியும் வேறேயென்பான்
பதிவான சுழிமுனையை யறியமாட்டான்
ஆரப்பா பூரணகுண் டலியாமென்றும்
அண்டமென்றும் பிண்டமென்று மறியமாட்டான்
நேரப்பா பூரணமாங் கலைநாலாகி
நிஷ்டையொடு சமாதிநிஷ் களமுமாகிக்
காரப்பா வமுதமதை யுண்டுதேறிக்
க்ருத்துடனே சிவயோகங் கண்டுகொள்ளே. ௮

கொள்ளடா சுழினையிலே மனக்கண்ணூட்டிக்
கோளான கருவிகளைக் கூர்ந்தேதள்ளி
அள்ளடா அங்கெணடிப் படையைக்கட்டி
ஆதாரம் ஆறுமே யேகமென்று
நள்ளடா சுழிக்காற்றி லலைந்திடாமல்
நாற்பத்து முக்கோண நடுவேசென்று
விள்ளடா வில்லிசையி லுண்டையேற்றி
வெற்றிமயி லேறிவிளை யாடுவாயே. ௯

விளையாடப் பூரணத்தை யறியச்சொன்னேன்
வீணான மாயைகளை மறக்கச்சொன்னேன்
குலையான குலதெய்வ மறியச்சொன்னேன்
குண்டலியாம் வட்டமதன் கூறுஞ்சொன்னேன்
மலையாமல் வெறுவாயை மென்றிடாமல்
மனதுறுதி யாகவும்நீ கெவனம்வைத்துக்
கலையான பூரணத்திற் கலந்துநீயுங்
காவலர்களைவரையு மொன்றாய்ச்சேரே. ௰

சேரடா மவுனமென்ற ஊமைமூலஞ்
செகத்தோர்க ளறியாம லிறந்துபோனார்
ஆரடா ஊமைதனை யறிந்தாற்றேகம்
அழியாது நீடூழி காலமட்டும்
நேரடா நின்றநிலை மவுனந்தன்னை
நீங்காம லிம்மென்ற நிலையிற்சாற்றிப்
பாரடா வனுதினமும் விடாமல்நின்று
பராபரமாங் குலதெய்வந் தன்னைப்பாரே. ௧௧

பாரப்பா இம்மென்ற மவுனத்தாலே
பல்லாயி ரங்களண்டம் படைக்கலாச்சு
ஆரப்பா நவசித்த ரதுதானுச்சு
அருளான மறைநான்கு மதற்குள்ளாச்சு
நேரப்பா நிஷ்டையொடு சமாதியாச்சு
நீணிலத்தி லுயிர்களெல்லா மதனுலாச்சு ,
மேரப்பா மேருவென்று மதற்குபேராம்
விஞ்ஞையென்றும் ஞானமென்று மதற்குப்பேரே. ௧௨

போானவீசனுக்கு இதுதான்சொல்லிப்
பேசாதவெழுத்தினுட வரையுங்காட்டிச்
சீரான ஆறுவரை வீடுங்காட்டித்
தேவிபரா சத்தியுட மகிமைகாட்டிக்
காரான அஷ்டாங்க முடிவுஞ் சொல்லிக்
கலந்தெழுந்த யாகாதி முடிவுங்காட்டி
நேரான குலதெய்வ மிதுதானென்று
நின்றநிறை சிவன்றனும் நிலைத்தாற்பாரே. ௧௩

பாரப்பா சிவன்றனு மதுதான்கண்டு
பன்னிருகை வேலனென்றே பகர்ந்தார்நாமம்
ஆரப்பா அறிந்துசிவ சத்தியென்னை
அருளான குமாரனென்றே அழைத்துத்தானும்
நேரப்பா திருமூலப்பா லமுதமூட்டி
நீங்காத நிஷ்டையிலே யிருத்திவைத்தாள்
ஏரப்பா வுழுதால்வெள் ளாமையாகும்
ஏரில்லா னறுத்தடித்த தன்மைதானே. ௧௪

தன்மையுள்ள குலையல்லோ தெய்வமாகிச்
சகலருக்குஞ் சீவனுயி ரதுதான்மைந்தா
உண்மையா தாரமெழுத் தாறுமாகி
யுதயகிரி பருவதத்தி லொடுங்கிவாழ்ந்து
நன்மையுடன் பாழ்வீடு சுடுகாடாகி
நானென்றும் நீயென்றும் நாவுண்டாகி
அம்மைசிவ காமிசிலம் பொலியுங்கேட்கும்
அத்தலத்திற் றெரிசனைக ளநேகம்பாரே. ௧௫

பாரப்பா சதகோடி ரவிபோல்வீசும்
    பனிரண்டு தலமுமங்கே பாய்ந்துகாணும்
ஆரப்பா அயனோடு மாலுங்காணும்
    அழகான சதாசிவன்ருத் திரனுமங்கே
நேரப்பா மயேஸ்வரத்தின் கூறுமங்கே
    நிலையான கணேசனுட பீஜமங்கே
தேரப்பா நினைப்போடு மறப்புமங்கே
    தேறுக கருவியங்கே தெளிந்துகாணே. கசு

காணடா வழலையென்ற முப்பூவங்கே
    கலந்தெழுந்த வைங்காயக் கருவுமங்கே
தானடா அஞ்சனத்தின் நிலையுமங்கே
    தாரணையுஞ் சாரணையுஞ் சமாதுமங்கே
ஊணடா தீட்சைபத்து முடிவுமங்கே
    ஒருமித்து வுடலுயிருந் தரிப்பதெங்கே
கோணடா குருபாதங் காண்பதெங்கே
    கூறுவேன்பேசாதவெழுத்தாய் போச்சே. கஎ

போசசடா ஆறுதலம் வேறீதென்று
    புகுந்தெழுந்த மூலமதைப் பார்ப்பார்கோடி
ஆச்சடா மால்வீடு பிரமன் வீடு
    அப்புறந்தான் ருத்திரன்வீ டென்பான்பாவி
வாசசடா மகேஸசதா சிவன்றுனென்று
    வாநாடித திரிவர்பல வண்டர்கோடி
காச்சடால லாடஞசாம் பவிதானென்றுங்
    கண்மூக்கு மத்தியென்று மலைவான்றனே கஅ

தானென்று மிதுவென்று மலைந்துசெத்துச்
    சாகாம லுறைகின்ற தலமுங்காணான்
வானென்றும் முடிவென்றுங் கால்தானென்றும்
    மணிபூரந் தனையறிந்து வணங்கமாட்டான்
தோனென்ற றேனுது மனம் வேறுகச்
    சுடுபொட்ட விடுகாடு சுவறிப்போகுங்
கொனென்றும் ஆறுபடை வீடாமென்றுங்
    கூறியே யசுரர்களைக் கொன்றேன்பாரே. க௯

பாரப்பா அறுபத்து நான்குயோகம்
பார்தனிலே வீணாக வலைந்துபார்த்து
ஆரப்பா ராஜாங்க யோகந்தன்னை
யறியாம லலைந்தவர்க ளனந்தங் கோடி
நேரப்பா நின்றநிலை கண்டுமைந்தா
நினைவிருத்தித் தவசுபண்ணி நிலையைப்பார்த்து
வேரப்பா எழுத்துகளைச் சேர்த்துச்சேர்த்து
விண்ணென்று மண்ணென்று மறந்திடாயே. உ௰

மறந்திடா திருந்திடவே யெழுத்தைச்சொல்வேன்
மனமல்லவோ மனோன்மணியம் மணியைப்போற்றி
இறந்திடா திருந்திடவீங் காரந்தன்னை
யீஸ்வரியாள் பீடமென்று நிலையிற்சாற்றப்
பறந்திடாக் குருவிகளும் பொசுங்கிப்போகும்
பாரடா அருசெழுத்தின் பயனைமைந்தா
நிறந்திடாச் சிம்மொன்று நினைவாயொட்டி
நீங்காமல் நம்மென்றே நினைவிற்றுக்கே. உக

தாக்கவே மகாரமல்லோ மவுனமாகும்
தயங்காம லனுதினமும் நினைவாய்ப்போற்றி
வாக்கினாற் சொல்லாதே வம்மென்றேதான்
வைத்திடுவா யொருநிலையாய் வணங்கிமைந்தா
தாக்கியே யம்மென்றே யுறுதியாகச்
சாற்றுமஞ் செழுத்தைத்தா ரணையேசெய்து
நாக்கினாற் சொல்லவுந்தான் கூடாதப்பா
நாதாக்கள் சாபமுந்தான் சபித்திடாரே. உஉ

சபித்திட்ட சாபமதை நிவர்த்திசெய்து
சந்திரபுஷ் கரணியெனுஞ் சார்பிற்சென்று
கூவித்திடாத் தீபமனு தினமுமேற்றி
அங்கென்றுஞ் சிங்கென்று மறிந்தே போற்றிக
கூவித்திடவே உங்கென்றுங் கூடச்சேர்த்துக்
குண்டலியாம் நந்திவட்டக் குறியிற்சென்று
தவித்திடா மூன்றெழுத்துந் தன்னைக்கண்டேன்
தந்திமுக னுக்கிளைய சாமிநாதனே, உங

நாஞகி நீயாசி யேகமாகி
நல்வினையுந் தீவினையுங் கடந்துமைந்தா
தாஞகி மூன்றெழுத்து வாலைவிஞசை
தவருதே தீட்சையிலே மறந்திடாதே
வாஞகி வீணுகக் கொடுத்திடாதே
வாய்ப்பான அஷ்டாங்க தீட்சைசொல்வேன்
கோஞகி அங்கிஷியு மெனறேவோதிக்
குருபாதந் தனையறிந்து குவிந்துநில்லே. உச

நில்லடா ஓமென்றும் ஸ்ரீயுமென்றும்
நிறுத்தடா பூரணத்தின் நிலையைப்பார்த்து
அல்லடா வதினுடைய மகிமைசொல்ல
அாஞலு முடியாது மற்றேர்க்கேது
சொல்லடா வாய்ப்பேச்சு மூனக்குமேது
சொல்லாதே யிம்மூலந் திறவுகோலாம்
வில்லடா கீழ்மேலா ராய்ந்துபாரு
விந்துவட்டம் பளீரெனவே வீசும்பாரே. உரு

பாரப்பா யின்னமொரு மகிமைசொல்வேன்
பாலகனே வாவென்று மஷியென்றேதி
ஆரப்பா மூன்றிடசை மார்க்கம்போலே
அடிதொடுத்து நுனிவரைக்கா ராய்ந்துபார்த்துச்
சேரப்பா சிவயோக மிதுவாமென்றுந்
தீர்க்கமுட னந்திசந்தி தெளிந்துபார்த்துக்
கோரப்பா பராபரனை வாவாவென்று
குவிந்தநிலை தனைப்பார்த்துக் கூடுவாயே உசு

கூடுவது லகுவல்ல வாய்ப்பேசசல்ல
கோடியிலே யொருவனடா குறியைக்காண்பான்
ஆடுவது தில்லையிலே காலைத்தூக்கி
யம்பரமா மம்பலத்தி லாடடைப்பார்த்து
நாடுவது சதாகாலம் நாட்டம்பாரு
நமனேது நமனேது நாசமாகும்
பாடுவது அனுராக மனந்தங்கேட்கப
பசைமயி லேறியுநதான் பாய்நதேன்பாரே. உஎ

பாரப்பா இயகென்றே குறியிற்சாதி
  பராசத்தி மூலமிது பாருபாரு
ஆரப்பா இம்மூல மார்தான்சொல்வார்
  அகத்தியமா முனியேகே ளுனக்காகச்சொன்னேன்
நேரப்பா நீமகனே நினைவாய்நின்று
  நிருவிகறப சமாதியிலே நீருசியேறு
வீரப்பா வெறும்பேச்சுப் பேசிடாமல்
  வெட்டவெளி தனைநாடி விநதைகாணே. உஅ

காணுவது பராசத்தி தீட்சைக்கெல்லாம்
  கலநதிருந்த தனுடைய கனலதான்மைநதா
பூணுவது இதையன்றிப் புலன்வேறில்லை
  பூமியுட நாதமெனறு மிதறகுப்பேரு
வாணுலகிற றிரியாதே பயஙகிடாதே
  வாய்பேசாப பூரணத்தை வணஙகிபபோற்றித்
தோணுவதெல லாமுனககுத தோணும்பாரு
  துரியாதி தம்மதனைத தொடர்ந்துபாரே. உகூ

பாரப்பா வின்னமொரு மவுனஙகேளு
  பராபரத்தி னடியினுட பாதம்போற்றி
ஆரபபா நசியென்று மசியென்றோதி
  யடஙகாத தேவிதனை யர்ச்சித்தேற்றிக்
கூரப்பா குவிந்துமன மொன்றாய்நின்று
  கூடுகையி லம்பலவர் கூத்துந்தோணும்
சேரபபா விம்மூன்று எழுத்தினாலே
  சிவனுடைய கயிலைவரை தெரியலாச்சே. ௩௰

ஆசசடா மூனறெழுத்தி னாலேமைந்தா
  ஆறுவரை யூடுருவி யடுககத்தோணும்
மூசசடா மூசசடஙகி மேலேநோக்கு
  முச்சநதி யுதயகிரி யுசசிதோணும்
வாசசடா வாயுசா ரணையாம்வேகம்
  வாரியுனை யுயரவினித் தூககியோடும்
காசசடா கருவிகளைத தள்ளியோடுங
  காரணமும் பூரணமுங கலந்துபோமே. ௩க

போமடா இரியென்றங் கிரியென்றோதிப்
பொருத்தமுடன் பூரணத்தை கலந்துபாரு
ஆமடா சகலசித்து மதிகமாகும்
அடங்காத பூதமைந்து மொன்றாய்ச்சேரும்
வாமடா வாமமூநதான் கசிந்துபாயும்
வடவரையிற் றருவனுட சூட்சங்காட்டும்
காமடா காமப்பால் திரண்டுகாணும்
காணாத காட்சியெல்லாங் காணும்பாரே. ௩௨

பாரப்பா வங்குசியங்கு என்றேவாகிப்
பராபரமாங் குலதெய்வந் தன்னைப்பார்த்து
நேரப்பா நிலையறிந்து பிதுங்கொட்டாமல்
நீமகனேபூசைநிறை வேற்றிக்கொண்டு
ஏரபபா பூரணத்தின மனக்கண்ணூடே
இடகலையும் பின்கலையீ டழிந்துபோகும்
வேரப்பா சுழிமுனையில் நினைவாய்நின்று
வேதாந்த பராபரையை வேண்டிநில்லே. ௩௩

நில்லடா சற்புத்ர ணால்மைந்தா
நிறைகையிலே நின்றநிலை யுனக்குத்தோணும்
சொலலடா சுழிக்காறறு நிலைக்கொட்டாது
சொன்னதெலலா மெய்யாகும் நினைந்தபோதே
அல்லடா வென்னைபோலே யார்தான்சொன்னார்
ஆதியந்த மனாதியந்த மிரண்டுமைந்தா
கொல்லடா மாயைதனை யொழித்ததாலே
குமாரகுரு பரனென்று நமக்குப்பேரே ௩௪

பேரிட்டாள் சிறுபிள்ளை வயதோகொஞ்சம்
பெற்றபிள்ளை தனையுந்தான் பேணிபாராள்
சீரிட்டாள் சமையுமுன்னமே யென்னைப்பெற்றாள்
தேசமெல்லா மவுசாரி யாடிக்கொண்டாள்
ஏரிடடுப் பார்த்தாலுங் கண்தான்கூசும்
இவளுடைய மாயையல்லோ வுலகமாச்சு
நேரிட்ட ஐவருக்குந் தாயுமாகி
நிறைந்தாளே யாவருக்கும் பெண்டீர்தானே ௩௫

தானென்ற நாமமதை மவுனம்வைத்து
தமர்வாசல் தனிலிருத்தி மைந்தாமைந்தா
கோனென்ற இம்மூல வெழுத்தினாலே
குருபாதந் தன்னிலேயுங் கூட்டிவைக்கும்
வானென்ற வாசியுந்தா னடங்கிப்பாயும்
வஸ்தானவஸ்துவென்று வணங்கவைக்கும்
கோனென்ற குண்டலியின் குறியைக்காட்டும
கூசாமல் மவுனத்திற் கூட்டும்பாரே ௩௬

பாரப்பா இம்மூலந் தன்னைப்பார்த்துப்
பராபரத்தில மூவருந்தான் முத்தியானார்
ஆரப்பா யிதையறியாப் பாவிதன்னை
யடித்தடித்தே அப்புறமுந் தள்ளவேண்டும
நேரப்பா நிறைந்தபரா பரத்தினூடே
நீங்காமல நிறுத்து நினைவாய்ச்சேர்க்கும்
பேரப்பாயிதனாலே முத்திபெறலாம்
பெரியோராக ளனந்தம்வெகு கோடிதானே. ௩௭

கோடான கோடிசித்தர் முனிவரெல்லாங்
குணமறிந்து தசதீட்சை தன்னாலமைந்தா
பாடான பாடுபட்டுப் பிழைத்தோர்கோடி
பாழிலே மாண்டவர்கள கோடாகோடி
வீடான வீடதையுந்தா னறிந்துநீயும்
மேலாறு தலத்தினுட விலாசங்கண்டு
வாடாத தீபமதை யறிந்துகொண்டு
வந்தவர்க்கே பேரின்பங் காட்டுவேனே. ௩௮

காட்டுகிறேன் தசதீட்சை யறியாப்பாவி
கழுதையவன் கரையேற மாட்டான்பாரு
நாட்டுகிறே னகத்தியமா முனியேகேளு
நன்மையுட னுனக்காகச சொன்னேன்மைந்தா
பூட்டுகிறேன் திரையேழுஞ் சிதைந்துபோகப்
பூரணத்தின் யோகமதை யறிந்துநீயும்
சூட்டுமணி பூரஞ்சு வாதிட்டானும்
சொல்லாத விஞ்சையுடன் சுருதிபாரே. ௩௯

பாரப்பா பூசைவிதி யறியாமற்றான்
　பரமசிவ தீட்சையென்றே அலைவான்பாவி
ஆரப்பா முழுகியனுஷ்டானஞ் செய்து
　அஞ்செழுத்தா மென்றெழுத்தெட்டெழுத்தாமென்று
நேரப்பா தீட்சைவைத்த குருக்களுந்தான்
　நீணிலத்தில மணியுருட்டிப் பூசைசெய்து
வேறப்பா வெறிபிடித்துத் திரிவான்பாவி
　வேரற மரமென்று வீசுவேனே. ௫௰

வீசுவேன் பூரணத்தை யறியாப்பேர்க்கு
　விண்ணிலிடி தான்வீழ்ந்து நரகில்வீழ்வான்
காசிநதி தனிலேதான் தீர்த்தமாடிக்
　கரைகாணு மங்கிரங்க டன்னையோதி
வாசிநிலை யறியாமற் றெய்வமென்று
　வணங்கியவ னலைந்திடுவான் வருவதேது
தேசிகளுக் கெத்தனையோ சொன்னாலுந்தான்
　தேறாது அலைந்திடுவான் கண்டபாரே. ௫௧

பாரப்பா ஆலயத்தில் நெய்விளக்குப்
　பலபூசை செய்துமவ னலைந்திட்டாலும்
ஆரப்பா அன்னதானம் பூமிதானம்
　அப்பனே மாதானஞ் செய்திட்டாலும்
நேரப்பா குளங்கிணறு வெட்டினாலும்
　நீமகனே கறையேற மாட்டாயபாவி
தேரப்பா தேட்கொடுக்காங் கொடுக்காந்தேளு
　திரையேழை யறுத்துமினிக் கண்டுதேரே. ௫௨

தேரடா தேளிருக்குஞ் சிவசாயைக்குள்
　செங்தேளுங் கருந்தேளுந் திடமாய்ப்பாயும்
ஆரடா கருந்தேளை யறிவாருண்டோ
　அறிந்தாலு மதினிலையை யறியப்போமோ
ஏரடா நிலையறிந்து மவுனம்பெற்று
　என்மகனே புலியூருச் சாயைதன்னில்
நேரடா நேர்நிலையும் நீயேபார்த்து
　நின்றுகொண்டு அரவுவிஷ நிலையக்காணே ௫௩

காணடா அரவுவிஷங் கடித்தாலுந்தான்
கைநொடிக்கும் நேரமதி விருந்துபோகும்
தானடா அரவுதனைப பிடித்தேமைந்தா
சத்திசிவ லிஙகமதிற் சாரபாய்சசேர்த்து
நானடா அதைய றிந்து மவுனஙகணடு
ரவியினுட கறபததில நாடியேறிக
கோனடா வானவர்கோன் றனக்கேயானுங
கொடுத்தனடா தெயவபதி கூறுர்ந்துபாரே. சச

பாரடா சாகரமு முடிவதாச்சு
பனனிருகைப புயமிலஙக வுரைககலாசசு
ஆரடா அஷடாஙக முடிவுமாச்சு
ஆதிவஸ்து அநுதிவஸது வொன்றுய்பபோசசு
கூரடா சடாடசரமு மிதுவேயாசசு
குவிந்தெழுந்த வைந்தெழுத்து மிதுவேயாசசு
நேரடா பராசததி வேலுமாசசு
நிலையான தாரணையை நிறுத்துவேனே. சரு

நிறுத்துவேன் தாரணைதான் மகாரமாசசு
நின்றிலஙகும் வாசியல்லோ சாரியாச்சு
கருத்தான தேவிமனோன் மணியுமாசசு
காமதேன் கற்பகமு மதுவேயாசசு
மருத்துமலைச சார்புகடு வாடடத்துள்ளே
மாறுத வாசனைதா னனேகமுண்டு
திருத்தமுடன துவாபரபா லகருமுண்டு
தெரிசிததே அடிபணிந்து தெரிநதுகொள்ளே. சசு

கொளளடா சத்திகை வசமதாகக
கூறுகிறேன் கும்பமுனி யுனக்காய்மைந்தா
தளளாதே யாறுபடை வீடுகடடிச
சடாட்சரமா மாறெழுததை யதிலேநாட்டி
விளளாதே யாறுபடை வீடுகளெல்லாம்
விபரமுடன் சொல்லுகிறேன விநதுவட்டங்
துள்ளாதே விந்துவிலோங காரஞ்சாததிச்
சுருதியுட னுற்கோணம் மேலேசாறறே. சஎ

சாற்றுகிறேன் நாற்கோணந் தன்னில்மைந்தா
தற்பரமாய் நகாரமிட்டு சார்பாய்நின்று
ஏற்றுகிறே னதன்மேலிற் பிறைதானிட்டு
என்மகனே மகாரமென்ற மவுனஞ்சாத்தி
போற்றுகிறே னதன்மேன்மூக் கோணமிட்டுப்
பூரணமாஞ் சிகாரமதை நடுவேசாத்தி
காற்றிலையு மதிகமடா வறுகோணத்திற்
கலந்தெழுந்த வகாரமதைக் கனிவாயபூட்டே. ௪௮

பூட்டடா சிரசிட்டு விந்துவிட்டுப்
புத்திரனே அகாரமதைப் புருவமேவி
நாட்டடா இடதுபுறங் கிலீயைவைத்து
நாதனே வலதுபுறம் ஐயுமென்ற
வாட்டடா சௌவுமென்றே சிரசுமேவி
வளமான ஸ்ரீயென்றே காதிலிட்டு
சூட்டடா இறீயுமென்றே பாதந்தன்னைச
சொகுசான நமஸ்தெனவுங கூடவையே. ௪௯

வையென்ற வைம்பத்தோ ரட்சரத்தை
வளமான மூலவரை சிரசுமட்டும்
மெய்யென்ற விலக்கமுந்தான் மேவிக்கட்டி
மேலான குகைவாச லடுக்கவேறி
ஐயென்றுங கிலியென்றுஞ் சௌவென்றோதி
யடுககடுக்க ஓஙகாரம் ஸ்ரீயுமெனறும்
பொய்யென்றே யெண்ணாமல் இறீயுமென்றும்
புத்திரனே நமஸ்தெனவே போற்றுவாயே. ௫௰

போற்றுகிறேன் பஞ்சசதகி மூலமந்த்ரம்
போடடா சக்கரத்தில் வரைந்துகட்டி
ஏற்றுகிறே னாறுவரை வீடுமைந்தா
என்வாக்கால சொல்லவுந்தான் முடியாதையா
சாற்றுகிறேன் சிதம்பரமென் றிதறகுப்பேரு
சத்தியமாய்ச சொல்லுலுகிறேன் மைந்தாமைந்தா
ஏறறுகிறே னாறுவரை வீட்டுக்கெலலாம
இருவளையம் வாசலிலே யிடடுககடடே. ௫௧

காட்டிய வோங்காரஞ் சுத்திவிட்டுக்
  காரணியே பூரணியே கபாலியென்று
சுட்டிகளே வெறும்பேசசுப் பேசிடாமற்
  சூட்டடா பசசரிசி யாலேபீடம்
மட்டிகளே வடுகனையுங் கூடவைத்து
  மாட்டிமறு கோணசசக் கரந்தாண்கீறி
முட்டியே திரியாம லஞ்செழுத்தை
  மூடடுமோங் காரநடு வரையிற்றுனே. ருஉ

தானவனு யாவதறகு அறியுமிட்டுத்
  தப்பாமற சித்தரியும் ஸ்ரீயுஞ்சேர்த்து
வானவர்கோன் போற்றிசெய்ய விஞைசவாலை
  மைந்தனே மசியென்றும் நசியென்றோதி
மானதமாம் பூசைசெய்து மைந்தாமைந்தா
  மறக்காதே யிருவலையம் வாசலிட்டுக்
கோனருளால் வாலையுட பீஜமிட்டுக்
  கும்மென்றே யோதியுந்தான் குறியைப்பாரே. ரு௩

பாரப்பா வடுகனுக்குக் கும்பம்வைத்துப்
  பாலகனே நசியென்றே அடியிறசாத்தி
ஆரப்பா தேவியுட கும்பத்துக்கு
  அப்பனே மசியென்றே அடியிற்சாத்தி
நேரப்பா பஞ்சகர்த்தா ளைநதுபேரை
  நீமகனே மானதமாய் நினைத்துப்போற்றி
ஏரப்பா பூரணமே தெய்வமென்று
  இரவிமதி தனையடுத்துப பூசைபண்ணே. ருச

பண்ணுவது பூசையுந்தான் செய்யும்போது
  பாலகனே கும்பமெல்லாம் வஸ்த்ரஙகட்டி
கண்ணுமனக் கண்ணறிந்து விண்ணைப்பார்த்துக்
  கபாலிக்கும் வடுகனுக்கும் வஸ்த்ரஙகட்டி
எண்ணமய ராமல்நீ புஷ்பம்வாஙகி
  யீஸ்வரியும் வடுகனையும் ரூபமாக்கித
தண்ணுட்டா னிருந்துபாத் திரஙகளாந்துரு
  சத்தியமாய்ப் பானமிட்டுச் சரியாயில்லே. ருரு

நில்லடா வொருமனதாய் நிலையில்நின்று
  நிருத்தியே திருவாத்தி மலர்தான்சாததி
அல்லடா சூலமுஞ்சக கரங்கள்சாத்தி
  யப்பனே நெய்விளக்குத் தீபம்வைத்துச
சொல்லடா பூரணத்தை நினைத்துநீயுஞ்
  சூட்டுமிரு பக்கஙகற பூரமேத்தி
வில்லடா தேவியுட குறியைப்பார்த்து
  வேண்டியதோா பலகாரம் வடையும்வையே. ருசு

வையப்பா சாதமொடு மதுமாம்ஸஙகள்
  மைநதனே பாலொடுசேர்க் கரையுந்தேனும்
செய்யப்பா தேஙகாயும் பலிதானிடுத்
  தித்திக்குங கனிவகைக ளெலலாம்வைத்துப
பொய்யப்பா சொல்லாமல விஞைசையோதிப்
  புத்திரனே சவ்வாதும் புனுகுஞசாத்து
மெய்யப்பா வாடைபரி மளஙகளெலலாம்
  வேண்டியே தேவிக்கு வைததுப்போறறே. ருஎ

போற்றுகின்ற போதிலேதான் மைந்தாநீயும
  பூரணததிற் பிரமமென்ற ரூபஙகொண்டு
ஏறறுகின்றபோதெல்லா மவுனவிஞைச
  யெண்ணியே மனதொான்று யிருத்திக்கொண்டு
மாற்றுகினற போதேமுன் னிலையைப்பார்த்து
  வாடாத தீபமதைத் தூண்டியேற்றிக்
காற்றினிலு மதிகமடா மூன்றெழுத்தைக
  கண்டுகொள்ளக் காட்சியடா கண்டுகொள்ளே. ருஅ

கொள்ளுதற்கு நவக்கிரக சித்திவேணுங்
  கொடியதொரு நவகலசம் வைக்கவேணும்
தள்ளுதறகு முன்சொன்ன படிதானப்பா
  தவறுமற் றூணையை யேற்றவேணும்
சொல்லுதற்குக் கிரகவட் சரஙகள்கீறிச
  சுத்தமுடன் தருப்பையுமா விலையுஙகட்டி
மல்லுததம் பண்ணுமல் மக்காள்மக்காள்
  மனோன்மணியை யாசசித்து தேஙகாயசாத்தே. ருகூ

சாத்தென்று சொன்னபடி நினைவாய்ச்சாத்தி
தவறாமற் பலகாரம் வடையும்வைத்தப
போத்தென்று சொன்னபடி விஞ்ஞையோதிப்
புகழ்ந்திடுவாய் சாபமெல்லாம் நிவர்ததிசெயது
ஏத்தென்று சொன்னபடி சமிதைப்போட்டு
என்மக்கா ளாவினெயயா விலையாறசாத்தி
வாழ்த்தென்று வாழத்திடுவாய் வாலைபூசை
மறவாம லனுதினமும் பணிநதுகொளளே. ௬௦

கொள்ளையிலே நரித்தோலைத் தரித்துமைந்தா
கூறுவா யுததளமாய் விபூதியிடுச
சொல்லையிலே வோர்துரியா தீதம்பார்த்துச
சொரூபமணி சூடசமணி தன்னைப்பார்த்து
எல்லையிலலாப் பேரொளியைப் போலேவீசும்
இமயகிரி பருவத்தி லிருத்திவைகக்கும்
தொல்லையெல்லாந தீருமினிப் பாசம்போகுந்
துன்பமற்றுப் பேரின்பந தொடரும்பாரே. ௬௧

பாரப்பா பஞ்சசத்தி தீட்சையாலே
பரலோக முழுவதுமே தனதாயபபோகும்
ஆரப்பா அஷ்டகர்ம வாலையாலே
யாகாதி யொன்றுககு வயதுநூறு
நேரப்பா யாகாதி செய்யவுநதான்
நிலைதவறா திருநதுமனம் நிறுததவேணும்
பேரபபா இபபடியே பேருபெற்றேன்
பேசாத மவுனத்திற கூடினேனே. ௬௨

கூடினே னஷ்டாங்க முடிவுமாச்சு
குண்டலியாஞ் சததியுட குணமீதாசசு
ஆடினேனானந்தம் பாடிப்பாடி
அஷ்டகர்ம வாலையுட வருளும்பெற்றுக்
கூடினேன் சிவயோகத குறியைப்பாடிக
கொணடேனடா மூன்றெழுததைக் குவித்தேயானும்
தேடினேன் மூனறெழுத்தா மகாரமோடு
சேர்நதெழுதது நகாரமொடு சிகாமாசசே. ௬௩

ஆச்சடா யிதனாலே கவனசித்தி
யம்பலவ ரனுதினமு மாட்டைப்பாரு
பேச்சடா வாய்திறந்து பேசிடாதே
பேய்போலே யிருந்துமன தறிவில்நிலனு
ஏச்சடா திரியாதே யிந்தப்பேச்சு
யெட்டிரண்டு மறியாத சவங்கள்தானும்
மூச்சடா பிறந்திடத்தில் மூனையைப்பாரு
மூவுலகுந் தனதாச்சு மோதுமோதே. ௬௪

மோனதென்ற வென்குருவு மெனக்குச்சொல்ல
மூன்றெழுத்தை யானறிந்து முருகனானேன்
சூதொன்று மில்லையடா விந்தப்பேச்சு
சுக்கிலமுஞ் சுரோணிதமு மொன்றாய்ப்போச்சு
வாதொன்றும் வாய்திறந்து பேசிடாதே
வருகுமடா பேறிடியுந் தலையில்வீழ்கும்
காதொன்று கேளாத பிள்ளைபோலக்
கருத்தில்வைத்துப் பூரணத்தைக் கருவாய்ப்பாரே. ௬௫

பாரப்பா பரமசிவ னென்னைப்பாத்துப்
பாலகனே யென்குருவே யென்றேபோற்றித்
தேரப்பா மூன்றெழுத்து மூலமந்த்ரஞ்
செப்பென்றே தெண்டனிட்டு மப்பாவென்றார்
வேரப்பா தெரியாதென் றவர்க்குச்சொன்னேன்
வேண்டினா ரென்னையுந்தான் விபரமாக
ஏரப்பா இம்மூன்று மூலங்காட்டி
யெகனாளுஞ் சிரஞ்சீவி யிருமென்றேனே. ௬௬

இருமென்று பரமசிவன் றனையிருத்தி
யிம்மூல மதிகமென்று சிவன்றான்கேட்கத்
திருமந்த்ர மூன்றெழுத்து அதிகமென்றே
ஜெகமதனைப் படைப்பதற்குச் சிவன்றான்வேண்ட
குருமந்த்ர மவுனமதாய்ப் பரைதான்வந்து
குணமான மூவரையும் படைக்கும்போது
மருமந்தரம் வேறில்லை யென்றுசொல்லி
மவுனமதாய்ச் சிகாரமதை நினைத்தாளப்பாரே. ௬௭

அசசுதனும் வந்துமினிப் பணிந்தான்பாரே. ௬௯
பாரப்பா பச்சைநிற வடிவுகொண்டு
பராபரையே பராபரனே யென்றுபோற்றி
ஆரப்பா வென்றுயே ஆத்தாளென்று
ஆனந்தக் கூத்தாடி யவனைப்பார்த்து
நேரப்பா வெனையழைத்த மாதேமாதே
நிலைத்திருக்க நிலைதனையும் நிறுத்துமென்றூர்
மேரப்பா மகாரமென்ற மவுனங்காட்டி
மேலான பதவியிலே யிருமென்றுளே. ௭௰

இருவென்று பூரணமே மைந்தாவென்று
எவ்வுயிரும் ரடசித்து மிடுக்கந்தீர்த்தும்
திருவென்றும் பெயரிட்டு அழைத்துமாலைத்
திருஷ்டிகரு மொளிவாகித் தீர்க்கம்பெற்று
உருவென்று தோணும லுயிராய்நின்று
உத்தமனே யோகாதி யோகியாகித்
தருவென்று தருக்களையு மவருக்கீந்து
சஙகோடு சக்கரமுங் கொடுத்திட்டாளே. ௭௧

பாரப்பா வுருத்திரனும் பிறந்துவந்து
பராபரியே யென்றுசொல்லிப் பணிந்துநிறக
ஆரப்பா சங்கார வுருத்திராவென்றுள
அவருக்குச் சிகாரமதை யருளிசசெய்தாள
நேரப்பா யிதைநினைத்துப் போற்றசசொன்னுள்
நேசமுடன் வாழந்திருக்க நிலையுஞசொன்னுள்
மேரபபா மேரிலிடட தீபம்போல
மேதினியில் நீயிருந்து மேவென்றுளே. ௬௮

மேவென்று ஞருத்திரனை மைந்தாவென்று
மெஞ்ஞான விஞ்சைதனை விடுகாதென்றுல்
தாவென்று ளனுதினமும் நினைக்கசசொன்னுள்
சஙகாரஞ் செய்வதறகுப் பாசமீந்தாள
கூவென்றுள் பூரணத்தை நினைத்தேஆத்தாள்
கோரியே மகாரமென்றே மவுனந்தன்னை
ஆவென்றே நிலைதனையு மவள்தான்பார்த்தாள்

கொடுத்திட்டா ளொளிவாலே மாயைதோன்றிக்
குருவான தேசியென்று பேருமிட்டு
அடுத்திட்டா ளென்மகனே வாவாவென்று
ஆதார மாயிருக்கும் படியாய்நின்று
தடுத்திட்டாள் தாரணையை யவர்க்குக்காட்டித்
தானனே யென்றுமுறைத் தருவிலேறி
விடுத்திட்டாள் பூரணமே விஞ்ஞைநாதா
வேண்டியே விண்ணிலிரு மென்றாளபாரே. எஉ

பாரப்பா அச்சுதா னந்தநிலா
பச்சைவர்ணம் பூண்டிருந்த பரனேஅய்யா
ஏரபபா மகாரமல்லோ வுனக்குப்பீட
மிருந்துமுந்தன் மகாரமென்ற மவுனந்தன்னைத்
தேரப்பா சதாகாலம் நினைததுப்போற்றித்
தேசாதி தேசமெல்லாம் நிறைந்தென்றுளும்
வேரப்பா வெறும்பேசசுப் பேசிடாமல்
வேதாந்த பூரணத்தின் வியாரகாணே. எங

காணுவது பூரணமே வெளியாய்ப்போகுங்
கருத்துடனே மவுனமதைக் கண்டுகொண்டு
தோணுவதெல் லாமுனைகுச் சூட்சங்காணுஞ்
சொல்லாதே யென்மகனே யென்றுசொல்லிக்
கோணமல் நிலைதவறிப் போய்விடாமற்
கூர்ந்துமன தொன்றாகக் குறியைப்பார்த்து
வாணுலகி லுயிர்தோறும் நீயாய்நின்று
வகுத்துயிரை ரெட்சித்து மிருமென்றாளே. எச

இருமென்று நகாரமென்ற விஞ்ஞைதன்னை
யெண்ணியே பூரணத்தி லிருத்தியோதித்
திருமந்த்ர மூலமென்ற செபந்தான்செய்து
சேர்ந்தெழுந்த பராபரனை நினைத்துப்போற்றிக்
குருமந்த்ர நகாரமென்ற விஞ்ஞையாலே
கொடியதொரு மறையோனுங குதிதேவந்து
உருவொன்றுந் தெரியாத தேவியாத
மோடிவந்து மகிழ்வுடனே பணிந்தான்பாரே. எரு

பாரப்பா வென்மகனே விஞ்சைநாதா
 பாணிகலை வாணியென்றும் பரையேயென்றும்
ஆரப்பா மறைநான்கு சிரசதான
 அயனுக லோகமெல்லா மருளிச்செய்ய
நேரப்பா வுதித்துவந்த மைந்தாநீயும்
 நிறைந்தபராபரா பரத்தினுட நிலையினின்று
வேரப்பா வேதாந்த வேதவேதா
 விஞ்சைதனை யுன்றனக்குக் காட்டுவேனே. எசு

காட்டுகிறே னண்டபிண்டம் படைத்துநீயுங
 கலந்தெழுந்த வெண்பத்து நான்குயிர்களும்
பூட்டுகிறே னவரவர்க்குப புசிப்புத்தானும்
 புகழ்ந்தெழுந்த தெய்வமோடு பூதந்தானும்
நாட்டுகிறேன் பூமிநடு மத்திதன்னில்
 நடுவாக மேருவென்று நலமுண்டாக
வாட்டுகிறேன் சமுத்திரமுஞ் சகலவித்தும்
 மானிடரைப் படைத்துநித்தம் வாழ்வாய்பாரே. எஎ

பாரப்பா நகாரமென்ற விஞ்சைதன்னைப்
 பார்த்துவுன்றன் நிலையறிந்து பதியில்நின்று
ஆரப்பா சுடுகாடு பாழ்வீட்டுக்குள்
 அமர்ந்தொடுஙகிப பூரணத்தி லறிவில்நின்று
நேரப்பா நிஷ்டையோடு சமாதிபார்த்து
 நின்னிலையும் நின்னுயிரும் நீதான்கண்டு
ஏரப்பா மணிவிளக்கைத் தூண்டித்தூண்டி
 யெவ்வுயிருந் தான்படைத்து மிருமென்றாளே. எஅ

இருமென்றாள நகாரமென்ற விஞ்சையாலே
 என்மகனே மறைநான்கு சேரலாச்சு
உருவென்றுஞ் செகமெல்லாம் படைக்கலாச்சு
 ஓமமுடிந்த பட்டணத்தி லொடுங்கலாச்சு
தருவென்ற தருக்களெல்லாந் தோன்லாச்சு
 தமர்வாசற் குளளேயுந்தான் தரிககலாச்சு
குருவென்ற குருபாதங காணலாச்சு
 கும்மென்று தபபித்துக் கூடுவாயே. எசு

கூடுவாய் தம்பனமு மிதுவேயாகும்
கோடிரவி தனைக்காட்டிக் குறியிலநிற்கும்
ஆடுவா யிதையறிந்து மவுனங்கொண்டு
அஷ்டமா சித்தியெட்டு மாட்டிவைக்கும்
நாடுவாய் நாற்பதின்மூக் கோணந்தோன்றும்
நந்திகுரு வாசாலைப் பேசவைக்கும்
பாடுவாய் பரவெளியைக் கண்டுகண்டு
பாவமதை யகற்றிடுவாய் பாருபாரே. ௮௰

பாரென்றே யிந்தமுறை சொன்னபேச்சு
பழுதில்லை பழுதில்லை மூன்றெழுத்தை
ஆரென்று கேட்டாலுஞ் சொல்லிடாதே
அயனபடைப்பு விதமதையெல்லா மிதுதான்மைந்தா
கூரெனவுங் கூட்டழிந்து போயவிடாது
குமரிகற்ப மென்றுசொல்லி யிதமுகுப்போம
நாரென்று பூவாலே வாசமாச்சு
நகாரத்தின் மகிமையெல்லாம் நாட்டினேனே. ௮௧

நாட்டியே பரமசிவன் றன்னைப்பார்த்து
நானுரைத்தேன் பூரணத்தின் நிலமைதன்னைக்
கூட்டியே பரமசிவ னென்னைப்பார்த்துக்
குருவென்றுஞ் சிவனெனவுங் குறித்தார்மைந்தா
ஆட்டியே பூரணத்தி லடங்கிவாழ்ந்தேன்
அரனெனவுஞ் சிவனெனவு மருளச்செய்தேன்
கூட்டியே யென்னையெடுத்து முகந்துகொண்டு
குமரகுரு பரனென்றே கூறினாரே. ௮௨

கூறியதோர் மயேஸ்பரனுஞ் சதாசிவனுங்
குணமாக வந்தவகை கூறுமென்றே
மாறியே பரமசிவ னென்னைக்கேட்க
வழுத்தினேன் பராபரையாள் பதத்தில்நின்று
தேறியே வகாரமென்ற மவுனந்தன்னைச்
சென்றெழுந்து பூரணத்திற றெளிவாய்வைத்து
ஏறியே லாடத்தி லவள்தான்பார்த்தே
யென்மகனே மயேஸ்பரா வென்றாள்பாரே. ௮௩

பாரடா மயேஸ்பரனும் பரையைப்பார்த்துப்
  பாதமதில் நமஸ்காரம் பண்ணிநிற்க
ஆரடா செகத்திலுள்ள வுயிர்கடெல்லாம்
  அண்டபிண்ட சராசரஙக ளளாவிநின்றும்
தேரடா நடையுடையுஞ் சிவசெந்து
  தெளிந்திருந்து லோகாதி லோகமெலலாம்
ஏரடா நீயிருநது வாழுமென்றே
  யெடுததுரைத்து மயேஸ்பரனை வாவென்றாளே. அச

வாவென்று ஞானந்தனுக்கு விஞைசைதானும்
  வகாரமென்ற மவுனத்தை வைததாளாததாள்
ஆவென்றாள பூரணத்தை யடுக்கசசொன்னாள
  அதிலடஙகி வாசியென்றே யிருக்கசசொன்னாள
கூவெனறாள மனதடஙகி யறிந்துகொண்டாள
  கூறுகினற மனக்கண்ணு லொளியைபபார்த்துத்
தாவெனறு தமர்வாசற் குளளேசென்று
  சஙகறப தாரணையு மானாள்பாரே. அரு

பாரப்பா மயேஸ்வரத்தின் கூறுசொன்னேன்
  பராபரமாஞ் சதாசிவத்தின கூரைகேளு
ஆரபபா யகாரமெனற மவுனநதனனே
  ஆனந்த மானபரா பாதநிறமீசர்ந்து
நேரப்பா நிலையறிநது மவுனஙகொண்டு
  நிறைகையிலே சதாசிவனு மூதிக்கலாசசு
தேரப்பா சதாசிவனும் பரையின்பாதந
  தெணடனிடடுப பணிந்திடவே யழைத்தாளகாணே. அசு

காணடா சதாசிவமே மகனேயென்று
  கண்மணியே கருததினடு வுதித்தவையா
தானடா லோகாதி லோகமாகத்
  தானான யகாரமதை மவுனங்கண்டு
கோனடா குலதெய்வந் தனனைப்பார்த்துக்
  கூறுவான பராபரனே யெனறுபோறறி
தேனடா தேனமுதந் தினமுமபாயச்
  சிவநிலை சிவநிலையாய்த் தேறென்றாளே. அஎ

தேறென்ற தேவிதிருப் பாதம்போற்றித்
தெளிவான யகாரமதைச் சுழினைக்கேற்றி
கூறென்றகூர்விழியால் மனக்கண்ணூட்டிக்
கோடிரவி யொளியுடைய குறியைப்பார்த்து
வேறொன்றும் பேசாமல் வெளியைப்பார்த்து
வெட்டவெளி யாகவுந்தான் விபரமானார்
ஆரொன்று மறியாம லரூபமாகி
யடங்கலுக்குந் தானாகி யிருந்தாளபாரே, அஅ

பாரடா வாங்கார கோபமாகிப்
பார்தனிலே யனலாகி மாயைதோன்றி
ஆரடா சுழிமுனையி லவர்தானின்று
ஆதியென்றும் அனாதியென்றும் ஏகமானார்
நேரடா விதையறியாத் தவத்தோர்தானும்
நிஷ்டையிலே யணுவளவு நிலைக்கெட்டாது
ஏரடா யிதையறிந்து பூசைசெய்தால்
என்றைக்கு மிறக்காம லிருத்தும்பாரே. அகூ

பாரப்பா இவர்களுட நிலையுஞ்சொல்லப
பரமசிவன் றன்கேட்டுப் பாவம்நீக்கி
ஆரப்பா குண்டலியாளு சத்திமூலம்
அடுத்தெனக்குத் தெரியவுமே அருளுமென்றார்
நேரப்பா மனதிறங்கிச் சிவன்றனக்கு
நினைவான வோங்காரக் கம்பமீதில்
ஏரப்பா யேறிவிளை யாடுந்தேவி
யெட்டிரண்டுங் கூடுமினி யிருந்தாள்பாரே. கூ0

பாரடா இப்படியே சிவன்றனக்குப்
பனிரண்டு தலத்தினுட கூறுஞ்சொல்லி
ஆரடா அஷ்டாங்க வெக்யங்காட்டி
யருள்பெருகு சதாநந்தி யருளைக்காட்டி
வேரடா வேரில்லாக் கனியைககாட்டி
வேதாந்த ரசக்கிணறு மிகவுஞ்சொல்லிச
சேரடா சிந்தைதனில் கவனம்வைத்துச்
செவிசாய்ப்பா யகத்தியனே செப்பத்தானே. கூக

தானாகித் தானவனு யாவதற்குச
  சததியமாய் அகாரமென்ற மவுனம்வேணும்
ஊனாகி யுடலாகி யுயிருமாகி
  யோஙகார மானதுவு மதுவேயாகிக்
கோனாகிக் குருவாகிக் குமரியாகிக்
  கோடிவரை காலமெல்லா மிருத்திவைக்கும்
ஆனாகி வெளியாகி யவியுமாகி
  யார்தனக்கு மெட்டாது இந்தப்பேச்சே ௧௨

பேச்சென்ன இந்தமுறை பேசிப்பேசி
  பிராணயந் தெரியாமற் பிசகிப்போனால்
ஆச்சென்ன வதினாலே வருவதேது
  அந்தரங்க மானதுறை யறியாப்பேர்க்குக்
காச்சென்று காச்சுமடா யிந்தயோகம்
  காலாந்தக் கனலெழுப்பிக கொதித்துபபோவான்
வீச்சென்று வீசாறே யிந்தப்பேசசு
  வேதாந்த சாரணையை வெளிவிட்டேனே. ௧௩

விட்டகுறை தொடடகுறை தொடர்ந்துகூடி
  வெடடவெளி பராபரத்தின் வெளியிற்சென்று
அட்டகிரி பருவதமுங் குலுஙகியாட
  ஆறுவரை தான்கடந்தே அகண்டமேவித்
துட்டரணக் கருவிகளைத் தொடர்ந்துவெட்டி
  துருவனிட சக்கரத்தின் சூடசஙகண்டு
வட்டமூலை மாதுடைய பாதம்போற்றி
  வந்தவர்க்கே பேரின்பங காணுஙகாணே. ௧௪

காணென்று சொல்லிவிட்ட மார்க்கம்போச்சு
  சுடிகையடா வரைநொடிக்குள் நிலையிற்சென்று
தானென்ற கயிலைமலைச் சார்பிலேறிச்
  சந்திரன்றன் பானமதைத் தானேவுண்டு
கோனென்ற திரிகோண முப்பாழ்தாண்டி
  கொடியதொரு சிவநிலை தன்னைப்பார்த்தால்
மானென்ற மான்மழுவுந்தரித்தவீசன்
  மருவியே யுனதிடத்தில் வருகுவானே. ௧௫

வருகுவா னமுதரச மூட்டியுன்னை
வந்தவினை நீக்கியினி வாழ்விப்பானே
தருகுவான் நினைத்தபடி யுனக்கேமைந்தா
சாம்பவியாள் பாதமதை க்ஷணத்திற்காட்டி
யுருகுவா யனுதினமு மெழுகுபோலே
யுரைத்திடுவாய் மவுனத்தை யுறுதியாக
மருகுவாய் மாயைவினை யதனைத்தள்ளி
மாறாத வாசனையுந் தட்டித்தள்ளே. ௬௬

தள்ளுவது யாரையென்றால் மைந்தாகேளு
சங்கற்ப மறியாத சமயத்தோரைக்
கள்ளுடனே யபினறக்கு கலந்தவேரைக்
கஞ்சாவுங் குடிகுடிக்கை கொண்டபேரை
உள்ளுடைந்து வாய்ப்பேச்சா லுழன்றபேரை
உத்தமரைத் தூஷித்த வுலகத்தோரை
விள்ளுவது மவுனமதை விட்டபேரை
வீணென்று சத்தியமாய்த் தள்ளிப்போடே. ௬௭

போடென்றேன் பொய்கொலைக ளுயிரைக்கொன்று
புசித்தவரை யப்புறமே தள்ளுதள்ளு
நாடென்றேன் ரவிமதியை மைந்தாநீயும்
நாதாக்கள் சாபமெல்லாம் நிவர்த்திசெய்து
தேடென்றேன் தவங்தேடி யோகம்பாரு
செம்பவளம் போலேதான் திறமுங்காட்டும்
பாடென்ன பட்டவற்குப் பலன்றானுண்டும்
பராபரத்தி னடியினுட பாதந்தானே. ௬௮

தானவனும் நீயிருக்க வேணுமென்றாற்
சத்தியமாய் லாடக்கண் திறந்துபாரு
கோனவன்று னீயென்றே அழைப்பாருன்னைக்
குவலயத்தோ ரடிபணிந்து கூர்ந்துநிற்பார்
வானவர்கோ ளிதையறிந்து பூஜைசெய்து
வல்லமையாள் பாதமதை வணங்கிப்போற்றி
நானவனு மென்றுநடு வணையைப்பார்த்து
ரம்மென்று பேசியுந்தா னாடினேனே. ௬௯

நாடியே லோகாதி லோகமெல்லாம்
நாதாக்கள சாபமதால் நாசமாகித்
தேடியே திரிந்தாலுங் குருவைக்காணுன்
சிந்தைமந்தி ரத்தைதெரி சிககமாட்டான்
ஓடியே யலையாதே மக்காளமக்காள
ஒருநாளும் மறவாதே மவுனபபேசசைப்
பாடியே திரியாதே யிந்தநூலைப்
பார்த்துமனத் கண்ணாலே பணிநதுகொள்ளே. கOO

கொளளடா யனுதினமும் லாடமேவிக்
குறிபபறிநது நித்திரையிற சாய்ந்திட்டாலும
அல்லடா இடக்கையைத் தலைகுழைத்து
அருளான லாடத்தி லுறஙகவேணும
சொலலடா வோரிபோற றயின்றுநீயுஞ
சொல்லாதே சவம்போலே யிருந்துமைந்தா
வில்லடா விறபூட்டி.யேதகியேத்தி
விஞ்சையென்ற மூன்றெழுத்தின விபரம்பாரே. கOக

பாரப்பா யெனைபோலே வெளியாயத்தானும்
பார்தனிலே முனிவோாகள சித்தாசொல்வார்
ஆரப்பா அஷ்டாஙக மாாதான்சொல்வார்
அருளதஙகு மவுனமணி யார்தான்காணபாா
நோப்பா முன்சொன்ன படியேமைநதா
நினைவிருத்தி நிலைதனிலே நின்றுயானல
வேரப்பா வேதனுட வெழுதநதோணும்
விட்டகுறை தொட்டகுறை தெரியலாச்சே. கOஉ

ஆச்சடா பூரணததி னமுதமுண்டு
அப்பனே மூபபாலை யறிநதுபோறறி
ஏசசடா சொலவார்கள செடிபூடெனறு
என்மக்க ளதினாலே வருவதேது
வாசசடா வெணசாரை பிடிககவென்று
வையகத்தில் மலைகாடு அலைந்தேயேறி
ஏச்சடா சாரையைத்தான் பிடித்தோமென்பார்
என்மகனே சாரையிருப் பிடத்தைப்பாரார்
மூசசடா மூசசற்ற விடத்தைக்காணர்
முக்கியமாயச சாரையுட நிலையகேளோ. கOங

கேளடா மயேந்த்ரகிரி விருசைதன்னிற
  கிருபையுள்ள குகைவாசல் நாலுந்துண்டு
ஆளடா வம்மலையிற சாரைதானும்
  அப்பனே ஐந்தாறு அதிலேயுண்டு
நாளடா வெக்கியமா முனியேகாவல்
  நரசிங்க மூர்த்தியுட னடபபோமெத்த
வாளடா வடியிலொரு லிங்கந்தோன்றி
  வாய்வழியே சாரையுந்தான் வருகும்பாரே. ௧௦௪

பாரபபா சாரையைத்தான் பயமாய்வாங்கிப்
  பதறுதே மத்தியிலே பிடித்துபபாரு
ஆரபபா பிடிக்கையிலே பொருதியோடும்
  அடங்காத சாரையுந்தா னறியப்போமோ
நேரப்பா மயேந்த்ரகிரி யுசசிமீதில்
  நிறைநதெழுநத சந்திரன்போற றடாகமுண்டு
தேரப்பா தடாகத்திற சாரைமைந்தா
  சிறந்துதித்துச செனறெழுந்து வந்தவாறே. ௧௦௫

வாறுன சாரையுந்தா னதிலுதித்தே
  வந்துதடா சிவலிங்கம் வழியில்மைந்தா
தாரான சாரையைத்தான் விடடிடாமற்
  சாம்பவியாள் பாதமதிற் றயவாய்க்கூடி
நேரான நசியென்றே சாபந்தீர்த்து
  நீமகனே முழுவதையு முண்டுதேறி
போரான பேரின்ப வீடுசென்று
  பிசகாம லதிலடங்கிப் பேணிப்பாரே. ௧௦௬

பாரப்பா சாரையுந்தான் வரும்போதெல்லாம்
  பாலகனே நீபிடித்துப் பசியுந்தீர்த்து
ஆரப்பா வணுவளவும் விட்டிடாமல்
  அப்பனே அப்யாச மார்க்கஞ்செய்து
நேரபபா நிலையறிந்து குருவைப்போற்றி
  நிஷ்டையொடு சமாதியிலே நினைவாய்நின்று
வேரபபா வேறதென்று நினைந்திடாமல
  விதிவிலகச சாரையுந்தா னுண்டுதேரே. ௧௦௭

தோடா திரிகூடப் பருவததநிற
 திருமாலு மயனோடு ருத்ரன்றானும்
ஆரடா மயேஸ்வானுஞ சதாசிவனும்
 அப்பனே யிராகுவொடு கேதுதானும்
சேரடா மதியோடு ரவியுந்தானும்
 தேவியெனும பராபரைசிற பரையாள்மைந்தா
காரடா சித்தரொடு முனிவரெலலாங
 கலநதிருப்பா ரினனம்வெகு பெரியோரபாரே. க0அ

பாரப்பா அமமலையில் மூளைத்தபூடு
 பராபரையாள சாபமதாற் பாழாய்ப்போசசு
ஆரப்பா அதினடுவே விருடசஜாதி
 யாகாய மளாவியடா வளர்ந்துநிற்கும்
நேரப்பா விருட்சத்திற பஞ்ஞாதானைநது
 நிலையான பூவைநது காய்தான்மூன்று
சேரப்பா நிதமகாய்க்கும் நிதமபழுககுஞ
 செஞசுடர்போ லுதித்திருக்கும் பழந்தான்காணே. க0கூ

காணடா அம்மரத்தின் பெயரைக்கேளு
 கருவான கருநெல்லு யதற்குப்பேரு
தானடா நிதம்பழுத்து விழும்போ தெலலாந
 தறபரையாள் சாபமதை நிவர்த்திசெய்து
கோனடா மசியென்றே வோதிமைந்தா
 குருவான தேசிகனை மனதிற்கொண்டு
நானடா அப்படியே யுண்டுதேற
 நமனுடைய நாடடமெல்லாம் நாசமாசசே. கக0

ஆசசடா கருநெல்லி மரத்தைமைந்தா
 ஆரறிவா ருலகத்தி லறியமாட்டார்
மூசசடா நறகனியை விடடிடாமல
 முழுவதையுங கொண்டுவிடு முத்தியாக
ஏசசடா சொல்லவில்லை யிநதப்பேச்சு
 எட்டிரண்டு மிதையனறி வேறேயுணடோ
காசசடா காட்சிதரு முன்னைப்பாரு
 கறகண்டு மனநதேறு யறிவிலநிலலே. கககக

நில்லடா வாலைசிவ காமியாகி
நிறைந்தபரா பரையாடான் சிவந்தமேனி
அல்லடா சாதியவள முதலாய்நின்ற
ஆத்தாளை நீயடுத்தே யவளைப்போற்றிச்
செல்லடா சிவநமசி வாயமென்று
செபித்துமவள நாதம்பிங காவிரில்விடடு
அல்லடா பூரமொடு சூடன்சேர்த்தே
ஆதியுப்பு வறுதியுப்பு மதிலேசேரே. ௧௧௨

சேரடா வங்குசிங்கு என்றேவாங்கிச்
சிறந்தெழுந்த ரவிதனிலே வைத்துப்பாரு
ஆரடா முப்பூவின் சுண்ணமிட்டு
அழுகாந்தம் பூரச்செந் தூரமிட்டு
நேரடா வைத்திடவே மைந்தாகேளு
நிலையான ரவிபோலே காந்திமீறும்
ஏரடா யிதையெடுத்துப் பதனம்பண்ணி
யீஸ்வரியா ளெக்கியத்தி லெடுத்துவையே. ௧௧௩

வையப்பா அறுதிவஸ்து விதுதான்மைந்தா
வாலைக்கு மிதுவல்லோ வைக்கவேணும்
செய்யப்பா சோடசோப சாரமாகச்
சிவன்கயிலை யுந்தனுக்குத் தெறியும்பாரு
மெய்யப்பா வுங்களுக்கா யறிந்துசொன்னேன்
மேலாறு தலந்தனிலே மேவிக்கொள்ளும்
பொய்யப்பா சொல்லவில்லை வாமபூசை
பொறியைந்து மொன்றாகும் புகழ்ந்துபாரே. ௧௧௪

பாரடா வெண்சாரை யுண்ணும்போது
பாலகனே கருநெல்லி யருந்தும்போதும்
ஆரடா நாகமதை மைந்தாநீயும்
அப்பனே பணவிடைதா னரையேகொள்ளு
ஏரடா பதின்மூன்று வருடமைந்தா
இடைவிடாதிம்மூன்றை யுண்டாயானால்
வேரடா வினையகலும் பாவம்போகும்
விஞ்சையெனு மூன்றெழுத்தை விரும்பிப்பாரே. ௧௧௫

பாரப்பா முப்பாலு மிதுவா மைந்தா
பராசத்தி கைவசமா மிதற்குள்ளாச்சு
ஆரப்பா முப்பாலு முண்ணும்போது
அப்பனே கடுகொடுநல லெண்ணெயாகா
வேரப்பா அணுவளவு சேர்ந்தபோது
வீணுச்சு வுனனுடம்பு வெடித்துப்போச்சு
தேரப்பா அணுவளவ படியேதேனுரு
சேர்நதிட்டா லதைத்தீர்க்க வகைதான்காணே. ௧௧௬

காணடா பாஷாணங் கெவுரிவாங்கிக்
கருத்துவைத்து வராகனிடை நிறுத்துமைந்தா
தானடா அணுவளவே யுண்டாயானாற்
சடமிழந்து போகாது தப்பாதையா
நானடா அப்படியே யுண்டேன்மைந்தா
நசிமசியென் றேசொல்லி நாட்டம்பார்த்துக்
கோனடா கோனிருக்கு மிடமுங்காட்டிக்
குருசாத்தை யஞ்சலென்று கூடினேனே. ௧௧௭

கூடியே முப்பாலு முண்ணும்போது
குணமான அன்னமுண்ணுங் குறியைக்கேளு
நாடியே பச்சரிசி படியரைக்கால்
நலம்பாசிப் பயிறுபடி யதுபோற்சேர்த்துத்
தேடியே யாவின்பால படிதானென்று
சிறந்தெழுந்த பாலிலேயரிசியிட்டு
ஓடியலை யாமறசர்க் கரையுஞ்சேர்த்து
ஒருபோதாய் நித்தமுந்தா னுண்டுகொள்ளே. ௧௧௮

கொள்ளவே ஆவின்நெய் பலந்தானென்று
கூட்டுவாய் பூரணத்தின் குறியைநாடிச
செல்லவே போகாது இந்தப்பேச்சு
சூட்சநிலை சொரூபநிலை தொடர்ந்துகாட்டும்
அல்லவே போகாதென் றேநீதானும்
அலையாதே யலையாதே அய்யாகேளு
மெள்ளவே பூரணத்தை யடுக்கநீயும்
மேதினியோர் தான்பணிவார் மேவிப்பாரே. ௧௧௯

வாரப்பா பரமசிவ னென்னைக்கேட்கப்
  பாரபரையாள் கிருபையினா லவளைப்பார்த்து
ஆரப்பா மூப்பாலின் மகிமைதன்னை
  அதிசயமா மென்றுசொல்லி யறிந்துகேட்டு
நேரப்பாயிதையன்றி வேறேகற்பம்
  நிலையாது தேகத்தில் நிறுத்தொட்டாது
தேரப்பா சூட்சகற்பச சுழினைவீடு
  திறக்குமே யிம்மென்றே சுழினைக்கேற்றே. ௧௨௰

ஏற்றுவது வாசிமனோன் மணியாள்தேவி
  இருதயமே யிவளிருந்தே யெட்டிரண்டாயச
சாற்றுமொரு விளுனைபெனு மூன்றெழுத்துத்
  தற்பரத்தைத் தாவியதற் கப்பால்மேவு
மாற்றுமொன்று மதிகமடா தேகமாக்கி
  மனோன்மணியாள கற்பநிலை மருவிசசொல்வாள்
போற்றும்நிலை யறியாத சவுகல்தன்னைப்
  புழுக்குழியிற் றள்ளியுந்தான் போக்குவாயே. ௧௨௧

போக்கோடே பேறுதற்கு அஷ்டகர்மம்
  பூரணியே கபாலிதிரி சூலியென்று
வாக்கோடே மனம்புத்தி யறிவாருசித்தம்
  வாய்வேக சாரணையில் வைத்துடபோறறித்
தாக்கோடே அஷ்டகர்மங் கருவினாலே
  சண்ணுமடா அறுபத்து நாலுசித்தம்
போக்கேடே செய்பாகங் கைபாகங்கள
  புத்திரனே தவறுமற் செய்துகொள்ளே. ௧௨௨

கொள்ளடா நிறஞ்சிவப்பாஞ் சிவந்தகன்னி
  கொங்கைமின்னாள தன்னிடத்தில் மைந்தாநீயுஞ்
செல்லடா அவளிடத்தி லருகேசென்று
  செப்படா பசியென்றே அவளைப்பார்த்து
அல்லடா லெட்சமுரு வோதுவோது
  அப்பனே தலைப்பிண்ட மாநல்மைந்தா
கொல்லடா நிறையஞ்ச மாதந்தன்னிற்
  கொடியதொரு பிண்டமுந்தான் விழுகுமபாரே. ௧௨௩

பாரப்பா அவளமுகத்தை நீதான்பார்த்துப்
பாலகனே நசியென்றே யோதியபோடு
ஆரப்பா அவள்தனக்குப பிசகேயில்லை
அலலட்டா லவளிறந்து போவாளசொன்னேன்
நேரப்பா பிண்டமதை யெடுத்துவந்து
நிமலியுட அக்ஷரத்தை நீதானோதி
ஏரப்பா பாண்டத்திற பிண்டந்தன்னை
யெடுத்துவைத்துச் சூடனைந்து பலந்தான்மூடே. க௨௪

போடப்பா பாண்டத்திற் றுவாரமிடடுப்
புத்திரனே சட்டிமேற் சடடிவைத்து
நாட்டப்பா மண்டுசீலை செய்துமைந்தா
நடுவணையைச் சுத்திசெய்து ரம்மென்றோதிக்
கூடபபா குழியிலிடடுத் தீயைமூட்டிக்
குருவான கணபதிக்குப் பூசைசெய்து
ஆடப்பா தில்லையைத்தான் மைந்தாபார்த்து
அரகரா கணபதியென் றருளேப்போறறே. க௨ரு

போற்றியே பூரணியை மனத்துள்வைத்துப்
புவனேதிரி புரையாடகுப் பூசைசெய்து
ஏறறியே பாண்டமதை யெடுத்துமைந்தா
என்மக்கா ளாறவைத்தீஸ் வரிவைப்போற்றிச
சாற்றியே தைலமதை யெடுத்துக்கொண்டு
சவாதுவிட்டுப் புனுகொடுதா ரணேயேசெயது
வாழ்த்தியே பதனமாய் வைத்துக்கொண்டு
வையகததில் வாதமொடு வைத்யம்பாரே. க௨சா

பாரப்பா அஷ்டகர்ம மிதற்குள்ளாச்சு
பாலகனே ஐங்காயக் கருவிதாச்சு
நேரப்பா அஞ்சனங்க ளிதறகுள்ளாச்சு
நிலையான மறைப்புவித்தை யிதற்குள்ளாசசு
தேரப்பா மோடிவித்தை யிதற்குளளாச்சு
சிதம்பரத்தின் சக்கரமுஞ் சித்தியாசசு
வேரப்பா வீணாகத் திரிந்திடாமல்
விதியறிந்து மதியறிந்து பூசைபண்ணே. க௨எ

பண்ணுவது பூரணத்தை நீதான்பார்த்துப்
பாலகனே கடுகையுந்தான் பதனஞ்செய்து
எண்ணுவது பஞ்சசத்தி வாலையென்றே
யேழையைப்போல வாய்பேசா திருந்துகொண்டு
முன்னுரைத்த தைலமதைக் கவனமாக
மூடியே பீங்கானி லிட்டுவைத்துக்
கண்ணுமனக் கண்ணறிந்து மைந்தாநீயுங்
கருமானத் தைலமின்னங் காட்டுவேனே. கஉஅ

காட்டுகிறேன் தலைப்பிண்ட மூன்றுதிங்கட்
கன்னியர்க டன்னிடத்திற் சைகையாக
நாட்டுகிறேன் முன்சொன்ன தியானஞ்செய்து
நாரணியே பூரணியே யென்றுமைந்தா
சூட்டுகிறேன சுழிமுனையில் மனக்கண்ணூடிச்
சுருதிபர வெளியெனவே மனதிற்றங்கி
மூட்டுகிறேன் பிண்டமதை யெடுத்துவந்து
முன்சொன்ன படிபோலப் பானஞ்செய்யே. கஉகூ

செய்யப்பா பராபரைக்குப் பூசைசெய்து
சிந்தையுடன் தைலமதை யெரித்துநீயும்
அய்யப்பா கிலியுமென்று சவ்வென்றோதி
யானந்தம் பொங்கியிட வருளேகொண்டு
பொய்யப்பா போகாது தைலந்தன்னைப்
புத்திரனே பீங்கானி லடைத்துக்கொண்டு
மெய்யப்பா கடுகையுந்தான் பதனம்பண்ணி
மேதினியிற் சித்துவிளை யாடுவாயே. கநo

ஆடுவது அஷ்டகர்ம வித்தைக்கெல்லாம்
அப்பனே இப்பிண்ட மதிகமாகும்
நாடுவது வைத்தியத்திற் கிதுவேயாகும்
நலமான வாதமெல்லாங் கொள்ளையாகும்
மூடுவது சுழிமுனையைப் பார்த்தேயோது
சொல்லாதே தைலமதைச் சொன்னேன்சொன்னேன்
நாடுவது குலதெய்வந் தன்னைப்பார்த்து
நலமான அஷ்டகர்மம் நாடிச்செய்யே. கநக

செய்யப்பா இன்னமொரு கருவுஞ்சொல்வேன
   திரண்டெழுந்த தலைப்பிண்ட மதிகமப்பா
மெய்யப்பா திங்களுந்தான் பத்துமாகி
   மேலான நிறைபிண்டஞ் சமூலம்வாங்கி
வையப்பா முன்சொன்ன படிபோலத்தில
   மைந்தனே சூடமொரு பலந்தானபத்து
பொய்யப்பா போகாமற சாபந்தீர்த்துப்
   புத்திரனே தைலமதை யிறக்கிக்கொளளே. ௧௩௨

கொளளடா தைலம்பிங காணிவிடடுக்
   கூடடுவாய சவாதுடனே புனுகுஞ்சேர்த்து
அளளடா கடுகுதனைப பதனமபண்ணி
   யாத்தாட்கும் வடுகனுக்கும் பூசைபணணி
உளளடா தனையறிந்து சூட்சஙகண்டு
   ஒளியான முசசுடரை யொன்றாய்ப்போற்றித
துள்ளடா தூள்துரியா தீதநதன்னைச்
   சொலலாத மநதிரத்தா லறிநதுபாரே. ௧௩௩

பாரப்பா சேகரியை யடுத்தடுத்துப்
   பாருலகில் அஷ்டகர்மஞ் செய்வதற்கு
ஆரபபா சேகரியா ளார்ககுமூத்தாள
   ஆயனுடு ருத்திரனும் பிரமன்றானும்
நேரபபா வடிபணிந்து வணஙகிநிறபார்
   நிலையான சககரத்தை நிறுத்தவென்றால்
தேரபபா அறுகோண மிடடுமைநதா
   தெளிவான முக்கோண மதறகுடசாத்தே. ௧௩௪

சாத்தடா சூலமிடடு விநதுவிட்டுச
   சததியமாய் ஓஙகார மேலேயிடடு
ஏத்தடா சூலவரைங் கெலலாமைந்தா
   இடடிடுவாய் ஓஙகார மின்பமாக
வாழ்ததடா முககோணத துள்ளேதானும்
   வைத்திடுவாய் ஸ்ரீயென்று வணங்கிநீயும்
போறறடா கிலியுமென்று கூடவைத்துப்
   பூரணமாய் ஓம்நமசி வாயந்தானே. ௧௩௫

தாமென்ற வில்லெழுத்தை யறுகோணத்திற்
றவரும வெட்டிடுவாய் சத்யமாகச
கோனென்ற வரைவரைக்கு மோவ்வொன்றுகக்
குவித்திடுவாய் நிலேதனிலே விந்துமைந்தா
தேனென்ற ஐயுமோடு கிலியுமென்றே
செபித்திடுவாய கோணத்தி னிடையில்வைத்து
நானென்று சொல்லுகிறே னைம்பத்தொன்று
லக்கமிடடுச சகாரத்தில நாட்டுவாயே. கஙக

நாட்டியே வரைபுகுந்த வெழுத்துக் கெல்லாம்
நடுவில்வைத்து ஓஙகாரஞ் சுற்றிக்கட்டிப்
பூட்டிய சொர்ணமதாற் றகடுசெயது
புத்திரனே சகாரத்தை வரைந்துகட்டிக்
கூட்டியே சந்தனத்தாற பலகைசெய்து
கூறுவாய் பலகையிலே தமருமிட்டுச்
சூட்டியே பலகையிலே தகடுவைத்துச்
சொல்லுகிறே னஙகாயக கருவும்பூசே. கஙஎ

பூசியே செவவரளிய புஷபம்வாஙகிப்
பூரணியே யென்றுமன துறுதியாகத்
தேசியே சேகரியே தாயேயெனறு
தினநதோறு மநதிரததைச செபித்துமைந்தா
பேசியே திரியாமல வாமமவைத்துப
பேரான மாமிசமும வடைதேனபாலு
வாசியே மனதடஙக அனனம்வைத்து
மாஙகனியோ வற்கடலை பயிறும்வையே. கஙஅ

வையப்பா தேஙகாயும் பலிதானிட்டு
வஸ்தான பராபரததை வணஙகிப்போற்றி
மெயயப்பா சவாதோடு புனுகுசாற்றி
மேலான சந்தனமுங களைததுபபூசி
பொய்யப்பா சொல்லவில்லை தூபதீபம்
போற்றிடுவாய கைமுறையாய்ப் புருவமேவி
அயயப்பா கிலியுமென்று ஸ்ரீயுஙகூட்டி
யடஙகாத வோஙகாரஞ் சேருசேரே. கஙக

சோடா மசியென்றும் நசியென்றேதான்
சேர்த்தொன்றாய்க் கூட்டியுந்தாந் தியானஞ்செய்து
ஆரடா லட்சமுரு வடுக்கவோதில்
அப்பனே அவள்வந்து யெதிரேநிற்பாள்
நேரடா வுனைப்பாரு பயந்திடாதே
நின்றிடுவாய் பூரணத்தின் நிலையைப்பார்த்து
வேரடா மனம்வேறாய் நினைத்தாயானால்
வெடிதந்திடுமே சிரசிரண்டாய் வெடிக்குந்தானே. ௧௪௦

தானென்ற கேசரியாள சித்தியானாற
சகலசித்தும் விளையாடித் தன்னைக்காட்டும்
தேனென்ற அஷ்டகாம மெல்லாமாடுஞ்
செகமாயை சிவமாயை யெல்லாஞ்செய்வாய்
ஊனென்ற ரவிமதியு முன்னைக்கண்டா
லோடுமடா ரவிமதியு மொழிந்துபோகும்
கோனென்ற குருவருளா லறிந்துநீயுங
குணமான விந்தவித்தை செய்துபாரே. ௧௪௧

பாரப்பா பூதமொடு கணங்களோடு
பார்தனிலே கரடிபுலி பணிந்துநிற்கும்
ஆரப்பா வரசரெல்லாம் பணிவார்கண்டார்
ஆயிழைமா ருனைக்கண்டால் மயங்கிவீழ்வார்
சேர்ப்பா வுன்வாக்காற சொன்னதெல்லாஞ்
செந்தீயாய்ப் பற்றுமடா தெளிவாய்மைந்தா
கூரப்பா வகத்தியமா முனியேயையா
கூறுகிறே னுனக்காகக் குறியைக்கேளே. ௧௪௨

கேளடா அந்தமுறை சொல்வாரப்பா
கிருபையுட னின்னமொரு சக்கரந்தான்
ஆளடா மனோன்மணியைப பூசைபண்ண
அப்பனே வைஙகோண மிடுமைந்தா
வாளடா விருவளையப வாசல்நான்கு
மைந்தனே சூலமிடடோங காரஙகடடித்
தேளடா பிரமனுருத் திரனும்மாலுஞ்
செப்புகிறேன் சதாசிவத்தின் கூறுதானே. ௧௪௩

தாளென்ற மயேஸ்வரனு மிவர்கடன்னைச்
  சாற்றடா வரையினடுக் குள்ளேமைந்தா
தேனென்ற பஞ்சசத்தி யெழுத்தைநாட்டித்
  தெளிவான வசுக்களையு மருகேவைத்துக்
கோனென்ற கணேசனும்வல் லபையுமாகக்
  குறியடா கீழ்வாசல் தன்னில்வைத்து
நானென்று சொல்லாமல் வைத்துப்போற்றி
  நாதாந்தப் பூரணத்தை மனதிற்றங்கே. ௧௪௪

தங்கியே வடவாசல் வடுகன்றன்னைத்
  தவறாமல் வைத்திடுதற் பாத்தைப்போற்றி
அங்கியே யெழுப்பியடா தென்வாசறகி
  மூடங்களுக்கு மெனேயிருத்தி யருளைப்போற்றி
மயங்கியே போகாமல் மேல்வாசற்கீழ
  மாறாத துவாரபா லகரைவைத்துப
பங்கியே பாராபரையா ளிருப்பளென்று
  பாரடா வாலேபஞ்சாட சரமும்போடே. ௧௪௫

போடென்று சொன்னபடி பிதுங்கொட்டாமற்
  போற்றடா செவ்வரளிப் புட்பத்தாலே
நாடென்று சொர்னமதாற் றகடுசெய்து
  நலமான சக்கரத்தை வரைந்துகட்டிக்
கூடென்றேன் பச்சரிசி யாலேமைந்தா
  குருவான பீடமென்று குறியாக்காட்டித்
தேடென்று தேடுமேனேன் மணியாள்வாலே
  சித்தியா யிருப்பதற்கு வகைதான்கேளே. ௧௪௬

கேளப்பா இலக்கமதோ வைம்பத்தொன்று
  கிருமையுடன் வரையிலேதான் மாறிப்போடு
ஆளப்பா வைங்காயந் தகட்டிற்பூசி
  அம்மைபரா சத்திமனேன் மணியேயென்று
வாழப்பா அட்சரத்தை யெடுத்துக்கொண்டு
  மைந்தனே பீடத்திற் றெற்பைசாற்றி
பாழப்பா போகாமல் மஞ்சணீராற்
  பாலகனே சவாதையுந்தான் கரைத்துக்கொள்ளே. ௧௪௭

கொள்ளடா சந்தனமும் புனுகுஞ்சேர்த்துக்
குருவான பீடமதிற் குணமாய்சாத்தி
அல்லடா நசியென்று சாபந்தீர்த்தே
ஆதாரந் தனைப்பார்த்தவ் வருளைப்போற்றிச்
சொல்லடா கும்பநிறை கும்பம்வைத்துச
சொகுசான தேஙகாயு மேலேசாத்திச
செலலடா சிவானந்தி குருவாமொன்று
சேரடா பூரணத்திற் றெளிந்துபாரே. ௧௪௮

பாரடா தூபமொடு தீபம்வைத்துப்
பாலகனே பாணமுந்தான் கூடவைத்து
ஆரடா கனிவர்க்கம் வடைகள்வைத்து
அப்பனே தேங்காயைப் பலிதானிட்டு
நேரடா விளநீருந் திறந்துவைத்து
நேசமுட னெலுமிச்சங் கனியுஞ்சாத்தித்
தேரடா சக்கரத்திற் புடபஞ்சாத்தித்
தெளிவான பாத்திரஙகள் முன்னேவையே. ௧௪௯

வையப்பா பாத்திரஙகள பனிரண்டாகும்
வஸ்துவிடப் பாததிரத்திற் றேனும்வைத்துச
செய்யப்பா சககரையும் பாலுமிட்டுத்
தெளிவான ரசஙகளையுங் கூடச்சேர்த்துப
பொய்யபபா போகாமல் மைந்தா மைநதா
பூரணிக்கும் பரமானம் புகழ்ந்துவைத்து
மெயயபபா தறபணஙக ளனேகஞ்செயது
மேலான லாடமதில விரும்பிநில்லே. ௧௫0

நில்லடா பொரிக்கறியோ டன்னம்வைதது
நிலையடா மாமிசமுங கூடவைத்து
அல்லடா அணடமுநதான் பாதிவைத்தே
யப்பனே யவல்பயறு கடலைவைத்துச்
செல்லடா சிவகாமி தேவியென்று
செலுத்தடா மனோன்மணியே தாயேயென்று
சொலலடா அம்மெனறுங கிலியென்றேநிச
சொற்பெரிய ஐயுமென்று தொழுதுபாரே. ௧௫௧

பாரப்பா சிங்குவங்கு என்றேசேர்த்துப்
பாலகனே மசியெனவே பதியில்நின்று
சேரப்பா லட்சமுருத் தெளிந்தேயோதித்
தேவியுட நிலையறிந்து தீர்க்கம்பெற்று
வேரப்பா வெறும்பிலுக்கா யலைந்திடாமல்
விந்துவெட்டந் தனையறிந்து விரும்பியோதி
ஏரப்பா சதாகாலம் நின்றுமைந்தா
இருதயத்தை நீநினைத்தே யெண்ணிப்போற்றே. கருஉ

போற்றிடவே மனோன்மணியை மைந்தாமைந்தா
புவனமெல்லாந் தானடங்க வருகுவாளாம்
ஏற்றிடவே நினைத்து பதறிடாத
இவள்மோசம் பொல்லாது சொன்னேனப்பா
சாற்றிடவே அவள்வருகும் வேளைதன்னிற
முறணையா யிம்மென்று தரித்தேயோதி
வாழ்த்திடவே குலதெய்வந் தன்னைப்பார்த்து
வணங்குவாய் சொன்னபடி கேட்பாளபாரே. கருக

பாரப்பா விவள்கிருபை பெற்றுமைந்தா
பராபரையா ளென்றுசொல்லிப் பணிந்துபோற்றி
ஆரப்பா அஷ்டகர்ம வித்தைகெல்லாம்
ஆத்தாளுங் கொடுமையடா பொல்லாபொல்லாள்
ஏரப்பா இவளுடைய மாயைநாளும்
எமனையும் விறட்டித்தான் பிடித்தேகொள்ளு
தேரப்பா பூதகணம் பிரமாருத்ரன்
தெளிவான மால்தானும் வணங்குவானே. கருச

வணங்குவார் தேவர்களும் அழைத்தபோது
வந்திடுவார் சொன்னபடி பணிவேனென்பார்
இணங்காத பேர்களையு மிணங்கச்செய்வாள்
எவ்வுயிரு முனைக்கண்டாற் பணியுங்கண்டாய
தனங்கோடியீய்ந்தாலுஞ் சொல்லிடாதே
தலைதெறித்துப் போயிடுவாய் சத்யம்சதயம்
குணங்கெட்டே யலைந்தாலுஞ் சித்தியில்லை
குருவான பராபரியே யென்றுபோற்றே. கருரு

போறறடா தோலாசை நினைத்தபோது
புழுஙகுழியி லேவிழுந்து பொசுஙகிப்போவாய்
ஆததாடகுச் சரிப்போமோ இந்தப்பேசசு
அழிகுழியை நினைத்தாலு மழிந்துபோவாய்
கூத்தாடித திரியாதே குருவைப்போற்று
கூபமொன்று நினையாதே குறியைப்பாரு
பார்த்தாலும் பசியுண்டோ பாவிகோலம
பாதகர்க்குக் கிடைக்குமோ பாருபாரே. கருசு

பாரப்பா ஜெகசால மாடுந்தாயைப்
பாரிலறி வாரோபழி காரிதனனை
ஆரபபா அநதாலு மனதடஙகி
ஆசையறறு ரோசமறறு அருளைப்போற்றி
நேரப்பா நின்றநிலை தன்னைப்பார்தது
நிலையான பூரணத்தை நினைவாய்க்கொண்டு
தேரப்பா தேடகொடுக்காது கொடுக்காநதேனைத்
தேனென்று நீயறிந்து திறமாய்நில்லே. கருஎ

நில்லடா ஒருமனதாய நினைவிற்சாற்றி
நிற்கையிலே நினவசமே அவளுமாவாள
அலலடா அஷடாஙக முடிவுஞ்சொல்வாள்
ஆறுவரையிதென்றே யருளிசசொல்வாள
சொலலடா வாதநிலை வைத்யஞ்சொல்வாள
சொல்லாத மவுனமெல்லாந் துடியாசசொல்வாள்
வில்லடா வினைதீர்ப்பாள் வியாதிதீர்ப்பாள
வேண்டியதெலலாஙகொடுதது விடுகுவாளே. கருஅ

விடுகுவாள விஞ்ஞைசயென்ற மவுனத்தாலே
வேதாவின் விதியுமுதற் பிழைதானுகுங
கடிகளவு நேரமடா மனக்கண்ணுடைடிக்
கருதவதொனறுயக கபாலியென்று நினைத்தீரானுற்
றுடுகுறிபோல நினைததபடி யெலலாங காடடுந
தொங்கொதமெனச சிலம்பொலியுங காதிற்கேடகும்
படுவினையு மறறுமினிப் பறநதுபோகும்
பார்தனிலே சகலசிதது மாடலாமே. கருசு

ஆடலாமறிவாலே அறிவைக்கண்டு
அடங்காத பானமுந்தா னமுதங்கொண்டு
கூடலாமனோன்மணியே வாவாவென்று
துலங்கலாந் தேகசித்தி யாகுமைந்தா
நாடலாந் தேசமெங்கு மலைந்திட்டாலும்
நலமான காடுமலை யேறினாலும்
வீடெலாந் தெய்வமென்று பணிந்திட்டாலும்
வினைதனை யறியாதார் வீணர்தானே. ௧௬௦

தானென்று வாய்மதங்கள் பேசிப்பேசித்
தமர்வாசற் குள்ளிருக்கச் சவங்கடன்னை
ஏனென்று கேளாதே யெதிர்நில்லாதே
ஈஸ்வரியாள் பாதமதை மறந்திடாதே
வானென்ற வையகத்தைப் பழித்திடாதே
வாய்மதங்கள் பேசியடா அழிந்திடாதே
கோனென்ற குருவருளை மறந்திடாதே
குவலயத்தி லலையாதே கூர்ந்துபாரே. ௧௬௧

பாரப்பா ஜெகஜால ஞானியோர்கள்
பசிபொறுக்க மாட்டாமற் புரட்டுப்பேசி
ஆரப்பா வேடங்கள் தரித்துக்கொண்டு
அவனகாலிற் குறடிட்டே யலைவாள்பாவி
நேரப்பா நோநிலையு மறியாததோசி
நிலையான பராசத்தி பூசைக்கென்று
தேரப்பா சத்தியமாய்ப் புரட்டுப்பேசித்
வெளிவான சித்தனைப்போற் றிரிவான்காணே. ௧௬௨

காணடா வாசிநிலை காட்டச்சொல்லு
கங்குல்மதி ரவியுடைய கருணைக்கேளு
தானடா கற்பநிலை காட்டச்சொல்லு
சாரணையுந் தாரணையுஞ் சாற்றச்சொல்லு
கோனடா குருநிலையைத் தெரியக்கேளு
குலதெய்வ மெஃதென்று குறித்துக்கேளு
நானடா நானிருக்கு மிடந்தான்கேளு
நவிலாட்டாற் பல்லுதிர வடித்துத்தள்ளே. ௧௬௩

தள்ளடா மாயைதனை மறந்துதள்ளு
தவத்தோரைக் கண்டாக்கா றமுழ்ந்துகொள்ளு
சொல்லடா வெறும்பேசசுப் பேசிடாதே
சோதனையும் பார்த்துவிடு இந்தபபூசை
அலலடா மனோன்மணியுஞ் சித்தியாவாள
அருளான அருளவந்தே யுன்னைததாக்கும்
கள்ளடா கள்ளுண்டு திரிந்திடாதே
கருத்துலைந்துபோகாதே கருவைப்பாரே. ௧௱௪

பாரப்பா அஞ்சனத்தின் குறியைக்கேளு
பாலகனே செமபோத்தின் விழியைவாங்கு
ஆரப்பா தேவாங்குப் பித்துஞ்சேரு
அப்பனே கரும்பூனைப் பித்துஞ்சேரு
நேரப்பா நிலககாக்கைப பிததுஞ்சேரு
நிலையான பசசோந்திப் பித்துஞ்சேரு
சேரப்பா அளிஞ்சிவிரைக் காந்தஞ்சேரு
செம்பருத்திப் பூவினுட சாறுவாங்கே. ௧௱௫

வாங்கடா மத்தனுசார் பசசைபபாம்பு
வகையான முறைமசக்கிச சாறுங்கூட்டித்
தாங்கடா மின்னட்டான் பூச்சிசேரு
தவறுதே கேசரியின் பித்துஞ்சேரு
ஓங்கடா அவுரிசசாரதனாலாட்டி
யுத்தமனே சரியிடையா யெலலாஞ்சேர்த்துப
பாங்கடா பன்னிரண்டு சாமமட்டும்
பாலகனே அறைந்திடுவாய் பதியைபபார்ததே. ௧௱௬

பார்த்தடா வுருண்டைசெய்து வுலறவைத்துப்
பராபரத்தின் சாபமலலா நிவாத்திசெய்து
போத்தடா ஐங்காயத் தைலஞ்சேரு
புத்திரனே முக்கடுகு கூடச்சேரு
ஏத்தடா நிறைபிண்டத் தைலஞ்சேரு
என்மகனே மூன்றுதிங்கட் டைலஞ்சேரு
வாத்தடா வுருண்டையிலே தைலம்விட்டு
வளமாக முன்போல யறைத்துக்கொள்ளே. ௧௱௭

கொள்ளடா அறைகதனதயும் வழித்துமைந்தா
கூறுகிறேன் சவாதோடு புனுகுஞ்சேர்ந்து
அல்லடா சிமிழில்வைத்துப பதனம்பண்ணி
யாத்தாட்கும் வடுகனுக்கும் பூசைசெய்து
சொல்லடா அஞ்சன தேவியென்றே
ஜெபம்பண்ணி லட்சமுரு நிடமாய நின்று
சொல்லடா நசிமசியென் றத்தோடோதித்
துடுக்கான கிலியுமென்றே சொல்லுவாரே. ௧௪௮

சொல்லென்றென் றேவிதனை நினைத்துப்போற்றி
துரியத்தைப பார்த்துமினித் தொடர்ந்துகூடி
நிலவென்றேன் றேவிதனை நினைத்துப்போற்றி
நீமகனே அணுவளவு மையைவாங்கிக்
கொளளென்றேன் பூதமொடு கணங்களெல்லாங்
கூத்தாடிக் குதித்துவே திடத்திலோடும்
அல்லென்ற வினைபோகும் கொடியபாவம்
அகலுமே அஞ்சனத்தி னருமைபாரே. ௧௪௯

பாரப்பா அஞ்சனத்தைக் கையிலிட்டுப்
பாதாளமூடுருவப் பார்த்தாயானால்
ஆரப்பா பாதாள முருவிக்காணும்
அடங்காத சேடனுட முடியுங்காணும்
நேரப்பா பூதமொடு கணங்கடோனும்
நிலையான தேவரொடு முனியுங்காணும
பேரப்பா வென்னைப்போல சொல்வாருண்டோ
பேசாத பூரணத்தைப் பேணிக்கொள்ளே ௧௫௦

கொள்ளடா பூரணத்தை நினைவாய்ப்பார்த்து
கொடியதொரு அஞ்சனத்தைக கொடுத்திடாதே
அள்ளடா யென்னைப்போல சொல்வாரில்லை
அடங்காத அஞ்சனத்தி னருமைதன்னைத்
துள்ளடா வாயாலே சொல்லப்போமோ
தோஷம்வரும் பாவமவருந் துன்பமாகும்
விள்ளடா வெறுவாயை மென்றிடாதே
தாவேந்த தற்பரத்தை விரும்பிப்பாரே. ௧௫௧

பாரப்பா கவனம்வைத்துப் பரத்தினின்று
பஞ்சசத்தி பூசைதனைப் பழக்கஞ்செய்து
ஆரப்பா ஆனந்த வருளைப்பாடி
யம்பலவர் தன்னையுந்தா னடுத்துக்காத்து
நேரப்பா அறுபத்து நான்குசித்தும
நினைத்ததெல்லாங் கைவசமாய் நிற்கும்பாரு
வேரப்பா மனமடங்கி யறிவினின்று
விஞ்ஞையென்ற மூன்றெழுத்தை விரும்பிக்காணே. களஉ

காணடா விஞ்ஞைநிலை யறியாப்பாவி
கடைத்தேற மாட்டான்பார் கவலையாகி
நானடா விஞ்ஞைநிலை யறிந்ததாலே
நாதாக்க ளனைவோரும் வணங்கினார்கள்
வீணடா திரியாமல் விஞ்ஞைபாரு
வெளியிலொரு வெளிகாணும் வெளியாம்மைந்தா
கோணடா குகைவாசற் குள்ளேமூவர்
குறிபார்த்து நிலைபார்த்துக் குறியென்றாரே. களங

குழிவழியாங் குறிக்குள்ளே நாதந்தோன்றிக்
கொண்டதடா சராசரங்க ளனைத்துமைந்தா
அரியொளியா மரிக்குள்ளோ ருயிருந்தோனறி
ஆகாச மந்திரமு மதுவேயாகித்
தெரியொளியா மொளியாலே யொளிவுகண்டாய்
க்ஷேமமடா அழியாது தெளிந்துபாரு
பரியொளியாம பரியினுட காலைதூக்கிப்
பவனிவரப பாவமெலலாம் பறக்கும்பாரே. களச

பாரப்பா சாகரத்தி னடுவேவிந்து
படர்ந்ததடா விம்மென்ற வெழுத்தாயத்தோன்றி
ஆரப்பா விந்துநிலை யறியாபபோக்கு
ஆத்தாளு மப்பனுந்தா னவாகங்கேது
நேரப்பா நாதமுடன் விந்துசோத்து
நிலைத்ததடா தேகமது நிலையதாசசு
கோரப்பா குவிந்திடவே மனககண்ணுகுங
கொடியவினை தானகற்றுங குறியில்நில்லே. களரு

நில்லடா விம்மென்ற மவுனத்தாலே
நினைப்பதுவும் மறப்பதுவு மதனாலாச்சு
சொல்லடா வென்றுயா ரெனக்குச்சொன்னாள்
துன்பமெல்லாம் நீக்கியினித் துருவமேவி
கல்லடா கர்மமெல்லாம் விட்டுப்போகும்
கண்மணியே புலத்தியனே சொன்னேன்கேளு
வல்லடா வாய்பேசா மவுனத்தாலே
வஸ்தான வஸ்துவுமே வாய்க்குந்தானே. ௧௭௬

தானென்ற வுலகமெல்லாம் வசியமாகச்
சத்தியமாய்ச் சொல்லுகிறேன் மைந்தாமைந்தா
ஊனென்ற தேவாங்கு மூளைவாங்கி
யுத்தமனே பின்காலின் சதையுங்கூட்டித்
தேனென்ற திகைப்பூண்டுப் பூச்சிசேரு
செப்புகிறேன் கழலவண்டு கூடசேர்த்துக்
கோனென்ற பேய்க்கருப்பஞ் சாறுவிட்டுக்
கொடியதொரு பேய்த்தும்பைச சாறுங்கூட்டே. ௧௭௭

கூட்டியே நிலப்பனையின் கிழங்குஞ்சேரு
கொடியபுல்லா மணக்கறையுங் கூடசேரு
நாட்டியே மின்மினியான் பூச்சிசேரு
நலமான பேய்ப்பீர்க்கின் சாறுறலாட்டி
மாட்டியே யொருசாம மறைத்துமைந்தா
மார்க்கமுடன் சமனாக நிறுத்திக்கொண்டு
மூட்டியே யுலரவைத்துச சாபந்தீர்த்து
மூட்டடா மங்கையர்கள நாதம்வாங்கே. ௧௭௮

வாங்கியே மறுபடியும் மைந்தாநீயும்
வளமாக வொருஜாம மறைத்துருட்டித்
தாங்கியே யுலரவைத்துப் பதனம்பண்ணித்
தப்பாம லிங்காயத் தைலவிட்டு
ஓங்கியே முக்கடுகு கூடச்சேர்த்து
உத்தமனே நிறைந்தபிண்டத் தைலங்கூட்டி
மாங்கினியா மென்றுசொல்லி மனதிற்கொண்டு
மைந்தனே தைலம்விட டரைததுக்கொள்ளே. ௧௭௯

கொள்ளடா சாமமொன்று அரவைசெய்து
 கூறுகிறே னுனக்கண் சட்டிவாங்கி
அல்லடா மருந்தையுந்தா னுளளோபூசி
 யப்பனே யுலறவைத்தே யெடுத்துக்கொண்டு
செல்லடா வலம்புரிசசங் கண்ணெய்விட்டுத
 தேவியுடநாதமதின் சீலைவாஙகிச
சொல்லடா விளக்கேறறிச சட்டிதன்னிற்
 சோடசோப சாரமுடன் கவிழ்த்துப்போடே. ௧௮௦

போடென்று சொன்னபடி யின்னம்நீயும்
 பூரணியா மோகினியைத் தியானம்பண்ணிக்
கூடென்று முக்கோண மிட்டுமைந்தா
 குருவறிய விந்துவிட்டுச் சூலமிட்டு
நாடென்று வோஙகாரங் கிலியுஞ்சேர்த்து
 நடுவேதான் ஸ்ரீயென்றே நாட்டிவைத்துப்
பாடென்று பட்டமன துறுதியாகப்
 பலகார மவல்பயறு வைத்துப்போற்றே. ௧௮௧

போத்தடா பொரிக்கறியும் பானமுந்தான்
 புத்திரனே பாலன்னம் புகழுந்துவைத்தே
ஏத்தடாசெஞசாவற் பலிதானிடடே
 யென்மக்காள சவாதோடு புனுகுஞ்சாறறி
வாழ்த்தடா தேஙகாயும் பெலிதானிட்டு
 வருந்தடா வோஙகிலியும் ஸ்ரீயுமென்று
சாத்தடா லட்சமுரு வோதுவோது
 சத்தியமாய நிலையில்நின்று சார்வாய்பபாரே. ௧௮௨

பாரபபா சட்டிதனை யெடுததுக்கொண்டு
 பராபரையே மோகினியே யென்றுபோற்றி
ஆரப்பா மையுந்தா னிறக்கும்போது
 அப்பனே மைதானும் படர்ந்துநிறகும
நேரபபா மைதனையும் வழித்துநீயும்
 நிசசயமாய சவாதோடு புனுகுசேர்த்துத்
தேரப்பா சோடசோப சாரமாகத
 தேவியென்று சிமிழதிலே யடைத்துக்கொள்ளே. ௧௮௩

கொள்ளடா சுழிமுனையில் மனக்கணாட்டிக்
குருவான தேசியென்று திலதம்போட்டு
அல்லடா வெளியேறிப் பார்க்கும்போது
அரசரொடு செகமுழுதுந் தனதாய்ப்போகும்
மல்லடா பூதகண மெதிரேநிற்கும்
வாய்பொத்திச் சொன்னபடி வணங்கிக்கேட்கும்
நில்லடா மங்கையர்கள் தொடர்வார்கண்டாய
நின்சமுகங் கிடையாது நினைவாயப்பாரே. ௧௮௪

பாரப்பா திரிலோகத் தார்களெல்லாம்
பார்த்தவுடன் பணிந்திடுவா ருன்னைத்தானும்
ஆரப்பா யிதைபோலே வசியமுண்டோ
அஷ்டகர்ம வித்தைக்கு மதிகமாகும்
நேரப்பா பன்னிரண்டு வருஷங்காத்து
நீமகனே திரிந்தாலும் கொடுத்திடாதே
வேரபபா வீண்பேசசுப் பேசிடாதே
விந்துவட்டந் தனையறிந்து வெளியைப்பாரே. ௧௮௫

பாரப்பா லோகத்தா ரறிந்தமையைப்
பார்தனிலே கண்டாலுங் கொல்வாருன்னை
ஆரப்பா இருக்குதென்று சொல்லிடாதே
யடியோடே யுன்குலமு மழிந்துபோகும்
நேரப்பா யென்றுயா ரிவையுஞ்சொல்லி
நிலையான மைதனக்குச் சாபம்போட்டாள்
கோரப்பா வெனக்காகச சொன்னாளாததாள
கூறுகிறேன் கும்பமுனி யுனக்குத்தானே! ௧௮௬

தானென்ற மையிருக்குதென்றுசொல்லித்
தவத்தோரைப் பழித்தாக்காற சாபமாகும்
கோனென்ற கற்புடைய மாதர்தன்னைக்
குவலயத்தில மையாலே மயக்கினாக்கால்
நானென்று சொல்லுகிறேன் மக்காள்மக்காள்
நாசமடா சயம்வந்து நாடிக்கொலலும்
தேனென்ற மோகினியைச் சிரசிற்கொண்டு
சித்தம்வைத்துக் குலதெய்வந் தன்னைப்போற்றே. ௧௮௭

போற்றென்று ளென்னுடைய ஆத்தாள்தானும்
  புருவநடுத் தமர்நடுவே யிருக்கசசொன்னாள்
ஏற்றென்றாள் நிலையறிந்தே யெனக்குச்சொன்னாள்
  எட்டாத நற்கனியைப் பறித்தேயீந்தாள்
வாழ்த்தென்றாள் சிங்குவங்கு வாசல்தாண்ட
  வல்லாரை பிடுங்கியுந்தா னடக்கிக்கொண்டேன்
சாற்றென்று சொன்னமொழி யறிந்துகொண்டேன்
  ஷடாட்சரனென் றேநமக்குப் பேருபேரே. ௧௮௮

பேராகி யெனைப்போலே பேருபெற்றுப்
  பெண்மாயை யத்தனையு மறுத்துத்தள்ளி
நேராகி நிலையறிந்து புவனைபாதம்
  நின்றனடா கோடிவரை நிலையைப்பார்த்து
வேராகி வெளியாகி ரூபமாகி
  வெட்டவெளிக் குள்ளிருந்து வெளிச்சமாகி
கூராகி வசுரர்களை மடியவெட்டிக்
  குறியெட்டிப் பார்த்தேயான் கூடினேனே. ௧௮௯

கூடினேன் பராபரத்தின் முடியிலேதான்
  கொண்டனடா பஞ்சசத்தி கூரினாலே
ஆடினேன் தில்லையிலே காலைத்தூக்கி
  யம்மம்மா வாசியென்றே யருளைப்போற்றி
நாடினேன் வாசியென்றே யருளைப்போற்றி
  நாட்டியே யாறெழுத்தால் முருகாவென்றாள்
கூடினேன் சபைநடுவே சென்றேன்யானுங்
  குருவானி பரஙகிரியா னென்றாள்பாரே. ௧௯0

பாரடா வாசியென்ற அம்மாவாசி
  பார்தனிலே யார்க்குமினித் தெரியாதையா
ஆரடா வாசியென்ற அம்மாவாசி
  யாதார மாறினிலும் நடுவேதோன்றி
கோடா சிவலிங்க ரூபமாகி
  நிறைந்தபரா பரைதானு வுடையுமாகி
ஏரடா விவர்களுட வாசிதோன்றி
  யிருந்ததடா குலதெய்வ மென்றுந்தானே. ௧௯௧

தானென்ற குலதெய்வந் தன்னைமைந்தா
தவத்தோர்க ளறியாமற கெட்டுப்போனார்
வானென்ற வானவர்கோ னறியாவிஞ்சை
வாயாலுஞ் சொல்லார்க ளிந்தவிஞ்சை
மானென்ற மகாரமல்லோ இம்மென்றூசசு
மாறூத சிரஞ்சீவி கொடுக்கலாசசு
கோனென்ற அஷ்டகர்ம மாடலாசசு
குகைவாசல் தன்னிலேயுங கூட்டும்பாரே. ௧௧௨

பாரப்பா பேசாத வெழுத்தினாலே
பரலோக முழுவதுந்தா னறைதாய்ப்போசசு
ஆரப்பா அஷ்டகர்ம வாலைமைந்தா
யார்தனக்குஞ் சொன்னபடி யாடமாட்டாள்
நேரப்பா பஞ்சசக்தி தீட்சைகண்டு
நிலையான மகாரமென்ற மவுனம்பார்த்தால்
தேரப்பா வறுபதது நான்குசித்துந்
தேவாதி தேவனென்று மாடலாமே. ௧௧௩

ஆடலாஞ் சித்தரொடு முனிவரெல்லாம்
அவனிதனி லறியாம லிருக்கவென்றூற்
பாடலாம் நஙகைதனைத தைலமவாஙகிப
பாரமகனே வெனகுன்றித் தைலஞ்சேர்த்து
நாடேலா மறிந்திடவே மைந்தாகேளு
நாயபபாகல் விதைதினுட தைலஞ்சேர்த்துக்
கூடலாம் பேயப்பீர்கஙின் வித்துஞ்சேர்த்துக்
குலகுருவ தானபுல்லா மணக்குஞ்சேரே. ௧௧௪

சேரடா மத்தஞ்சார்த் தைலம்வாஙகித்
திடமாக வெளியால மெண்ணெய்சேரு
ஆரடா கேசரியின் பீஜம்வாஙகி
வேடிய தினைதைலமெல்லா மடைத்தேமைந்தா
நேரடா மண்டலந்தான் தூக்கிவைத்தே
நிசமாக நசியென்றே நீதானோதி
வேரடா வாய்ப்பேச்சுப் பேசிடாமல்
விஞ்சைதனை யோதியடா எடுத்துக்கொள்ளே. ௧௧௫

கொள்ளடா நிறைபிண்டத் தைலந்தன்னுற்
குருவான மருந்தினிலும் விட்டேயாட்டு
அல்லடா திகைப்பூண்டுப் பூச்சிசேர்த்தே
யருளான பராசத்தி யம்மாவென்றே
சொல்லடா சொல்லியேநீ நாலுஜாமம்
சுகுமாரா மாயரைத்தே யுலரவைத்து
வல்லடா வுலர்ந்ததையு மெடுத்துக்கொண்டு
வங்குசிங்கு மென்றுசொல்லி வருந்தியோதே. ௧௯௬

ஓதடா மவுனத்தின் நிலையைப்பார்த்தே
யுத்தமனே மருந்தையுந்தா னெடுத்துக்கொண்டு
சூதடா சூதகத் திரிந்திடாமற்
சொல்லாதே யைங்காயத் தைலம்விட்டு
வாதடா வாயாடிப் போய்விடாமல்
மைந்தனே மருந்தையுந்தான் சாமம்நான்கு
கோதடா அரைத்ததையு முருண்டைசெய்து
குருவான பராபரத்தைக் கூடிக்கொள்ளே. ௧௯௭

கொள்ளடா மருந்தையுந்தா னுலரவைத்துக்
குருவான பராபரையே யென்றுபோற்றி
அல்லடா மூன்றுதிங்கட் டைலமுந்தான்
அருளான முக்கடுகுங் கூடச்சேர்த்துச்
செல்லடா ஜாமமினி நாலுமட்டுந்
திறமாக மருந்தையுந்தா னரைத்துச்சேர்த்துச்
சொல்லடா வுலரவைத்தே யெடுத்துக்கொண்டு
சோதனைக்கிங் கின்னமொரு வகைதானபாரே. ௧௯௮

பாரப்பா மங்கையர்கள் நாதம்வாங்கிப்
பருவமுடன் மருந்தையுந்தா னதனுலாட்டி
ஆரப்பா சாமமுந்தா னேழுமட்டும்
ஆத்தாளைப் பூசைசெய்து அரைத்துவாங்கி
கோரப்பா ஜவாதுபுனு கோடுசேர்த்து
நிலையான பராசத்தி தியானஞ்செய்து
தேரப்பா ஸ்ரீயென்று கிலியென்றோதித்
திடமான சிமிழ்தனிலே மையைவையே. ௧௯௯

வையப்பா நாதாக்கள் சாபந்தீர்த்து
வகையாக நசிமசிறு மென்றேயோதிச்
செய்யப்பா லட்சமுரு வோதிமைந்தா
தெளிவான சிமிழையுந்தான் பார்க்கும்போது
ஐயப்பா சிமிழ்தானுந் தெரியாதப்பா
ஐயுங்கிலி யுஞ்சிவய நமாவென்றோதி
மெய்யப்பா பூரணத்தின் நிலையைப்பார்த்து
மேலான சிமிழதனையு மெடுத்துக்கொள்ளே. ௨௦௦

கொள்ளடா சிமிழ்தனையு மடக்கஞ்செய்து
குருவான தேசியென்று மனக்கண்ணூடே
அல்லடா மையெடுத்துத் தீபஞ்செய்து
அருளான குலதெய்வந் தன்னைப்போற்றி
வில்லடா புருவமதிற் றீட்டினக்கால்
விண்ணோரு மண்ணோரு முன்னைக்காணார்
சொல்லடா விதுபோலே மறைப்புமைந்தா
சொல்லார்கள் ரிஷிகளொடு சித்தர்தானே. ௨௦௧

தானவனால் நீநிலைதனைப் போற்றவேணுஞ்
சாயுச்சிய பதவியிலே சாரவேணும்
ஊனென்ற பூரணத்தில் நின்றுமைந்தா
உத்தமனே முதுகுவழி யூடேசென்று
மானென்ற மைதனையும் பதனம்பண்ணி
மாநிலத்தோ ரறியாம லடக்கஞ்செய்து
கோனென்ற கோனருளை மனதில்வைத்துக்
குவலயத்திற் சித்துவிளை யாடுவாயே. ௨௦௨

ஆடுவாய அருளான மையினாலே
அவனியிலே தெரியாம லிருந்துகொண்டு
நாடுவாய பஞ்சசத்தி தன்னைப்போற்றி
நாதாந்தப் பேரொளியி னடுவேசென்று
தேடுவாய் செகஜாலப் புரட்டுவிட்டுத்
தினந்தோறு மவுனத்தாற் றீர்க்கம்பெற்றுக்
கூடுவாய் குண்டலியின் குறியைப்பார்த்துக்
குறித்திடுவா யக்கினியைக் கூர்ந்துமூட்டே. ௨௦௩

மூட்டடா கனலெழும்பிக் கொண்டிருந்தால்
மோசமில்லை தேகமுந்தா னழியாதப்பா
நாட்டடா வக்கினியுங் கருகிறதானால்
நாசமடா ரவிதானுந் தேய்ந்துபோகும்
பூட்டடா மதிதானும் வளர்ந்துநிற்கும்
புத்திரனே பேரின்பங் கிடைக்கொட்டாது
வாட்டடா விம்மென்ற வெழுத்தினாலே
வருந்தடா வஸ்துவென்று வணங்கிக்கொள்ளே. ௨0௪

கொள்ளப்பா முக்கனியைக் கூர்ந்துபார்த்துக்
குருவான நடுவரையைக் குறித்துப்போற்றி
விள்ளப்பா விஞ்சையாற்பூ ரணத்திலேகி
விடுகாதே விஞ்சைமறந் திடாமல்நிற்கக்
கள்ளப்பா கள்ளுமக்கே வடியும்பாரு
கலைகாணு மந்திரங்க ளெல்லாஞ்சித்தி
தள்ளப்பா ஆசையொடு ரோசமாயை
தவிர்த்திடுவார் தனையறிந்த தவத்தோர்தானே. ௨0௫

தானென்ற பஞ்சசத்தி தீட்சைக்கெல்லாந்
தவறாதே யாதார வீட்டில்மைந்தா
கோனென்ற வோங்காரக் கணேசன்வீடு
குறித்திடுவா யிதழ்தானும் நாலதாகத்
தேனென்ற பிரமனுட வீட்டில்மைந்தா
செப்புகிறே னிதழ்தானு மாறதாகும்
வானென்ற மால்வீட்டி லிதழ்தான்பத்து
மைந்தனே யுருத்திரனிற் பனிரண்டாகும்
கோனென்ற மயேஸ்வரனிற் பதினாறாகுங்
குறித்திடுவாய் சதாசிவத்தைக் கூறுவேனே. ௨0௬

கூறுகிறேன் சதாசிவத்தி லிதழ்தான் ரண்டு
கொடியதொரு பரவெளியி லிதழ்தானொன்று
தேறுகிறே னைம்பத்தோ ரிதழுமாச்சு
செப்பார்கள் பெரியோர்க ளார்க்குமைந்தா
ஆறிதழாய்ப் பிறக்குகின்ற கலைநான்கிற்கே
யரியமணி பூரகமா தாரமாச்சு
வேறுமினி நினையாம லாதாரத்தின்
விஞ்சையடா வைம்பத்தொன் றறிந்துகொள்ளே. ௨0௭

கொள்ளடா வைம்பத்தோ ரிதழைமைந்தா
  கூட்டடா முன்சொன்ன வாதாரத்தில்
அல்லடா பஞ்சசத்தி திடசைக்கெல்லாம்
  ஆகார சக்கரமு மறியவேணும்
விள்ளடா வைம்பத்தோ ரிதழைக்கண்டு
  விடாமல்மவு னத்தையும்நீ மாறியோது
தளளடா சுடுகாடு பாழ்வீடாகித்
  தவத்தோர்கள் நிலையறிந்து சாதிப்பாரே. உ0அ

பாரப்பா வைம்பததோ ரிதழ்தானென்றா
  பராபரையைத தானறியுங கூரைகேளு
ஆரப்பா வன்பிருந்த விடந்தான்மைந்தா
  வடங்காத விடமாச்சு சுடுகாடாச்சு
நேரபபா குலையல்லோ தெய்வமாச்சு
  நிறைந்தாவி யவ்விடமே யுதிக்கலாச்சு
தேரப்பா ஆறுதல மிதற்குள்ளாசசு
  தேறடா வன்பிருந்த விடநதான்காணே. உ0௯

காணடா வன்பிருந்து குவிந்தவீட்டிற
  கலந்ததடா வொருபொருளே மிச்சமாச்சு
தானடா அன்பருக்கு மன்பராகிச
  சதாசிவனைக் கடந்து சாயுச்சியமாசசு
நானடா வாயிரத்தெட டிதழுமாசசு
  நந்திகொலுச சிஙகார நடனமாச்சு
கோளடா குருவிருந்த விடமிதாச்சு
  கொளுததடா விம்மென்றே குறியிற்றாமே. உ௧0

தாமடா பராசத்தி சகலசித்துந்
  தானவளும் பரவெளியைத் தன்னைப்பார்த்து
ஆமடா வடிதொழுது வணஙகிப்போற்றி
  யறிவான வரமத்தை யவடான்கொண்டு
நாமடா நாமென்ற சொல்லுமடடும்
  நாட்டியே யைம்பதிதழ் சுறறிக்கட்டி
வாமடா வளளியென்ற ரூபஙகொண்டு
  வளர்ந்தாளே யேகமென்ற ரூபம்பாரே. உ௧௧

பாரப்பா வேகமென்ற விதழுதானென்று
  பரிவாகத்தோன்றியவள் பரையுமாகி
ஆரபபா பரவெளியி னருளைப்போற்றி
  யவடனக்கே யவர்தானு முயிருமாகி

நேரப்பா நிஷ்டையொடு சமாதியாகி
நின்றாளே அஷ்டகர்ம வாலையென்றாய்
தேரப்பா பஞ்சசத்தி தீட்சைகண்டு
தெளிவான மவுனமதிற நிடமாய்நில்லே. ௨௧௨

நில்லடா முன்சொன்ன வஷ்டாங்கந்தான்
நிறுத்தடா நிலையறிந்து யாகஞ்செய்து
சொல்லடா சதாகால மயராமறான்
றொழுதனடா பஞ்சத்தி பாதங்கண்டு
அல்லடா நினைததெல்லாங் கொடுப்பாடேவி
யஷ்டாங்க யோகத்தி னருமையாலே
சொல்லடா மகாரமதை விட்டிடாமற்
றொழுதனடா விம்மென்றே துரிதம்பாரே. ௨௧௩

பாரப்பா மவுனமென்ற விஞ்சைக்கெல்லாம்
பராசத்தி பூசைநிறை வேற்றவேணும்
ஆரப்பா பூரணந்தா னிறைந்தபோது
ஆத்தாட்டும் வடுகனுக்கும் பூசைசெய்து
நேரப்பா நின்றநிலை விட்டிடாமல்
நேரமொரு பேச்சுகளை நினைந்திடாமல்
தேரப்பா விப்படியே யருளைப்போற்றி
தேவாதி தேவனென்று செப்பலாமே. ௨௧௪

செப்பலா மொப்பியவள் வாவாவென்பாள்
சிவனோடு மந்திரங்க ளெல்லாஞ்சித்தி
அப்பியே யிம்மென்ற மவுனம்வைத்தே
யாசானே யென்குருவே யென்றுபோற்றி
ஒப்பியே பூரணத்தில் வாசிகாணும்
ஓகோகோ வுந்தனிடம் பேசுவாராம்
தப்பியே போகவென்றாற் போகொட்டாது
சாதகமாயக் கவிழ்ந்துதம் பிக்கும்பாரே. ௨௧௫

பாரப்பா வுனைப்போலே மைந்தா நீயும்
பாரடா பூரணத்தில் மனக்கண்ணாட்டி
ஆரப்பா பூரணத்தி லறிவுதோணும்
ஐயையா வுந்தனிட மறிவேபேசும்
நேரப்பா வுனைத்தள்ளி யேகமாக
நினைப்போடு அறிவெல்லாம் நீக்கித்தள்ளி
ஏரப்பா வெவ்வுயிர்க்கும் நீயாய்நிற்பாய்
எங்கெங்கும் தானவனாய் நிறைந்துபோவாய்
தேரப்பா விதுவல்லோ ஞானமார்க்க
தேகசித்தி மவுனசித்தி தெளிந்துபோச்சே. ௨௧௬

போசசடா விம்மென்ற மவுனம்விட்டாற்
பொறியைந்துங் கலங்கிவிடும் பொய்யாய்ப்போகும்
ஆசசடா தனைமறந்த விடந்தான்ஞானம்
ஆகாய யந்திரமு மதுதான்மைந்தா
மூசசடா அடங்கிநின்ற குலதெய்வந்தான்
மூசசந்தி வீதியிலே முழுங்கிப்பாடும்
வாச்சடா வாய்பேசித் திரிந்திடாமல்
வாங்கடா மவுனமதை வணங்கிக்கூவே. ௨௧௭

கூவென்ற அட்சரத்தின் குறையைக்காணான்
கோடான கோடிசித்து மறியமாட்டான்
ஆவென்று மாடியுந்தான் கொள்ளமாட்டான்
அஷ்டாங்க யெக்கியமு மறியமாட்டான்
தாவெனறு வானமதி லேறமாட்டான்
தன்மையுடன் மனம்நிறுத்தி வாழமாட்டான்
மாவென்று மயிலேறிக் கொண்டேயானும்
மாறாத சிவயோக மறிந்தேன்காணே. ௨௧௮

காணடா யோகாதி யஷ்டகர்மங்
கருவுமலல வுருவுமல்லக் கலந்துசொல்வேன்
தானடா சிங்கைபூ ரணத்திலநாட்டிச
சாறறடா பராபரியே யம்மாவென்று
கோனடா கிலியென்றே புருவமேவிக்
கொளுத்தடா ஸ்ரீயினுட பெயரைநாட்டி
வானடா வானவர்கோன் மயங்கிப்போவான்
வள்ளலுந்தான் பதறியுனை வணங்குவானே. ௨௧௯

வணங்காதே வெதிரிக்குக் குறியைக்கேளு
மைந்தனே யரைநொடியில் வாயகண்ணூசி
இணங்காத பராபரத்தின் கிருபையாலே
யென்னசொலவே னிரத்தமிட்டே யிறந்துபோவான்
குணங்கண்டே யொருசாமத் துள்ளேமைந்தா
குறியாகி மனதிரங்கிக கொண்டாயானல்
மனங்கொண்டு நசியெனப்பூ ரணத்திலோதி
மைந்தனே பார்த்துவிடத் தீரும்பாரே. ௨௨௦

பாரப்பா வொருசாமத் துள்ளேமைந்தா
பாரப்பா லவனசிரசு வெடித்துப்போகும்
ஆரப்பா வொருசாமந் தாண்டிற்றானல்
அவன்குலமு மவனுயிரு மழிந்துபோகும்
வேரப்பா விதுபோலே யார்தான்சொலவார்
விட்டகுறைப் படியாலே விரித்தேசொன்னேன்
தேரப்பா பஞ்சசத்தி கிருபையாலே
செப்புகிறேன் மாரணத்தின் செயகைதானே. ௨௨௧

தானென்ற பூரணத்துள் மசியென்றோதிச
சாற்றடா கிழியென்றே சுழிலைக்கேகிக்
கோனென்ற குருவருளை மனதிறகொண்டு
குறியடா வெதிரியுட பெயரைகோரி
தேனென்ற மொழிச்சிசிவ காமித்தாயார்
சென்றிடுவாள லகிரிகொள்ளச் செய்வாடேவி
மானென்று பட்டதுபோல மயஙகித்தானும்
மதிமயஙகி யலைந்திடுவான மைந்தாபாரே. ௨௨௨

பாரப்பா அன்னமது பொசிக்கமாட்டான்
பாவையரை யொருநாளும் விரும்பமாட்டான்
ஆரப்பா வுனைக்கண்டா றோடர்வான்பாவி
யடித்தாலு மகலானே வையோவையோ
கோரப்பா மனிதர்களைக் கண்டால்மைந்தா
நிமிடத்திற் கடித்திடுவான் கழுதைபோலே
ஊரப்பா பூதகணம் பசாசுகோடி
யுண்மையுட னவனிடத்தில் வாழுஙகாணே. ௨௨௩

காணடா விதைததீர்க்க வயனுமாலுங
கலந்தெழுந்த வுருத்திரனு லாகாதையா
நானடா வுன்னாலு முடியாதையா
நம்மாலு முடியாது நாடிக்கேளு
தானடா தவத்தோர்கள் வந்திட்டாலுஞ்
சாவணடா திரிநதலைநது சவந்தான்மைந்தா
கோனடா குருவருளாற் கூறினேனன்
குறிபார்த்து நிலபாரா ததுக் கூடுகூடே. ௨௨௪

கூடென்று நிலையறிந்து தீபங்கண்டு
குருவான தேவிபரா பரமேயென்று
ஆடென்று கேசரியாள் வேலைதாவி
யாகாய கம்பமதிற ரெத்தியேறி
நாடென்று லோகமெல்லாம் வசியமாக
நாட்டடா குலதெய்வந் தன்னைப்பாரு
வீடென்று மழியாதே யிந்தவிஞ்சை
வெட்டவெளி யாயிருக்கும் விதியும்பாரே. ௨௨௫

பாரப்பா விதியென்றால் ரவியுமாச்சு
பாலகனே மதியென்றார் சந்த்ரனாச்சு
ஆரப்பா விதியறிந்து மதியைச்சேர்த்து
அப்பனே சரமறிந்து சரத்தினின்று
நேரப்பா சரம்பஞ்சாட் சரமுமாச்சு
நிலையான ஷடாட்சரமு மிதுவேமைந்தா
தேரப்பா வட்சரத்தா லாவதென்ன
தீர்க்கமுடன் குவிந்திடவே சரந்தான்காணே. ௨௨௬

காணடா சரங்குவிந்தால் மூப்பாலாச்சு
கண்டுகொள்ள மனமல்லோ சரந்தானாகித்
தானடா குலைதனிலே மனந்தானின்று
சத்தியமா யுயிராகித் தானேதானாய்
ஊனடா உடலுக்கு ளுயிராய்நின்று
ஒளிவான பராபரமு மிருக்கலாச்சு
கோனடா நாதமென்றும் விந்துவென்றுங்
குலதெய்வ மென்றுசொல்லிக் கூறலாச்சே. ௨௨௭

ஆச்சடா மனந்தானுங் குவிந்தபோது
ஆடலா மறுபத்து நான்குசித்தும்
மூச்சடா மூச்சற்றால் மனமொன்றாகும்
முடிவான மனதடங்க வென்னூல்பாரு
வாசடா வுனைப்போலே சித்தனில்லை
மனமடங்க விம்மென்ற மவுனம்காட்டிப்
பேசடா பேசாதே பேசினக்காற்
பிடரிவழி மார்க்கமதைப் பேசொணாதே. ௨௨௮

பேசாத மவுனமல்லோ விவளவாச்சு
 பேரின்ப மானதுவு மதுவாய்ப்போச்சு
கூசாதே மனதன்பி னுலேமைந்தா
 கொண்டனடா வமுதமென்ற பானந்தன்னை
ஏசாதே வெளிவிட்டேன் மக்காளமக்காள்
 ஈராறு தலத்தினுட கூருஞ்சொல்லி
ஆசானை போலவுந்தா னருளைப்பெற்றேன்
 ஆறுமுக னென்றுசொல்லி நமக்குப்பேரே. ௨௨௯

பேரென்ன தேவரொடு முனிவர்தானும்
 பெரிதான பூதகணம் பசாசுகூளி
கூரென்ன பூரணத்தைக் குறித்துமைந்தா
 குலதெய்வ மதிலேதான் கூடிச்சென்று
நேரென்ன சிஙகென்றே புருவமேற்றி
 நிறுத்தடா வஙகென்றே மாறியூதி
ஆரென்ன வுனக்கீடு மாவதுண்டோ
 அடங்காத தேவதைகள் வருகும்பாரே. ௨௩௦

பாரப்பா வுன்பாதம் பணிந்துபோறும்
 பார்தனிலே தெய்வமெல்லா மேவல்செய்யும்
ஆரப்பா குருவருளா லறிவைப்போற்றி
 யாகாயப் பெருவெளியி லடங்கிவாழ்ந்து
தேரப்பா அய்யுங்கிலியுஞு சேர்த்தொன்றாய்
 செபித்திடுவாய் பூரணத்தின் நிலையைப்பார்த்து
நேரப்பா வெதிரியுட பெயரைநாட்டி
 நிரந்தரமாம் பராபரியே யென்றுபோற்றே. ௨௩௧

போற்றடா வெதிரிக்கு மைந்தாகேளு
 புகைச்சலோ டிளைப்புத்தான் கலந்துகாணும்
ஆற்றடா தேகமெல்லா மெரிந்தேதாகொல்லும்
 அன்னமுந்தா னரோசியமா யவர்க்கேயாகும்
வாழ்த்தடா நித்திரையும் வருகாதப்பா
 வாய்குளறி வெறுவியவன் மதியுங்கெடுக்
காற்றடா தேகமெலலாங கறுப்பதாகிக்
 கண்தனிலே மாசியுந்தான் கலந்துபோமே. ௨௩௨

போமடா விப்படியே வருட்மூன்று
பொய்யுடலாய்த் தான்கிடந்து மாண்டுபோவான்
ஆமடா விதைத்தீர்க்க வரிதுசொன்னேன்
யாராலுமாகாது அவன்றான்சாவான்
நாமடா மவுனத்தை யறிந்ததாலே
நலமான வசூர்கிளை நாசமாச்சு
ஓமடா வோமென்ற பிரணவத்தை
யோதடா பூரணத்தி லொடுங்கிப்பாரே. உ௩௩

பாரடா ஓமென்று மசியுமென்று
பராபரையாள் நாதமதைப் பணிந்துபோற்றி
ஆரடா சுழிமுனையில் மனக்கண்ணூட்டி
யழுத்தடா குலதெய்வந் தன்னில்மாறி
வாரடா மானதமாம் பூசைசெயது
வாங்கடா கலைமாறி மைந்தாமைந்தா
தேரடா செகமெலலாம் வசியமாகுந்
தேவாதி தேவனென்று செப்பலாமே. உ௩௪

செப்புவா ராசரொடு செகத்தோர்தாமுந்
தெண்டனிட்டுப் பணிந்திடுவார் சிவன்தானென்று
ஒப்புவார மாதர்கடா னுன்னைக்கண்டா
லுத்தமனே மையல்கொண்டே யுருகிவாடி
அப்புவா ளவள்மயங்கி யரசேயெனபாள
ஆசைகொண்டு ரோசம்விட்டே யலறிவீழ்வாள
தப்புகிறே மென்றாலுந் தப்பொட்டாது
சத்தியமாய் வசியத்தைத் தாக்குதாக்கே. உ௩௫

தாக்கடா விந்தமுறை சொல்லார்சொல்லார்
தவத்தோர்க்கே சித்தியல்லால் மற்றோர்க்கேது
வாக்கடா வாய்திறந்து சொல்லிப்போடடேன்
வாலைபஞ்ச சத்தியுட வருளினாலே
நாக்கடா நாவினாற் சொல்லபபோமோ
ராஜாங்க யோகமதை யறியாப்பேர்க்கு
மூக்கடா சுழிமுனையா முதுகண்பாரு
மோக்ஷத்துக் கேதுவினி மொழியங்கேளே. உ௩௬

கேளடா பெரியோர்க்கு வசியம்வேணுங்
கிருபையுள்ள பஞ்சசத்தி யருளும்வேணும்
ஆளடா வஷ்டாங்க யோகம்வேணும்
ஆமென்ற யனுதினமும் நினைக்கவேணும்
நாளடா மூன்றெழுத்து விஞைசைவேணும
நாதாக்கள சாபமதை விலக்கவேணும்
வாழடா வுந்திநிலை யறியவேணும்
வாங்கடா வசியமென்றால் மவுனந்தானே. ௨௩௭

தானென்ற மறைப்புவித்தை சொல்லக்கேளு
சந்திரனைப் பானமென்று தானேகொண்டு
கோனென்ற நசியென்றும் லாலியென்றுங
குலதெய்வந் தனனிலேதான குறித்துநாட்டித்
தேனென்ற மொழிச்சியுட பாதம்போற்றிச
சிந்தைதனி லேநினைத்து செபந்தான்பண்ணு
வானென்று கலைமாறி வானந்தன்னை
வாங்கடா சுழிமுனையில் மனக்கண்ணூட்டே. ௨௩௮

நாட்டியே பார்த்திடவே செகத்தோர்தானும்
நாடியுனைப் பார்த்தாலுங காணாரையா
பூட்டியே யுனைத்தானு மரிதேகாணப
புகழ்ந்தெழுந்த விம்மென்ற மவுனத்தாலே
காட்டியே திரியாதே லோகத்தோர்கருக்
கபடமென்ற மறைபபினுட மையையமைந்தா
வீட்டிலே தீபம்வைத்து மையைககாணு
வெட்டவெளி யாகவுந்தான் வீசிடாதே. ௨௩௯

வீசாதே மவுனமென்ற விஞைசைவேணும்
வேதாந்தப் படாடசரத்தை யறியவேணும்
கூசாதே படாடசர மோங்காரமாச்சு
கூறுதற்கு நாவுண்டோ குணமுள்ளோனே
ஏசாதே வெளிதிறந்து சொன்னேனென்று
என்மக்காள் தாமபூலந தரிக்கும்போது
கூசாதே யிலைதனிலே சிகாரமநாட்டிக்
குருவான தேசியென்றே மனதிறறஙகே. ௨௪0

தங்கடா தாம்பூலமிப்படிக்குத்
தவறாமல் மண்டலந்தா னுண்டாயானால்
அங்கடா வெதிரியுண்டோ வுனக்குக்கூட
அவனிதனி லுள்ளோரும் பணிவார்கண்டால்
பங்கடா வாணியென்ற தேவிதானும்
பாடுவாள் நாவினிலே மறைகளெல்லாம்
எங்கடா சித்தர்களிப் படியோசொன்னார்
என்னைப்போலே சொல்லவுந்தா னில்லைத்தானே. ௨௪௧

தானென்ற படாட்சரமாம் ருத்ரன்பீஜஞ்
சாதித்த போகருக்கு எல்லாஞ்சித்தி
தேனென்ற மனதினிலே யறிந்துகொண்டாற்
செகத்திலுள்ள வெதிரிகடா னினைக்கச்சாவார்
வானென்ற வானவர்கோன் பணிவானுன்னை
வையகத்தோ ருனைக்கண்டால் வணங்குவார்கள்
ஏனென்ற சுடுகாடே யறிந்தாற்சித்தி
யில்லாட்டாற் கூறுதற்கே யெளிதாம்பாரே. ௨௪௨

பாரப்பா படாட்சரத்தின் மகிமைசொன்னேன்
பாராட்டால் மவுனசித்தி பலியாதையா
ஆரப்பா தேவிபஞ்ச சத்திதீட்சை
யறியாட்டாற பாவமுன்னைத் தொடர்ந்துகூடும்
நேரப்பா மகாரமல்லோ விம்மென்றாச்சு
நிர்விகற்ப சமாதியென்று நினைக்கலாச்சு
தேரப்பா விதைவிட்டால் ஞானம்போச்சு
தேகசித்தி யாகாது தெளிந்துகாணே. ௨௪௩

காணடா பராபரத்தி னடியிற்சென்று
கங்குல்ரவி தனைமாறிக் கருத்திருத்தி
தானடா இரியென்றே மனதிற்கொண்டு
சத்தியபி ராமிதனை நினைத்துப்போற்றி
ஏனடா விருதயமே பீடமாக்கி
யெதிரியுட பேரையுந்தான் கூடசேர்த்துக்
கோனடா குலதெய்வந் தன்னைப்பார்த்துக்
கும்பித்து ரேசித்துக் குணமாய்நில்லே. ௨௪௪

நில்லடா வெதிரிக்குச செயகுஷ்டந்தான்
நிலையான தேகமெல்லாம் நீராயோடும்
அல்லடா வைநதாறு வருடநதன்னி
லடைந்திடுவா னரகமென்ற குழியிற்றானும்
கொல்லடா பஞ்சசத்தி கிருபையாலே
கொடுமைமெதக் கூடழிநது போகுஞசொன்னேன்
சொல்லடா பாவம்வரும் தோஷந்தோஷம்
தொலைதூரம் ஞானமெனறூர் றொடர்ந்துபாரே. ௨௪௫

பாரப்பா விம்மென்ற மவுனநதன்னைப்
பார்த்துநிலை தனையுநதா னறிந்துகொண்டு
ஆரபபா வெநதெநதத் தொழிலுக்கெல்லாம்
அணுநேரம் வனத்திலேநீ வைக்கும்போது
நேரப்பா செநதீயும் பறறிவேகும்
நிலையான கயிலாயம் நீறாய்ப்போகும்
வேரப்பா யாரொருவர் தடுக்கமாட்டார்
விடடாக்கால் விண்ணிலிடி விழுகும்பாரே. ௨௪௬

பாரடா நந்தியென்றும் ஈசமென்றும்
பரமசிவன் சிரசினின்ற ஜலந்தானென்றும்
ஆரடா மூலமென்றுங் கணேசனென்றும்
ஆசசாரி யானதொரு குருவாமென்றும்
நேரடா செகத்தோர்கள் பணிவார்கண்டால்
நிலையான அறுகின்வேர் பலநதான்சத்து
தேரடா கொண்டுவந்தே யுலரவைத்துத்
தேவிபஞ்சசத்தியுட தியானம்பண்ணே. ௨௪௭

பண்ணுவது கொடிப்பைவேர் பலந்தானைந்து
பாலகனே நாயுருவி பலந்தானைந்து
உண்ணுவது மாதளைவேர் பலந்தானைந்து
ஓகோகோ நயகைவோ பலந்தானைந்து
எண்ணுமடா வல்லாரை பலந்தானைந்து
என்மகனே யிவளவையும் பொடியதாக்கிக்
கண்ணுமனக் கண்ணறிவாய் மசியென்றேறிக்
காரணமாய் வடிகொண்டே யெடுத்துககொள்ளே. ௨௪௮

கொள்ளடா திரிகடுகு வகையொன்றுக்குக்
  கூறுகிறேன் பலனுந்தானுங் காலதாக
அல்லடா அரத்தையுந்தான பலமேகாலாம்
  அப்பனே வாளமிளகு பலந்தான்காலாம்
சொல்லடா வாலுழுவை விராகன்நான்கு
  சூட்டிடுவாய் மனோசிலையு மதுபோலப்பா
மல்லடா கட்டாம லேலந்தன்னை
  மைந்தனே விராகனிடை நாலுசேரே. ௨௪௯

சேரடா அளிஞ்சிவித்தும் புங்கம்வித்தும்
  சிறந்ததொரு கஞ்சாவின் வித்துஞ்சேர்த்து
ஆரடா காஞ்சிரையின் வித்துஞ்சேர்த்து
  அப்பனே ஆமணக்கின வித்துஞ்சேர்த்து
நேரடா நிலப்பனையின் கிழங்கின்வித்தும்
  நிச்சயமா மருக்கிரு வித்துஞ்சேரு
தேரடா வொவ்வொன்றும் விராகன்மூன்று
  தெளிவாக நிறுத்ததையும் வாங்கிக்கொள்ளே. ௨௫0

கொள்ளடா முன்சொன்ன மருந்தையெல்லாங்
  கூறுகிறேன் வித்தெல்லாம் பொடியாய்ச்செய்து
அல்லடா முன்சொன்ன மருந்தையெல்லாம்
  அப்பனே யொன்றாகக் கலந்துகொண்டு
வல்லடா * சருக்கரையும் பலமிரண்டு
  வளமுப்பூ வின்சுண்ணம் விராகனொன்று
கொள்ளடா கலந்துமினி யுண்டாயானாற்
  கொடியதொரு யெமன்வினையுங் குதிக்கும்பாரே. ௨௫௧

பாரப்பா பதினெட்டுக் குஷ்டந்தீரும்
  பாலகனே நரைதிரையும் மாறிப்போகும்
ஆரப்பா பதினெட்டு மேகந்தீரும்
  அப்பனே வாயுவெல்லாங் குலைந்துபோகும்
நேரப்பா யீளையொடு காசந்தீரும்
  நிலையான கண்ணோயும் நீறிப்போகும்
தேரப்பா சன்னியொடு சுரங்களதீரும்
  செகத்திலுள்ள விஷங்களெல்லாந் தீரும்பாரே. ௨௫௨

* சருக்கரை என்பது சீநிசருக்கரை.

பாரடா வியாதியென்ற சொல்லுமேது
பார்தனிலே மலடென்ற பேச்சுமேது
ஆரடா விந்துவொன்றாய்க் கட்டிப்போகும்
ஆத்தாளு மப்பனுமே தனதுமாகும்
நேரடா நிலைதனிலே நிறுத்திவைக்க
நீங்காமற போதமுன்னை யுயரத்தூக்கும்
தேரடா விதையுண்டு மவுனம்பார்த்தாற
றேவாதி தேவனென்று செப்பலாமே. ௨௫௩

செப்பலா மொப்பியடா கெவனமார்க்கஞ்
செய்யலாங் கும்பமுனி யுனக்காய்ச சொன்னேன்
அப்பலாம் நின்மயத்தி னின்றுகொண்டால்
அடிப்புடவை வலுவாக அறிவேகட்டும்
ஒப்பலா மாயையெல்லாங் கழிந்தேபோகும்
ஓங்காரக் கம்பமதி லொடுங்கவைக்கும்
தப்பலா மென்றாலுந் தப்பொட்டாது
சத்தியமாய்ப் பராசத்தி கிருபைதானே. ௨௫௪

தானவனே நீயல்லால் வேறுமுண்டோ
சத்தியமா யிம்மென்ற மவுனத்தாலே
கோனவனைக் காட்டிவைக்குங் குருவாய்நீயுங்
குலதெய்வந் தனையறிந்து கூடினோர்க்கு
வானவர்கோ னீயன்றி மற்றுமேது
வாடாத தீபமதை யறிந்தபேர்க்குத்
தோணவே சொலலிவிட்டே னிந்தநூலிற
றோசிகட்சே யாவதென்ன தொடர்ந்துகூடே. ௨௫௫

கூடியே யிந்நூலின் பயனைக்கண்டு
கும்மென்று ரோசிததுக குணமதாகி
நாடியே யிம்மருந்தைக் கற்பமென்று
நாடியுண்டு மனங்கொண்டு நமனைவென்று
சூடியே பூரணமா மிலிங்கமென்று
சுருதிமுடி பிறந்திடமே யிதுவாமென்று
தேடியே யலையாமற் குருவைக்காணு
செகதலத்திற பேய்போலே திரிந்துகொள்ளே. ௨௫௬

கொள்ளடா வலலாரை பலந்தான் நூறு
குருவான தேசியென்றே வாஙகிவநது
அல்லடா மசியென்றே சாபந்தீர்த்து
அபபனே ஜலந்தானும் படிதான் நூறில்
விள்ளடா போட்டிடுவாய தேவியென்று
விததகனே யோர்விறகா லனலைமூட்டிச
சொலலடா வையுமென்று கிலியுமென்று
சூட்டடா சௌவுமெனறு துரியமபாரே. ௨௫௭

பாரப்பா காசசியிடு வறறமட்டும்
பாலகனே ஜாலநதானும் பணிரண்டாக
ஆரப்பா விறக்கியதைப பதனம்பண்ணி
யப்பனே வில்வவேர் பலந்தானைந்து
நேரப்பா சந்தனவோ பலந்தானைந்து
நிலையான மாதளைவேர் பலந்தானைந்து
ஏரப்பா வெடடிவோ பலநதானைந்து
என்மக்கா ளிவளவையு மொன்ருய்சசேரே. ௨௫௮

சேர்த்திடுவா யிடித்ததனைத் தூளாய்ப்பண்ணிச்
செப்பிடுவாய் நசியென்றே மவுனஙகொண்டு
பார்த்திடுவாய் குழித்தைலம் வாஙகிமைந்தா
பராபரையாள் பாதமதிற் பணிந்துபோறறி
வார்த்திடுவாய் திபபிலியும் பலநதான்காலாம்
மைந்தனே யதிமதுரம் பலமேகாலாம்
காறறிலையு மதிகமடா மிளகுமைந்தா
கருத்துவைததுப பலந்தானுங காலநீவாங்கே. ௨௫௯

வாங்கடா தக்கதுதான் பலமேகாலாம்
வால்மிளகு வாலுழுவை விராகன்நான்கு
தாஙகடா காநதமுந்தான் விராகன்நான்கு
சத்தியமாய் மனோசிலையும் விராகன்நான்கு
ஓஙகடா தாரமுந்தான் விராகன்நான்கு
ஓகோகோ கெவுரியுந்தான் விராகனரண்டு
பாங்கடா அமுரியுப்பு விராகன் நான்கு
பாலகனே காரமுந்தான கூடசசேரே. ௨௬0

சேரடா காரமுந்தான் விராகனிரண்டு
செப்புகிறேன் தாமரையின் வித்துமகூட்டி
ஆரடா மூப்பூவின் சுண்ணநதானும்
அப்பனே விராகனிடை யொன்றுசேர்த்துத்
தேரடா வடித்துவிட்டு மருநதையெல்லாஞ்
செபிததிடுவாய் கிலியென்றே ஜாமம்நான்கு
வேரடா நினையாம லரைத்துமைநதா
விமலையுட பாதமதை மனதிற்கொள்ளே. ௨௬௧

கொளளடா முன்சொன்ன கஷாயந்தன்னிற
குறையாம லாவினெய் படிதானிரண்டு
அலலடா வொன்றாக விட்டுக்கிண்டி
யப்பனே மருநதையெல்லா மதிலேதாக்கிச
செலலடா சிவநமசி வாயமெனறு
செபித்திடுவாய் லெட்சமுரு திரக்கமாக
மலலடா மறபிடித்தத திரிநதிடாமல
மைந்தனே மெழுகுபத மாககிபபாரே. ௨௬௨

பாரப்பா நெய்யையுநதா னெடுதததுக்கொண்டு
பராசத்தி பாதமதிற றுணிநதுபோறறி
ஆரப்பா நெய்யையுந்தான பதனம்பணணி
யப்பனே விராகனிடை யிரண்டதாக
நேரப்பா மண்டலந்தா னிருபோதுண்டு
நிஷடையொடு சமாதியிலே நின்றாயானால
ஏரப்பா வுன்றேகம் வேறதாகும்
இயமனிலலை யியமனிலலை யெண்ணிக்காணே. ௨௬௩

காணடா ரோகமெல்லாங் கலைந்துபோகும
கலவியிலே மிசசமடா வலுவேரொம்பத்
தானடா முதுமையென்ற சொல்லுமேது
சாவேது வுந்தனுககு விதியுமேது
கோனடா யீளையொடு காசமேது
குவிந்துமன மொன்றாக நிலைத்தபோது
நானடா விப்படியே யுணடுதேறி
நாதனென்றும் வேலனென்றும் வநதேன்பாரே. ௨௬௪

பாரப்பா வெந்தெந்தத் துறைக்கெல்லாந்தான்
   பராசத்தி தேவியுட பாதம்போற்றி
ஆரப்பா மருந்தையனு வளவேயிந்தால
   அஞுகூமடா வியாதிகடா னழிந்தேயோடும்
நேரப்பா விதையறியா ருலகத்தோர்கள்
   நிலையான சித்தரெல்லா மறைத்துப்போட்டார்
வேரப்பா வெறுவாயை மென்றிடாதே
   வேதாந்த குலதெய்வந் தன்னைக்காணே.   உசுரு

காணுவது இக்கிருதங் கண்டபேர்க்குக்
   கயிலாயந் தனதாகுங் கடவுளாவார்
பூணுவது பூரணமே மவுனவீடு
   பொறியைந்து மொன்றுறை போதமாகும்
ஏணுவது பிசகில்லை யிந்தப்பேச்சு
   எமனுதி கிருதமென்றே இதற்குப்பேரு
தோணுவதெல் லாமுனக்குத் தோணும்பாரு
   துன்பமற்றுப் பேரின்பஞ் சேருந்தானே.   உசுசு

சேருமென்று சொன்னமொழி தப்பேயில்லை
   சிவனுனை குருவானை தேவியானை
யாருமினி யுலகத்தோ ரடுத்திட்டாலும்
   அவர்தனக்கே யீயாதே யழிந்தேபோவாய்
காருமிந்தக் கிருத்தத்தை நீயாய்த்தின்று
   கருத்தான வல்லாரைக் கற்பமென்று
பாருமினி யிம்மென்றே பகர்ந்தேயோதிப்
   பாலகனே நிலைதனைத்தான் பற்றிப்பாரே.   உசுஎ

பாரப்பா அஷ்டாங்க பஞ்சசத்தி
   பாராட்டா விவையெலலாஞ் சித்தியில்லை
ஆரப்பா வஷ்டாங்கஞ் செய்வாருண்டோ
   யாகர்த்தி தறபணங்க ளறிவாருண்டோ
நேரப்பா நிஷ்டையிலே நிற்பாருண்டோ
   நேர்நிலையுங் கண்டுமினி வணங்குவாரோ
காரப்பா விகாரமென்றே கடாட்சங்கொண்டு
   கருணையுள்ள தியானமதைக் கலந்துகொள்ளே.   உசுஅ

கொள்ளடா விராகத்தாள் தியானம்வேணுங்
கூறுகிறே னேக்கியத்தா லறியவேணும்
அல்லடா மவுனமென்ற விருசைவேணும்
ஆதார மாறுமொன்று யறியவேணும்
மல்லடா வாய்வெகசசா ரணையும்வேணும்
வாடாத தீபமதி லொடுஙகவேணும
செல்லடா பேசசற்றே இருக்கவேணுங்
தோலாசை மறந்தவர்க்குக் காட்டுவேனே. உசசு

காடடுகிறேன் தோலாசை யாலேமைந்தா
கடியதொரு மூவருந்தா னிறந்துபோனார்
நாடடுகிறேன் கலவியென்ற மயககத்தாலே
நாதாக்கள் சிததரெல்லாம் நாசமானார்
பூட்டுகிறேன் லோகமெல்லா மழிநதுபோசசு
பொறியைந்தும வெவ்வேறாய்ப பிரிந்துபோசசு
மாட்டுகிறே னில்லமென்ற மனதில்நின்று
மயஙகாதே யொழியாதே வயங்கப்பாரே. உஎ0

பாரப்பா விந்துவெலலாம் வட்டமாசசு
பரமசிவன் றனைபபடைத்த பரையுமாச்சு
ஆரப்பா லோகமெல்லா முயிர்தானசசு
அண்டாமுதல் முனிவருக்கும் வலுவுண்டாசசு
கேரப்பா வசுரர்கிளை மாளலாசசு
கிலையான பராசத்தி வேலுமாச்சு
தேரப்பா மயிலேறிச சுத்திவந்த
சிறுபிளளை முருகனென்ற பெயாதான்காணே. உஎக

காணடா பரலோக நாதனுனேன்
கடவுளர்க்கு முபதேசங காட்டலானேன்
தானடா சகலருக்கு முயிருமானேன்
சடாட்சரமாஞ சாமியென்ற வாமியானேன்
தோணடா தூரதிஷ்டி யறியலாசசு
சொல்லாத மந்திரததின் சுருதியாலே
ரோனடா வோரெழுததை யறிநததாலே
கூசாமற பவனிவலம் வந்தேன்பாரே. உஎஉ

பாரப்பா பஞ்சசத்தி தியானத்திற்குப்
பதிவான வுயிரெழுத்தைச் சொல்லக்கேளு
ஆரப்பா வங்கிலியு மென்றேயோதி
யப்பனே யாயிரத்தெட் டண்டமட்டும்
நேரப்பா மாயையற்று ஆசையற்று
நீமகனே அஷ்டாங்க யெக்யஞ்செய்து
சேரப்பா குலதெய்வ மிதுவாமென்று
செபித்திடவே யஷ்டகர்மஞ் சித்திதானே. உஎங

தானென்ற அஷ்டகர்மந் தனக்குமைந்தா
தையலர்கள் சையோக மாகாதப்பா
கோனென்ற அஷ்டகர்மந் தனக்குமைந்தா
குவித்திடும்போ தெல்லாந்தான் கற்பமுண்ணே
நானென்ற நங்கையடா சிறியநங்கை
நலமான கலைக்ஞானி நங்கையென்றும்
கோனென்ற வாசிநங்கை மரியாநங்கை
கூறுகின்றோம் பெரியநங்கை யிதுவேதானே. உஎச

தானடா மூலிகையு முண்ணும்போது
சமதலையா யடிமூலம் நிறுத்தவேணும்
கோனடா விராகத்தாள மவுனமவேணுங
குலதெய்வந் தனையடுத்துப பார்க்கவேணும்
வானடா கிருதமெல்லா முண்ணவேணும்
வாலையைததா னயராமல் நினைக்கவேணும்
தேனடா நங்கையிலே யாதிகேளு
செப்புகிறேன் சிறியநங்கை விபாந்தானே. உஎரு

தானென்ற நங்கைதனைச சமூலம்வாங்கிச்
சத்தியமாய் நிழலுலர்த்தி யிடித்துத்தூளாய்க்
கோனென்ற பழச்சாற்றூர் சாமமூன்று
குறையாம லரைத்துருட்டிக் காயவைத்து
ஏனென்று சொல்லாதே மசியென்றோதி
யென்மக்காள மருந்தையுந்தா னெடுத்துக்கொண்டு
வானென்ற வானவர்கோ னறிந்தவுண்மை
மறவாதே ஆவின்பால் தன்னுலாட்டே. உஎசா

ஆட்டியே சாமமுந்தான் நாலதா
அதிற்சிந்திச சருக்கரையுஞ் சமனைய்க்கூட்டி
நாட்டியே விராகனென்று இருபோதுண்ண
நலமாக மண்டலந்தான் கொண்டாற்கேளு
மூட்டியே மூசகடரு மொன்றுயபபோகும்
மும்மதம்போல லகிரியது முழுங்கியாடும்
வாட்டியே யக்கினிதான் கொதித்தேவேகும
வளமான கிருதமென்றே வகைதான்கேளே. உஎஎ

கேளடா அறுகுவேர்க கிருதந்தன்னைக்
கிருபையுட னிம்மூலி யருநதும்போது
ஆளடா முன்னுரைத்த படிபோல்மைந்தா
அணுவளவு தப்பாம லுண்டாயானல்
நாளடா பூரணமுங கண்ணிற்காணும்
நசியுமடா விஷங்களெல்லாம் நாசமாகும்
வேளடா மன்மதன்போல் ரூபமாவாய்
விட்டகுறை தொட்டகுறை யிதுவேகாட்டும்
தேளடா தேட்கொடுக்கு விஷமும்போகுந்
தேவியுட அஷ்டகர்மஞ் சித்திதானே. உஎஅ

தானென்ற நங்கையடா பெரியநங்கை
சத்தியமாய்ப் பிரமனுட பீஜமாசசு
கோனென்ற நஙகைதனைச சமூலம்வாங்கி
கூறுகிறேன் முன்மருந்தைப் போலேயாட்டித்
தேனென்ற முன்சொன்ன படிபோல்மைந்தா
தீர்க்கமுடன் மண்டலந்தான் கொண்டாயானல்
ஆனென்ற வாணவமுந் திரணடுபோகும்
ஆதிவஸ்து மனுதிவஸ்து மொனருய்ப்போசசே. ஙஎகூ

போச்சடா மருந்தையுந்தா னுண்ணும்போது
புத்திரனே வல்லாரைக் கிருதந்தன்னை
வாச்சடா மண்டலந்தான் கூடசசோதது
வாலையபி ராமியெனறு வணஙகியோதி
நீசசடா தசதீடசை யதனுறகண்டு
நிறுத்தடா அஙகிலியு மென்றேயோதி
மூசசடா அடஙகியினி யுருவிப்பாயும
முசசநதி தனிலிருதது வைக்குமடாரே. உஅ0

பாரப்பா வாசிநங்கை பரையின்பீஜம்
பாலகனே யாரறிவா ருலகத்தோர்கள்
ஆரப்பர் நயகைதனைச் சமூலம்வாங்கி
யப்பனே முன்சொன்ன பாகஞ்செய்து
நேரப்பா மசியென்றே சாபந்தீர்த்து
நீமகனே மண்டலந்தா னுண்டாயானால்
தேரப்பா வுனக்கிடு யார்தான்சொல்வார்
திரிபுரையாள பாலனென்று செப்பலாமே. ௨௱௧

செப்பலாகு சிவனார்தன் வேம்புமூலஞ்
செப்பார்கள் கிருதமதைத் தெளிவாய்க்கண்டு
ஒப்பலா மண்டலந்தா னருந்தகேளு
ஓகோகோ முன்சொன்ன பாகம்போலே
தப்பிலா துண்டிடுவா யருளைப்போற்றிச்
சதாசிவமபோ லுன்றேகந் துலங்கும்பாரு
அப்பலா மஷ்டகர்ம வாலைபாதம்
அடிகண்டு முடிவரைக்கு மறிந்துகொள்ளே. ௨௱௨

கொள்ளடா மவுனியென்றுற் கலந்துகூடிக்
கொளுத்தடா பூரணத்தின் குறியில்நின்று
அல்லடா அஷ்டகர்மந் தனதாய்ப்போகும்
அருளான வருளவந்தே யுயரத்தூக்கும்
வில்லடா தாரணையை நிறுத்திப்பார்த்து
வேணடடா அந்திசந்தி மூன்றுநேரம்
கொள்ளடா விம்மருந்தைப் பதனம்பண்ணிக
குலதெய்வந் தனைநாடு கூசிடாதே. ௨௱௩

கூசினல் வருவதென்ன ஞானமார்க்கங
கொழுந்துவிட்டே யெரியாட்டாற் றேகம்போகும்
வாசனைதான் றொடர்ந்தாககால ஞானம்பொய்யாம்
வாலையுந்தா னுந்தனிடம் வரவேமாட்டாள
தேசிகனைப் போலேதான் வாழ்கவென்று ற
செப்புகிறே னுருத்திரனார் பீஜமாதி
பூசித்த பேர்களுக்குத் தனதுமாகிப்
புத்திரனே கலைக்கியாணி நயகைகேளே. ௨௱௪

கேளடா நஙகைதனைச சமூலம்வாங்கிக்
கிருபையுடன் முன்சொன்ன பாகம்போலே
ஆளடா மண்டலந்தா னுண்டாயானால்
ஆதித்தன் தெரிசனையும் அப்போகாணும்
நாளடா அககினியும் மிகுந்துவேகும்
நலமான வாயுவஙகே மேலேயேறும்
வாழடா விலவவே ரதனைமைந்தா
வையகத்தோ ரறியாமற கிருதம்வாங்கே. உ௪௫

வாஙகியே மண்டலந்தான் மருந்துகூட
மைந்தனே யுண்டிடவே வாயுநாசம்
தாங்கியே நின்றநிலை தானேகாடுங்
தவறுதே கெவனசித்தி கைக்குள்ளாகும்
ஓங்கியே நடவாதே பதனமாக
ஓடுங்கிடுவாய் குலதெய்வந் தன்னைப்பார்த்து
ஏங்கியே திரியாமற் கெவனம்வைத்தே
யேகாந்த வஸ்துவுட வருளைக்காரே. உ௪௬

காரடா வுன்றேகந் தனதாமென்று
காத்திடுவாய் தவசுமே கைக்குள்ளாகும்
ஆரடா தேகமது விறந்துபோனால்
அந்தரஙக மானதையு மறிவதெப்போ
நேரடா செனனமதை யறிவதெப்போ
நீணிலத்திற் சித்தர்களைக் காண்பதெப்போ
ஏரடா விருவினையும் போவதெப்போ
என்னசொல்வே னென்னசொல்வே னுலகத்தோர்க்கே. ()

உலகத்தோர் வேண்டியபேர் பூசைசெய்து
உடலிறந்து போவதற்குச செய்வதல்லால்
பலகலைகள் நூல்பார்த்துப புராணம்பார்த்துப்
பாவியென்று பெயரெடுத்துப் போவதல்லாற்
கலகமிட்டுப் பெரியோரை நாய்போற்சீறிக்
கவனம்வைத்து மாதர்களைச் சேர்வான்பாவி
விலகிடுவா யவாகளைநீ கண்டபோது
வீசுகிறேன் மாலுடைய பீஜஙகேளே. உ௪௮

கேளடா மைந்தாநீ மரியாஙகை
கெவனமவைத்துச் சமூலமுந்தான் வாஙகிவந்து
ஆளடா முன்சொன்ன பாகம்போலே
அப்பனே மருந்தையுந்தா னரைத்துவாஙகி
நாளடா மண்டலந்தா னுண்டுதேறி
நந்திகொலுச சிஙகார நடனம்பார்த்து
கேளடா கொடுவினையு மற்றுப்போகக்
கூறுகிறேன் தன்னிலையாங குறியிதறுனே ௨௮௯

தானென்ற இம்மூலி யுண்ணும்போது
தாரணையுஞ் சாரணையு மாறிப்பாயும்
கோனென்ற தேகமதிற குளிர்ச்சிகாணுங
கூறுகிறேன் அறுகம்வேர்ச சூரணததை
தேனென்ற மருநதோடே விராகனென்று
தெளிவாகச சேர்ததைதயு முண்டுதேறி
நானென்ற ஆணுவத்தை யடக்கிமைந்தா
நாதாகக ளஷ்டகர்மந் தன்னைப்பாரே. ௨௯0

பாரப்பா விப்படியே மருந்தையுண்டு
பஞசசததி பாதமதைப பணிந்துபோற்றி
ஆரப்பா அஷடகாம மவளேயாகி
யாதார சததியென்றும் பெயருண்டாகிக்
காரப்பா நவககிரக மவளேயாகிக்
காலென்றுந் தலையென்றுங கருததுமாளை
பேரப்பா விவளபெறற பேருபோலே
பெரியோர்க ளெவருண்டோ பேணிக்காணே. ௨௯௧

காணடா விராகத்தாள் மவுனமொன்று
காட்டுகிறே னென்மகனே கருததாய்க்கேளு
தாணடா நவகோண மிடுமைந்தா
தவறுதே வாலைபஞசாட் சரமுஞ்சாற்றிக்
கோணடா ஓம்நமசி வாயமென்று
குறியான நடுவீட்டிற் குணமாய்சசாற்றித்
தேனடா ஐயென்றுஞ் சௌவுமென்றுந்
தெளிவான கிலியென்றும் வரையிறுக்கே. ௨௯௨

தாக்கடா ரீயகார வகாரபீடந்
   தவறாதே நடுமையந் தன்னிறசாற்றி
வாக்கடா விருவளையம் வாசல்நான்கு
   வலுவாக விந்துவிட்டுத் தீயைமூட்டி
மூககடா மூதண்ட தேவியெனறும்
   மோதடா ரீம்ஐயுங கிலியுமென்றும
நாககடா சொல்லாதே சௌவுமென்றும
   நசியென்றும் நலமாக நாடியோதே. உகூங

ஓதப்பா பஞசசததி தீடசைகளெலலாம்
   ஓஙகாரி வராகத்தாள தியானம்வேணும்
வாதப்பா பேசாதே வராகவிஞசை
   வல்லோர்ககுச சித்தியலலால் மற்றோர்ககேது
சூதப்பா சொலலவிலலை யிநதபூசை
   சுருதிமுடி பிறந்திடமாங குலையாநதெய்வம்
மோதப்பா மும்மூலைத்த டாதையையும
   மோசமோ செய்வதறகு வந்தாளபாரே. உகூச

பாரடா விவளுடைய பாதநதன்னிற
   பணிந்துநிதம் பஞசசத்தி யெனறுபோற்றி
ஆரடா அஷ்டாஙக யக்கியத்தி
   லாதியென்றுஞ சோதியெனறு மவளுணடாகி
நேரடா வமுதசா கினியுமாகி
   நிலைதனிலே யெடடிரண்டு வயதுணடாகி
மேரடா மேரிவிடட தீபம்போலே
   மேதினியெல் லாமயககி விடடாளகாணே. உகூரு

காணப்பா மெயயென்றல மெய்யுமாகிக்
   காலனுக்குங காலனென்ற காளியாகித
தானப்பா சருவசங காரியாகிச
   சருவமணிய பீடமெனுந் தாயுமானள
ஊனபபா வூனெனற வுயிருமாகி
   ஒமூடிநத பட்டணததி லொடுஙகிவாழ்ந்ததாள
நானப்பா வவள்வீடடில வாழ்ந்தாலே
   நாதாநத ரூபமென்ற நாமம்பாரே. உகூசா

பாரடா பஞ்சசத்தி யஷ்டகர்மம்
பாரபரையாள் பூசைக்கே யெல்லாமைந்தா
ஆரடா வலப்புறத்தில் வராகத்தாளும்
அப்பனே யிடப்புறத்தில வடுகன்றானும்
நேரடா சூழவுந்தான் வசுக்களோடு
நிலையான பஞ்சகர்த்தாள் பீஜங்கூடித்
தேரடா மவுனமென்றே விஞ்சைபார்த்தது
தேகசித்தி மாயசித்தி செய்துகொள்வோ. உ௯எ

கொள்ளடா வாசிநிலை யறிந்தார்க்கற்பங்
குலதெய்வ மறியாடடா லாகாதையா
அலலடா விந்நூலே யறிந்துபாடி
யபபனே வடமொழியைத தமிழுண்டாக்கிச
செலலடா சிஙகுவங்கு வாசலதாணடிச
செபிததனடா விநநூலைப் பதனம்பண்ணி
விள்ளடா வீணருக்குக் கொடுததிடாதே
விட்டகுறைக காரனுக்கே யெயதும்பாரே. உ௯அ

எய்யாம லிந்நூலின் நுணுக்கமாக
இருதயமே தெய்வமென்று யெண்ணிப்பார்த்து
ஐயாநீ யுய்யும்வகை யப்புமாகி
யாகாய மானதுமே ஜலமாய்த்தோன்றிக்
கையாலே காஸ்பூட்டிக் காலைநீட்டிக
காலனென்ற பாசமெல்லாங கடக்கவேறி
மெய்யாலே மெய்யையுந்தா னறிந்துபார்த்து
மேதினியிற் சித்தனென்றே யாடினேனே. உ௯௯

சித்தியாக வேண்டுமென்று விந்நூல்பாரு
சிவனோடு மந்திரஙக ளெலலாஞ்சித்தி
பததாசை வைததுமிந்த மவுனம்பாரு
பரலோக முழுவதுமே தனதாய்ப்போகும்
மூததான முத்திதரும் முக்கண்வீசும்
முதுகுவழிப் பார்வையிலே முழுங்கிப்பாயும்
வித்தான வித்துமுதல விளைவோரம்ப
வீணருககுத தெரியாத வித்தாம்பாரே. ௨00

பாரப்பா வித்தாலே மவுனமாச்சு
பல்கோடி பண்டமுமே படைக்கலாச்சு
ஆரப்பா செங்தேனுங கருங்தேளாச்சு
அயனையுந்தான் றனைகாலிற பூட்டலாச்சு
வேரப்பா கெவனத்தி லோடலாசசு
வீராதி வீரனென்று பேருண்டாச்சு
ஏரப்பா கயிலாச வரையுமாசசு
என்மக்காள் விதனெனுற் சொல்லக்கேளே. சுOக

சொல்லக்கேள் வித்தென்ற சுருதிமூலஞ்
சொல்வார்கள் நாதாகக ளனைவோருந்தான்
விள்ளக்கேள் துறையிலதாம் மாயைநீக்கும்
வேணுமென்ற பாககியஙகள் கூட்டிவைக்கும்
அல்லல்வினை தானறுக்கும் விந்துவடட
மாயிரத்தின் கலையிலொன்றை மலாதாகக
வல்லவர்க ளறிவார்கள் மறறோர்க்கேது
வாயினுற சொலலாத வாஸ்தம்பாரே. கூOஉ

பாரப்பா மயேந்திரகிரி யுசசிதீபம்
பளீரெனவே மின்னுமடா பாருபாரு
ஆரப்பா மயேந்திரகிரி யுசசியெனறுல
ஆகாசக் கம்பமல்லோ விந்துவாசசு
நேரப்பா சரிதையொடு கிரிகையாசசு
நிறைந்தெழுந்த புருவநடுத் தமர்தானுச்சு
வேரப்பா வெறுமபேசசுப் பேசிடாமல்
விந்துவட்டம் ஜீவரத்னம் விசாலமாகி
ஏரப்பா விருதயமே கமலமாகி
யேகாந்தப் பிடரிவழி மாாக்கந்தானே. கூOகூ

தானென்றுந் தானவனல் நிலைத்தபோது
சாதகமா யுயாவுனைத் தூக்கிகொள்ளும்
மானென்ற மகாரமல்லோ விந்துவாகி
மக்களே மூன்றெழுதது மாதியாகித்
தேனென்ற வமூர்தரச பானமாகிச
சிவகளை தேககளை யதுவுண்டாகிக்
கோனென்ற குளுசாரத்தை யஞ்சலென்று
கூடினுற் குமரிகற்ப மிதுவாம்பாரே. கூOச

பாரடா பஞ்சசத்தி யஷ்டகர்மம்
பாரபரையாள் பூசைக்கே யெல்லாமைந்தா
ஆரடா வலப்புறத்தில் வராகத்தாளும்
அப்பனே யிடப்புறத்தில வடுகன்றானும்
நேரடா சூழவுந்தான் வசுக்களோடு
நிலையான பஞ்சகர்த்தாள் பீஜங்கூடடித்
தேரடா மவுனமென்றே விஞ்சைபார்த்துத
தேகசித்தி மாயசித்தி செயதுகொள்ளோ. உ௱எ

கொள்ளடா வாசிநிலை யறிந்தாற்சுற்பங்
குலதெய்வ மறியாடடா லாகாதையா
அலலடா விந்நூலை யறிநதுபாடி
யபபனே வடமொழியைத தமிழுண்டாக்கிச
செலலடா சிஙகுவங்கு வாசலதாணடிச
செபிததனடா விநநூலைப் பதனம்பண்ணி
விள்ளடா வீனருக்குக் கொடுததிடாதே
விட்டகுறைக கரானுக்கே யெயதும்பாரே. உகூஅ

எய்யாம லிந்நூலின் நுணுக்கமாக
இருதயமே தெய்வமென்று யெண்ணிப்பார்த்து
ஐயாநீ யுய்யும்வகை யப்புமாகி
யாகாய மானதுமே ஜலமாய்த்தோன்றிக்
கையாலே காஸ்பூட்டிக் காலைநீட்டிக
காலனென்ற பாசமெல்லாங கடக்கவேறி
மெய்யாலே மெய்யையுந்தா னறிந்துபார்த்து
மேதினியிற் சித்தனென்றே யாடினேனே. உகூகூ

சித்தியாக வேண்டுமென்று யிந்நூல்பாரு
சிவனோடு மந்திரஙக ளெலலாஞ்சித்தி
பததாசை வைததுமிந்த மவுனம்பாரு
பரலோக முழுவதுமே தனதாய்ப்போகும்
முததான முத்திதரும் முக்கண்வீசும்
முதுகுவழிப் பார்வையிலே முழுஙகிப்பாயும்
வித்தான வித்துமுதல விளேவோரொம்ப
வீணருககுத தெரியாத வித்தாம்பாரே. ௩00

பாரப்பா சூக்ஷகற்ப மறியாத்தோஷம்
பாவையர்க ளழிகுழியிற் சேர்ந்ததோஷம்
ஆரப்பா யோகாதி செய்யாத்தோஷம்
அஷ்டகர்ம வாலையைத்தா னடக்காத்தோஷம்
நேரப்பா சமாதியிலே நில்லாத்தோஷம்
நிஷ்டையிலே மனங்குவித்து நில்லாத்தோஷம்
காரப்பா மனதடங்கி நில்லாத்தோஷம்
காரணமாய் விந்துவென்று மறியார்பாரே. ௬0௯

பாரடா பாவிகட்கு என்னுன்சொல்வேன்
பசசைமயில் வாகனன்யான் பகரப்போமோ
ஆரடா குலப்புழுக்கைப் பயல்கள்கூடி
யாதிவஸ்து மனுதிவஸ்தும் வேறிதென்பார்
நேரடா வூததருக்குத் தெரியாதிநத
நிலையான விந்துவட்ட நிலைதான்மைந்தா
வேரடா வெறும்பேசசுப் பேசிடாமல்
விராகத்தாள் தியானமதை வாஙகிக்கொள்ளே. ௬௧0

கொள்ளடா குஞ்சகத்தி குறியினுலே
கோடான கோடிசித்து மாடலாசசு
அள்ளடா பஞ்சசத்தி யுயிரைக்கேளு
அஙகிவியு மென்முக்கா லடக்கமாசசு
வளளடா அஷ்டகர்மம் வாலையாசசு
வாய்ப்பான திரோதாயி மாயையாசசு
விள்ளடா லாடத்தில் மேருவாச்சு
வேகமுளள வழலையென்று மிதறகுப்பாரே. ௬௧௧

பேராகி விந்துவலலோ பேசலாச்சு
பிராணய மென்றதுவு மிதறகுபபேரு
கூறுகிச சந்திரனிற் கலைதான்நாலு
குடிப்பதுவும் பிடிப்பதுவும் அதுதான்கறபம்
வேறுகித் திரியாதே யிந்தஞானம்
விட்டகுறைப் படியாலே தொடரவேணும்
நாறுகிப பூவாகி வாசமாச்சு
நலமான விந்துவட்ட மகிமைதானே. ௬௧௨

தானென்ற விந்துவட்டத் தாலேயல்லோ
சாகாம லிருந்தவர்க ளனேகஞ்சித்தர்
ஊனாகி விந்துவல்லோ ஆதிபீடம்
உடலுயிரு மொன்றாக விருக நிலைக்கும்
தானானே னென்றதுவு மதுதான்மைந்தா
சகலசித்தும் பேரின்பந் தானேகூடும்
வானாளை வதைப்பதற்கு இயமன்வந்தால்
வாய்திறந்து வீழ்ந்திடவே நாலலும்பாரே. ௩௧௩

பாரப்பா விந்துவிநா லாண்பெண்ணுக்கு
பஞ்சசத்தி மாயையெல்லாம் பறக்சலாச்சு
ஆரப்பா விந்துவென்றாற் சொல்லக்கேளாய்
ஆதார மாறினடிப் படையுமாகி
நேரப்பா வேகமென்ற கறபமாகி
நீயென்றும் நானென்றும் மனதுண்டாகி
ஏரப்பா வாசியின்மேற் சாரியாகி
இருகலையுஞ் சுழிமுனையு மிதுவாங்காணே. ௩௧௪

காணடா விடகலையின் சுழினையாகிக்
கலந்தகுல தெய்வமல்லால் வேறேயுண்டோ
தானடா குலையான தெய்வந்தாலே
சதுர்முகனுஞ் சகலருமே வந்தவாறும்
வானடா வானாரு முதித்தவாறும்
வகுகுசிவகு வாசலெலாற் றேயுரைத்தபேரும்
வீணடா வீணருக்குத் தெரியாதிந்த
வெட்டவெளி விந்துவட்ட விபரம்பாரே. ௩௧௫

பாரப்பா கயிலாய கிரியுமாகிப
பன்னிருகை யுடைத்தபா மிதுவுமாச்சு
ஆரப்பா சுணங்கவென்ற பாலுண்டாகி
அரகரா வென்றசத்த மதிலுண்டாகி
நேரப்பா கனையெருமைப பாலுண்டாச்சு
நீங்காமல் மனதறிவை யுணர்ந்தப்பர்க்கு
வேரப்பா வெறும்பொய்யுஞ் சொல்லப்போமோ
விந்துவட்ட மறிந்தபெரியோர்களாமே. ௩௧௬

ஆமடா சௌவுமென்று மிதற்குப்பேரு
அட்டமா சித்தியெல்லா மிதற்குள்ளாட்டம்
ஓமடா வேரமுடிந்த விடமிதாச்சு
ஓங்கார வாங்கார மிதுவேயாச்சு
நாமடா விரண்டெழுத்து மிதுவேயாச்சு
நலமான வைந்தெழுத்து மிதுவேயாசசு
வாமடா வெடடெழுத்து மிதுவேயாசசு
வஸ்துவென்று பெயருண்டாம் வந்தவாறே. ௧௧௭

வாரான சாமளேயே சரியுமாகி
வந்தவளாம் வராகத்தாள் பாதமுன்னித்
தாரான சாரணைசங் கறபமாகிச்
சாயுட்சம் பாடுகிற தாயுமாகி
மோரான மேரிலொரு வொளிவுமாகி
மேதினியைத் தான்படைக்கு மயனுமாகிச்
சூராதி சூரனையும் பொடியதாக்கிச்
சுப்ரமென்று அற்புதமாய் வந்தேன்பாரே. ௧௧௮

பாரப்பா சுப்பிரமம் பிரமபீஜம்
பராபரனு ரெனைபபயினரு ரலலாலவேரு
ஆரப்பா பொறியாறு சிதறிவீழ
ஆறுமுக நாதனென்றே யழைத்துமீசன்
ஏரப்பா மயிலேற வேறறஙகாடடி
யென்தந்தை யென்குருவா மென்றுசொல்லி
வேரப்பா லாடவொளி கண்ணுறபார்தது
விண்ணிலிடி முழஙகிடவே வீசினரே. ௧௧௯

வீசியிடப் பாகமொரு வொளியும்வீச
வெற்றியோர் பழஙகனிநீ தானேயென்றார்
நாசியிரு பக்கமுநதான் சுழல்தான்வீச
நான்கண்டேன் பழசசாறை யறிந்துகொண்டேன்
காசியென்ற கஙகைபழச சாறுமாகிக்
காவலர்க ளவருமே கருணைகூர்ந்து
தேசிமயி லேறுமெனச செபபினார்கள்
செப்பியிட்ட வுபதேச மிம்மென்றேனே. ௧௨௦

இம்மென்றே னம்மாளும் வாவாவென்றாள்
இருதயத்தி லென்னையுந்தா னிருக்கச்சொன்னாள்
அம்மென்றே னுண்மையிது ஆஊவென்றாள்
ஆனந்த மயமான தெய்வமென்றாள்
உம்மென்றே போதுவுட லுயிராய நின்றேன்
ஓனென்ற விந்துவட்ட முதவியென்றாள்
கம்மென்ற காட்சிவல மாகவந்து
கயிலாய வடவரையைக் காட்டினாளே. ௩௨௧

காட்டினாள் வடவரையி லிருந்தேவாழ்ந்தேன்
கங்குல்ரவி யூடறுத்து வெளியிறசென்றேன்
நாட்டினேன் மவுனரசக் குளிகையுண்டு
நங்கைசசா றருசுமுதல் நான்றுன்கொண்டு
கூட்டினேன் கிருதமென்று குவலயத்திற்
கொடியதொரு பாவிகட்குக் கைகூடாமல
பாட்டினற சொலலியுந்தான் சாபமீந்தேன்
பராசக்தி கிருபையினா லினம்பாரே. ௩௨௨

பாரடா மவுனமென்ற பூரணத்தைப்
பத்திவைத்து நிலைதனிலே நின்றுகொண்டு
ஆரடா பரமசிவன் சிரசிலநின்று
அறுகுபரமேஸ்வரனா ருகாய்த்தோன்றி
நேரடா நதியென்று பெயருங்கொணடு
நிலையான கணேசனென்றும் பெயருண்டாகித்
தேரடா விநதவொரு அறுகுதன்னைத
திடமாக வாங்குகிற வகைதான்கேளே. ௩௨௩

கேளபபா அறுகம்வேர் துலாமொன்றேகால்
கிருபையுடன் கொண்டுவந்தே யுலரவைத்து
ஆளப்பா ஜலந்தானும் படிதானாறு
அப்பனே அறுகம்வே ரதிலேதாக்கி
வாளப்பா அகினியோர் விறகாலமூட்டி
மைந்தனே மசியென்று சாபந்தீர்த்துத
தேளப்பா விரண்டுபடி சலமதாகித
தேவியபி ராமிதனைப் பூசைபண்ணே. ௩௨௪

பண்ணுவது பூரணத்தைப் பணியவேணும்
பாலகனே மாதளையின் பழச்சார்நாழி
கண்ணுமனக் கண்ணறிந்து விண்ணைப்பாரு
கலந்தெழுந்த ஆவாரம் பட்டைவேரை
எண்ணுவது தைலமுந்தான் வாயுகிமைந்தா
என்மக்காள தைலமதை யெடுத்தேநீயும்
உண்ணுவது வுற்பனத்தி லொடுங்கிவாழ்ந்து
ஓகோகோ வின்னமுந்தான் வகையைக்கேளே. ௱௨௫

கேளடா தாமரையின கிழங்கைமைந்தா
கிருபையுடன பலமொன்று நிறுத்துக்கொண்டு
ஆளடா மிளகுபல மொன்றதாக
அப்பனே திப்பிலியும் பலமொன்றாக
நாளடா சுக்குபல மரையதாக
நலமான வதிமதுரம் பலந்தானென்று
வாழடா யேலமுந்தான விராகன்நான்கு
மைந்தனே கிராம்புகாற் பலமும்போடே. ௱௨௬

போடென்று சொன்னவகை தவறிடாமற
புகழ்ந்திடுவாய் மைந்தாமுப் பூவின்சுண்ணம்
ஆடென்று சொன்னபடி சுண்ணந்தன்னில
அப்பனே விராகனிடை யதிலேசேர்த்து
நாடென்று முன்சொன்ன மருந்தையெல்லாம்
நலமான வஸ்துவிட்டுச சாமமொன்று
தேடென்று அரைத்திடுவாய் சாயந்தீர்த்துத்
தேவிபஞ்ச சதநியுட னியானம்பாரே. ௱௨௭

பாரப்பா மருநதையுந்தா னெடுத்துவைத்துப்
பாலகனே முன்சொன்ன கஷாயந்தன்னில்
ஆரப்பா ஆவரைவேர்த தைலஞ்சேர்த்து
அப்பனே மாதளையின் பழசசாறவிட்டு
நேரப்பா மருந்தையெல்லா மதிலேதாக்கி
நீமகனே பாண்டத்தி லிட்டுக்காய்ச்சித்
தேரப்பா ஆவினெய் படியாண்டாகத்
தீர்க்கமுடன் வாயுகியடா விலையைக்காணே. ௱௨௮

காணப்பா மருந்தையரைத் திட்டமாகக்
கைபாக மாகவுந்தான் வறறக்காய்ச்சித்
தானப்பா ஆவின்நெய் யதிலேவிட்டுத்
தனிச்சீந்திச் சர்க்கரையும் பலந்தான்மூன்று
நானப்பா மெழுகுபத மாகக்காய்ச்சி
நாதாக்கள் சாபமெல்லாம் நிவர்த்திசெய்து
கோனப்பா மூக்கோணக் குழியிலநின்று
குருவான தேசியென்றே மனதிறங்கே. ௩௨௯

தங்கடா தசதீட்சை தன்னையோசித்
தவறுமல் நெய்மையுந்தான் பதனம்பண்ணு
பங்கடா போட்டுமினிக் குடித்திடாமற்
பாலகனே விராகனிடை மூன்றதாகச
சிங்கடா சிங்குவங்கு வோதிநீயுஞ்
சித்தம்வைத்தே யிருபோதுங் கொண்டாயானால்
அங்கடா நரைதிரையும் மாறிப்போகும்
அடங்காத வியாதியெல்லா மோடும்பாரே. ௩௩0

பாரப்பா விம்மருந்தை யுண்டாயானாற்
பராபரையுங் கைவசம தாகிப்போவாள்
ஆரப்பா பட்டமாம் பச்சையாகும்
அப்பனே மண்டலந்தான் கொண்டபேர்க்கு
நேரப்பா யீளையொடு காசந்தீரும்
நிகழ்மேகம் பதினெட்டுந் தீருந்தீரும்
தேரப்பா வாயுவெல்லாங் குலைந்துபோகுந்
தேவாதி தேவனென்று செப்பலாமே. ௩௩௧

செப்பலாங் கிராணியொடு மூலந்தீருஞ்
செகமதனில் நமன்வரத்து மடங்கிப்போகும்
ஒப்பலாம் மலடென்று சொல்வதேது
ஓதுகின்ற குலதெய்வந் தன்னைப்பார்த்தால்
அப்பனே கயிலாசந் தனதாய்ப்போகும்
யாவருமே யொன்றாக வடங்கிப்போவார்
தப்பலா மென்றாலுந் தப்பொட்டாது
சத்தியமாய்க் கிருதமொன்று சாற்றுவேனே. ௩௩௨

சாற்றுகிறே னிம்மருந்தைப் போலேமைந்தா
தாரணியிற் சொல்லார்கள் ரிஷிகள்சித்தர்
ஏற்றிவிட்ட விம்மருந்தை யுண்டேயானும்
என்மகனே மவுனமென்ற விஞ்சைபார்த்து
வாழ்த்தினே னஷ்டாங்க வெக்யஞ்செய்து
வாலையெங்கள வ்ராகத்தாள் மவுனங்கண்டு
கோத்திரங்க டனைத்திடவே கும்மென்றேற்றிக்
கூறினேன் வேல்வாகி வந்தேன்பாரே. ௩௩

பாரடா விம்மருந்தை வெளியேயீந்தாற்
பார்தனிலே யெழுபிறப்புரு சுவர்னமாவான்
ஆரடா விம்மருந்தைக் கொண்டேபேர்க்கே
யகிலாண்ட மவரவர்களே தனதாய்ப்போகும்
நேரடா விநதுவது திரண்டுபோகும்
நெடுமாலு முருத்திரனுந தனதாய்ப்போவார்
தேரடா வெம்பிணியுந் திருந்தீரும்
சேவல்மயில் வாகனமுந் தெரியும்பாரே. ௩௪

பாரப்பா விக்கிருதந் தன்னையுண்டு
பஞ்சசத்தி தீட்சைதனில் பாய்ந்தேயேறி
ஆரபபா வீராதி வீரனென்றே
யறுகம்வேர்க் கிருதமென்றே யாட்டம்பார்த்து
நேரப்பா வுள்ளுணர்ந்து வெளியேவந்து
நிமலிபஞ்ச சததியுட னிலையுங்கண்டு
காரப்பா வஷ்டகர்ம வாலையென்று
கண்டதினாற் கந்தனென்று பெயருண்டாச்சே. ௩௫

ஆச்சடா அஷ்டாங்க வாலையென்றால்
அங்கிலியு மென்றபஞ்ச சத்தியாகி
நீச்சடா வாகாகதத ளதற்குமுன்னே
நிலைத்தோடித திரிந்திடுவாள் திரோதாயுந்தான்
வீச்சடா வவள்பூசை யறியவேணும்
வேகமுள்ள மவுனத்தைக காணவேணும்
காச்சடா விவளமாயை பொல்லாதையா
கண்டவர்க்கு மவுனமென்ற கனியுமாச்சே. ௩௬

ஆச்சப்பா படாட்சரமாஞ் சிங்கென்றேதான்
ஆதித்தன் றனைப்பார்த்து மவுனமோதி
வாசசப்பா விடைமாறிப் பார்த்தாயானால்
மைந்தனே ரவிதானும் மறைந்துபோகும்
நீசசப்பா லோகமெல்லா மிருளாய்மூடும்
நீமகனே நினைத்ததெல்லாஞ் சித்தியாகும்
காச்சப்பா காச்சிவிடு நிலையைப்பார்த்து
கவனம்வைத்துப் படாட்சரத்தைக் காட்டுறேனே. ௩௩௭

காட்டுகிறேன் படாட்சரத்தை விதியுமொன்று
கல்லைவைத்து லோகத்தோர் கருதுவார்கள்
பூட்டுகிறேன் படாட்சரந்தா னிருந்தமூலம்
புல்லர்களே யுங்களுக்குப் பேசப்போமோ
வாட்டுகிறேன் சிகாரமல்லோ மேருவாசசு
வங்குசிங்கு வாசலெனுங் குகையுண்டாகிக்
கூட்டுகிறேன் நவக்கிரக மதற்குள்ளாகிக்
கோடையிடி மின்னலுடன் காற்றுண்டாச்சே. ௩௩௮

ஆச்சடா படாட்சரமே யிடிபோல்வீழும்
அப்பனே மண்ணுருவிச் செலத்தைக்கோர்க்கும்
வாச்சடா லோகமெல்லாம் பயிருண்டாகும்
மைந்தனே யீசனுட பீஜமாச்சு
காச்சடா வனல்கொதித்தா லெதிரிவீழ்வான்
காலாநதத தீயல்லோ படாட்சரந்தான்
மூச்சடா முன்பின்னு மியங்கொட்டாது
முத்திவழி தன்னிலேதான் மூட்டும்பாரே. ௩௩௯

மூட்டுகின்ற படாட்சரமே யாதிநாதன்
முச்சந்தி வீதியிலே மூழுங்கிப்போகும்
ஆட்டுகின்ற படாட்சரமா ரறியப்போறார்
அஷ்டமா சித்திக்கு மாதியாகும்
வீட்டிலே யிருகாமற் சுடுகாடாகி
விடமுண்ட கண்டனென்று பெயருண்டாகிக்
காடடிலே திரிகின்ற பித்தனென்றுங
கருத்துவைத்தே யலைந்தவிடங கருதிப்பாரே. ௩௪0

பாரடா படாட்சரத்தின் கொடுமைபோலே
பார்தனிலே சித்தர்கடான் சொல்லமாட்டார்
ஆரடா ரவிதானு மறைந்துபோனால்
அண்டமெல்லா மாசழிந்து கெட்டுப்போகும்
நேரடா ரவிதனைத்தான் வருத்தவென்றால்
நீமகனே நமகென்று நிலையைப்பாரு
வேரடா ரவிதானு மொளியாய்வீசும்
வித்தகனார் கயிலாசம் வெளியாய்ப்போச்சே. ௯௪௧

போச்சடா விசையறிய வேறொன்றில்லை
புவனமென்ற படைப்புவித்தை யிதற்குள்ளாச்சு
ஆச்சடா விதையறிய வொருவரில்லை
யகிலாண்ட கோடியண்ட மடங்கிவாழும்
வாச்சடா மூன்றெழுத்தி னுறுதியாலே
மைந்தனே சகலவித்து மாடலாச்சு
மூச்சடா மூன்றெழுத்து மேதென்றக்கால்
மூக்கியமா மகாரமென்ற மவுனமொன்றே. ௯௪௨

ஒன்றான மகாரமென்ற மவுனத்தாலே
யொருபோதுங் கூடழிந்து போகாதையா
சென்றானு மகாரமென்ற மவுனந்தன்னைச்
சேரடா குலதெய்வந் தன்னைப்பார்த்து
என்றானு மூன்றெழுத்திற் கிதுவேபீட
மெதிரிகளை யீடழிக்கு மிதுதான்மைந்தா
ஒன்றுகு மிதுபொருளென் றறியாப்பேர்க்கு
உலகத்தி லொன்றுமில்லை யொடுக்கந்தானே. ௯௪௩

தானென்ற வொடுக்கநிலை யறியாத்தோஷஞ்
சாதித்துப் பாரார்கள் சவங்கல்மாடு
ஊனென்ற வுடலெடுத்தாற் பலன்தானென்ன
வுயிரறியாப் பாதகர்தா னுலுத்தராவார்
வானென்ற முடிபார்த்து அடியும்பார்த்து
வாழ்த்தடா மூன்றெழுத்து வலிமைபார்த்துக்
கோனென்ற குறிபார்த்துக் குருவைக்காத்துக்
குலதெய்வந் தனைப்பார்த்துக் கூடுகூடே. ௯௪௪

கூடியே மகாரமென்ற மவுனஞ்சொன்னேன்
குலதெய்வந் தனைக்காணக் குறியுஞ்சொன்னேன்
ஆடியே மகாரமல்லோ அகாரமாச்சு
அம்மம்மா மூன்றெழுத்து மதற்குள்ளாச்சு
நாடியே ரவிமதியு மதுவேயாச்சு
நானென்று சொல்வதுதா னதுவேயாச்சு
பாடியே திரியாதே மூன்றெழுத்தைப்
பதறாதே சிதறாதே பணிந்துகொள்ளே. ௩௪௫

கொள்ளடா மூன்றெழுத்தின் பயனைத்தானுங்
குவலயத்தி லொருவருக்குந் தெரியாதப்பா
அல்லடா மகாரமொடு நகாரத்துக்கும்
அப்பனே யுயிராச்சு சிகாரங்கண்டாய்
வல்லடா பெரியோர்க ளறிந்துகொண்டு
மாறாமல் மூன்றெழுத்தை மருவியோதி
வில்லடா விற்பூட்டி மாறினாற்போல்
விசைகொண்டு மூன்றெழுத்தை விரும்பிப்பாரே. ௩௪௬

பாரப்பா மசிநசியென் றெழுத்தைத்தானும்
பராபரந்தான் வந்தாலு மரிதேசொல்ல
ஆரப்பா லோகத்தோர்க் கீய்ந்தாயானால்
ஆகாய வெள்ளிடியு மதிறவீழும்
நேரப்பா வாலைவிஞ்சை யென்றுபேரு
நிஷ்டையொடு சமாதியென்று மிதற்குப்பேரு
வேரப்பா வெறும்பேச்சுப் பேசிடாமல்
விந்துவட்டந் தனையறிந்து விரித்துக்காணே. ௩௪௭

காணடா பச்சைநிறம் விழியினுள்ளே
கலந்தெழுந்த சதாசிவனே கணேசனாச்சு
தானடா வொளியாலே பிறைவீசிச்
சகலருக்கு மாதார மாகிப்போச்சு
கோனடா குலதெய்வத் தருளினாலே
கொடியாகிப் பிரபையங்கே விழிக்குள்ளாச்சு
ஊனடா வுயிராச்சு வுலகமாச்சு
ஓம்நமசி வாயமென்ற ததுவாம்பாரே. ௩௪௮

பாரடா வேங்கையது கொடிதேஜமைந்தா
பாவையர்க ளாசையிலே பாய்ந்தேயேறும்
ஆரடா வேஙகைதனைக் கட்டிமைந்தா
அறிவான சிஙகமதி லப்பாயேறி
ஊரடா பஞ்சசக்தி தியானஙகண்டே
யொன்றென்ற பொருளென்றே யுருகிவாடிக்
கோரடா மனமுருகிக் குவிந்தாயானாற்
குண்டலியாரு சக்தியுட குறியிதாச்சே. கசக

ஆச்சடா குண்டலியாரு சக்தியென்று
லப்பனே மனோன்மணியென் றவடகுப்பேரு
வாசசடா மனமலலோ மணியதாகும்
வசசிரா யுதமென் றேயிதறகுப்பேரு
காச்சடா பிசகாம லுள்ளேவாஙகுங
கலைமாறி யிடசாரி யாடடிலைவக்கும்
மூச்சடா பதுங்கியினிக் குமிழிபாயும்
மூச்சுடாம் பேரின்ப முறையிதாமே. க௫0

ஆமென்று சொன்னவிடம் அடஙகியபாயும்
அப்பனே புற்றரவு மதிலேசாரும்
ஓமென்று சொல்லிடவே விடஙகள்மாளும்
உன்னிடத்தில் நினைத்தபடி யுதவிசெய்யும்
நாமென்ற சொலலற்றால் நமனைவெல்லும்
நாதாந்தப் பூரணத்தின் நடுவேகூட்டும்
காமென்ற காமனுந்தான் பொசுஙகிபோவான்
காயமே பெலங்கொடுக்குங காட்சிபாரே. க௫க

பாரப்பா வின்னமொன்று பகரக்கேளு
பார்தனிலே யொருவருக்குந் தெரியாதபபா
ஆரப்பா விந்துவென்றுஞ் சிவன்றனென்றும்
ஆகாச மானகுரு நாதனென்றும்
கோரப்பா விதிப்படியே யனேகம்பேராம்
நிலையான சிவனார்தன வேம்புதன்னை
வேரப்பா வேரெடுத்துப் பலந்தான்நூறு
வித்தகனே யுலரவைத்து எடுத்துக்கொள்ளே. க௫உ

கொள்ளடா வுலரவைத்த வேருதன்னைக்
   கூறுகிறேன் மசியென்றே சாபந்தீர்த்து
அல்லடா நறுக்கியதைப் பாண்டத்திட்டு
   அப்பனே செலந்தானும் படிதான்நாறு
வல்லடா வல்லவநீ யாகவென்றால்
   மைந்தனே வேருதனைச செலத்திறருகிச்
சொல்லடா ஐயென்றுங கிலியென்றேதிக
   சோடசோப சாரமுடன் பூசைபணனே. ௩௫௩

பண்ணுவது பூசைவிதி யறிந்துபோற்றிப்
   பாலகனே யொருவிறகால வறுக்காச்சிக்
கண்ணுமனக் கண்ணறிந்து விண்ணைப்பார்த்துக்
   கலங்தெழுந்த செலநதானும் படிரண்டானல்
மண்ணுலகி லொருவருக்குங காட்டாமற்றன்
   மைந்தனே காஷாயமதை யிருத்துவாங்கி
உண்ணுவது ஓரெழுத்தால் மவுனமுன்னி
   யொடுங்கியே நிலைதனைத்தா னுற்றுப்பாரே. ௩௫௪

பாரப்பா பத்துபலம் பரங்கிப்பட்டை
   பாச்சடா கொடுவலிவேர் பலந்தான்பத்து
ஆரப்பா பிரம்பின்வேர் பலந்தான்பத்து
   அபபனே மூனறையுநதா னிறுத்துவாங்கித்
தேரபபா இடித்திடுவாய் தூளதாகத்
   தேவிபஞ்ச சத்தியவளை தியானங்கொண்டு
ஏரப்பா பாண்டத்திற் றூளகடன்னை
   யென்மக்காள் போடையிலே சாபந்தீரே. ௩௫௫

தீரடா சாபமெல்லாம் நிவர்த்திசெய்து
   தெளிவான தூளைகுழித் தைலம்வாங்கி
வேரடா வெறும்பிலுக்காய்த் திரிந்திடாமல்
   வீரான மிளகுபலங காலதாக
நேரடா திப்பிலியும் பலங்காலாக
   நிறுத்திடுவாய் சுக்கதுவும் பலங்காலாகச
சேரடா காந்தமுந்தான் விராகன்ரண்டு
   சேர்த்திடுவாய் ரசந்தானும் விராகன்ரண்டே. ௩௫௬

விராகனிடை யிப்படியே நிறுத்துவாயாகு
  விருன வஸ்துவிட்டுச் சாமம்நான்கு
மருதபடி யதையரைத்து வழித்துக்கொண்டு
  மைந்தனே முன்சொன்ன தைலந்தன்னில்
விராகத்தாள் பாதமுன்னித் தியானம்பண்ணி
  விட்டாட்டி மருந்தையெல்லாம் கலக்கிக்கொண்டு
தாரதாமாய் முன்சொன்ன கஷாயந்தன்னிற்
  றுக்கிடுவாய தைலமெல்லா மொன்றாய்த்தானே. ௩௫௭

தானென்ற ஆவின்நெய் படிரண்டாகத்
  தாக்கடா கஷாயமது தனனில்விட்டுக்
கோனென்ற குருவருளாற் கிஸியென்றேதிக்
  கூறடா லட்சமுரு குணமதாக
வானென்ற மெழுகுபத மாகக்காய்ச்சி
  வாய்பேசா தெடுத்திடுவாய மைந்தா நீயும்
தேனென்ற நெய்யையுந்தான் பதனம்பண்ணிச்
  சீவன்முத்த ருவதற்குச் செப்பக்கேளே. ௩௫௮

சேளடா தேகமுந்தான் வலுத்துபோசசு
  கிருதமிது போலவுமே யார்தான்சொலவார்
ஆளடா மேகமெல்லா மழிந்துபோகும்
  அப்பனே ஜனனிசுர முடனேதீரும
வாழடா யீளையொடு காசந்தீரும்
  வஞ்சனைகள மருந்தீடு மாறிப்போகும்
நாளடா பெரும்பாடு வுடனேதீரும்
  நாடிநீர்ச் சுருக்குநீ ரிழிவுபோமே. ௩௫௯

போமடா குஷ்டமெல்லா மோடிப்போகும்
  பொல்லாத சூனியமும் பொசுங்கிப்போகும்
ஆமடா விஷமெல்லா மகன்றுபோகும்
  அடங்காத சூதகத்தின் திரட்சிபோகும்
நாமடா அரையாப்பு வெட்டைதீரும்
  நடுங்கியதோர் வாதமெல்லாம் நாசமாகும்
வாமடா மண்டலந்தான் கொண்டபேர்க்கு
  யாருத வயிற்றோட்ட மாறும்பாரே. ௩௬௦

பாரப்பா இம்மருந்தை யுண்ணும்போது
பாவையர்க ளாசையுந்தா னாகாதப்பா
ஆரப்பா ஆசைவைத்தே யுண்டாரானல்
அவன்தேக மடசணத்தி லழிந்துபோகும்
நேரப்பா நேரமொன்று விராகன்கண்டு
நிச்சயமாய் மெய்யையுந்தா னிருத்துக்கொண்டு
வேரப்பா வெளியேதான் சொலவிடாமல்
வினைதீர மருந்தையுந்தான் விரும்பிக்கொள்ளே. ௯௬௧

கொள்ளடா இக்கிருதம் போலேமைந்தா
குவலயத்திற் சித்தர்கடான் சொல்லார்சொல்லார்
அலலடா வுமையாளுந் தாரகேட்டே
அப்பனே கிருதமெல்லாம் வெளியாய்ச்சொன்னேன்
வல்லடா வல்லடியாய்ச் சித்தர்கூடி
வருந்தியெனைப் பணிந்தவர்கள் குருவென்றார்கள்
சொல்லடா செல்வனென்றுஞ் சிவனென்றுஞ்
செப்பினு ரோமென்று மாமென்றேனே. ௯௬௨

ஆமென்ற சொற்கேட்டுச் சித்தர்கூடி
யாதிகுரு நீயென்று அருளைப்போற்றி
ஓமென்று குண்டலியைப் பார்த்தேயாடி
யுனைப்போலே சித்தர்கடா னில்லையென்றார்
நாமென்று அவர்களுக்குச் சொன்னபேச்சு
நாதாந்த மவுனமதை யவர்க்கேயீந்தேன்
ஓமென்று மாமென்று மெழுத்தைக்காட்டி
உயர்வான வடகிரியி லிருமென்றேனே. ௯௬௩

இருமென்ற பேச்சாலே ஆ-ஊ-என்று
ஏகினார் குறுஞ்சித்த ரனேகங்கோடி
திருமந்த்ர மூலமெல்லாம் வெளியாய்க்காட்டிச்
செகத்திலுள்ள மனிதர்களைச் சித்தராக்கிக்
குருமந்த்ர மறியாமற் சாவாரென்று
குணம்வந்து மனதிரங்கிக் குருபோற்சொன்னேன
மருமந்த்ர மேதுக்கு மக்காளமக்காள்
மகாரமல்லோ தீபவொளிர்மார்க்கம்பாரே. ௯௬௪

பாரப்பா பரமசிவ னிம்மூலத்தாற்
பரையினிடம் வாழ்வதற்குப் பாக்யம்பெற்றார்
ஆரப்பா விம்மூல மறிந்தானும்
அவர்தனக்கு மெட்டாத வஸ்துவானேன்
நேரப்பா வஸ்துசட்ட சாருமாகி
நீங்காத நிறைநிறைந்த நிரியுமானேன்
காரப்பா வுந்திநிலை கண்டால்மோட்சம
காணாட்டாற் கழுதையென்று காட்டுறேனே. ௩௬௫

காட்டுறேன் கழுதையென்று சொன்னால்மோட்சங
களளெனறு சொன்னாலுங கபட மார்க்கம்
காட்டுகிறே னியான்றானும் வெளியாச்சொன்னேன்
நான்றானு சொல்லாட்டாற பாவம்பாவம்
வீட்டிலே யிருந்துநீ தீபம்வைத்து
வேடிக்கை பார்த்திடுவாய் சிலம்பிறையை
காட்டிலே திரிந்தாககால் வருவதேது
கபடற்ற சித்தனென்றாற் கண்டுகொள்ளே. ௩௬௬

கொள்ளாத பசுவுக்கும பாலஙகேது
குருடான கணணுககு வெளிசசமேது
சொல்லாத பேசசுக்குக் கேள்வியேது
சோரானசெய் மஙகையாக்கு வாழவுமேது
கல்லாத வீணருக்குக் கல்வியேது
காணாத பேர்களுக்குக் காட்சியேது
விளளாத சீடனுக்குக் குருவுமேது
வேடிககை யாயததிரிநதால விழலாம்பாரே. ௩௬௭

பாரப்பா மவுனமுண்டு பாராவிட்டாற
படீரெனவே யிடிவிழுந்து பட்டுப்போவான்
ஆரபபா மவுனததா லறிவைக்கண்டு
ஆட்டமென்ற பஞ்சசக்தி தியானத்தாலே
சேரப்பா பஞ்சசக்தி தியானத்தாலே
செகத்தோர்க ளடிபணிந்து தெண்டனுசெய்வார்
மாரப்பா கீழ்மேலா ராயந்துபார்த்து
மனதொருமை யாகவுந்தான் மனதிறநஙகே. ௩௩௮

தங்கடா செடிபூடு விருட்சமெல்லாஞ்
சம்புசதா பரவெளியே யல்லால்வேறு
அங்கடா வுயிரெல்லாஞ் சிவமதாகும்
அடங்காத மலைகாடுஞ்சி வமதாகும்
தங்கடா இப்படியே சிவமதாகிச்
சகலருக்கு முயிர்க்குயிராய்த் தானேதானாய்ப்
பங்கடா பலவிதமாய் மாயைதோன்றிப்
பராபரையு மொன்றாகி யிருந்தவாறே. ௬௯

வாரான தேவிக்குக் கண்தான்பார்த்து
வளமான சிவனுக்குப் பதினொன்றாகும்
தாரான கண்ணையுந்தா னறிந்தால்முத்தி
தவறினா லுனைவாறித் தகர்த்துப்போடும்
கூரான இடகலையே காலனாகும்
குறிப்பான பிங்கலையே பாசமாகும்
போரான சுழிமுனையே முத்தியாகும்
பேசாத குலதெய்வந் தன்னைப்பாரே. ௭0

பாரப்பா வெங்கெங்கு மோடினாலும்
பலபலவாய் மந்திரங்கள் படித்திட்டாலும்
ஆரப்பா மவுனமென்ற ஆதிபீடம்
அதினாலே சகலசித்து மாட்டிவைக்கும்
நேரப்பா மற்றதினா லாவதென்ன
நிலைகண்ட பெரியோர்கள் நீனாசுவார்கள்
ஊரப்பா கோடியிலே யொருவனுண்டு
உற்றுணர்ந்த பெரியோர்க ளுண்மைதானே. ௭௧

உண்மையென்றால் மனதுண்மை யிருக்கவேணும்
உயிர்தோறும் நாமென்று நினைக்கவேணும்
தண்மையிலே யதிகமாய்த் தண்மைவேணும்
தவறாத தாரணையிற் சாரவேணும்
அம்மையெனு மாத்தாளைப் பணியவேணும்
அஷ்டாங்க வெக்கியங்கள் செய்யவேணும்
ஜன்மமென்ன பாவத்தா லெடுத்தஜன்மம்
சடமழியா திருந்தவர்க்கு முத்தியாமே. ௭௨

முத்தியுமாய் முப்பொருளாய் மூலத்தலிங்கம்
  மூலத்திலே யாவுடைய மானலிங்கம்
சத்தியமாய்க் குலையாக வாழ்ந்தலிங்கம்
  சரமாறிக் கால்மாறி யாடும்லிங்கம்
புத்தியிலே பேதையொன்றும் பொருந்தலிங்கம்
  புல்லருக்குத் துணையாகப் புகுந்தலிங்கம்
எத்திசையு முயிர்தோறு மிருந்தலிங்கம்
  ஏகாந்த லிங்கமொன்று மிசசம்பாரே. ௧௭௩

பாரப்பா லிங்கமென்றும் பரந்தானென்றும்
  பஞ்சசத்தி யாளுடை பீடமென்றும்
ஆரப்பா வாசியினோ லயந்தானென்றும்
  அடுக்கடுக்கா யங்ஙகே செனித்ததென்றும்
நேரப்பா மூலமென்றும் பீசமென்றும்
  நிலையான சாரணைதா ரணைதானென்றும்
ஏரப்பா இந்திரிய வட்டமென்றும்
  எங்கெங்கும் நிறைந்தசிவ லிங்கந்தானே. ௧௭௪

தானென்ற சிவலிங்க மியார்தான்காண்பார்
  தன்னினைவைத் தானறிந்த பெயர்க்கேகிடடும்
மானென்ற மகாரமதை யறியாப்பேர்க்கு
  மகாலிங்கந் தெரிசனைதான் கிடையாதப்பா
வானின்று வளர்ந்தமணி பூரகத்தில்
  வடவரையா மேருவென்று வந்தலிங்கம்
கோனென்றுய குருவென்று மானலிங்கங்
  கூறவென்று லதினாலே பேசலாசசே. ௧௭௫

பேசாத வெழுத்தாச்சு மகாரமாச்சு
  பேசவென்றால் வாய்திறந்து பேசலாச்சு
கூசாத வெழுத்தல்லோ குலையாந்தெய்வங்
  கூறுதற்கு மென்றாலே நாவுமுண்டோ
ஏசாதே வெளிதிறந்து சொன்னேனென்று
  என்மக்காள் மனதிரங்கி வெளியேவிட்டேன்
காசாசை வைத்தவர்க்கு ஞானமேது
  கருத்தறியா மடையருக்குக் காட்டொணாதே. ௧௭௬

ஒன்றான சத்தியடா வுறவுமாகி
 யுன்னோடே பிறந்ததொண்ணூற் றாறுபேரை
நன்றாக நசித்திடலா மவுனங்கண்டால்
 நாட்டாட்டால நகைபுரிந்து பேசுவாளாம்
குன்றாதே மவுனம்வைக்கும் போதுநீயுங்
 கோடிதன மிருந்தாலுங் குருவுக்கீவாய்
மன்றாடிப் பண்ணாதே மறகட்டாதே
 மனதிரங்க மட்டுமடா குருவைக்காரே. ௱௭௭

காரையா பன்னிரண்டு வருடங்காத்தாற்
 காட்டுவார் மவுனமென்ற வினைசைதன்னை
மாராத வாழ்வல்லோ சிவயோகத்தால்
 மயங்கினால் வருவதென்ன விழலாய்ப்போச்சு
பாராதே சந்தேக மாகமைந்தா
 பார்த்தாக்காற் பாவம்வருந் தோஷமாகும்
நேராதே சந்தேகந் தெளிந்துநீயும்
 நிஷ்டையிலே நின்றாக்காற் காட்டுவாளே. ௱௭௮

காட்டுவாள் குருமொழியுந் தவறாவண்ணங்
 காரணமே பூரணமே யென்றுபோற்ற
நாட்டுவா ளென்மகனே வாவாவென்பாள்
 நல்வினையுந் தீவினையும் நசித்துப்போகக்
கூட்டுவாள் தன்னோடே யுறவதாக்கிக்
 கூறுவாள் மவுனமென்ற வினைசையெல்லாம்
பூட்டுவாள் கற்பமறிந் துண்ணச்சொல்லிப்
 புகழ்ந்திடுவா ளென்மகனே யென்றேபோற்றி
மாட்டுவாள் நமனையுந்தான் மாண்டுபோக
 மாறாத வாசியிலே யேற்றுவாளே. ௱௭௯

ஏற்றுவாள் கண்மணியே மகனேயென்று
 ஈசனுக்கு மேலாக விருக்கச்சொல்வாள்
வாழ்த்துவா ளமுதமெல்லா முனக்கேயீந்து
 வந்தவினை யறறிடவே வாக்குமீவாள்
மாற்றுவாள் பிறவிதனை வரவொட்டாமல்
 மயக்கமென்ற மாயையெல்லாம் வாங்கிக்கொள்வாள்
ஏற்றுவா ளீராறு தலத்தினூடே
 யென்மகனே யென்றுசொல்லிக் கூறுவாளே. ௱௮0

கூறுவதற் கெளிதாமோ அவடன்கோலச்
கோலமென்ற கோலமெல்லாம் வெகுவாகக்கூத்து
சேருவது கெதியறிந்து சேருவாளாஞ்
செகத்தோடே கூத்தாடித் திரிகுவாளாம்
ஏறுவது லாடத்தி லேறுவாளாம்
என்தாயாள் முகமாறி யாடுவாளாம்
மேருவிலோர் கால்மிதித்துக் கொள்ளுவாளாம்
மெல்லியடா நல்லவளாம வருகுவாளே. நூஅக

வருந்தாத பாவிகட்கு வருந்துவாளோ
வம்புசொலும் வீணாதங்க ளிடஞ்சேர்வாளோ
பொருந்தாத போகளுக்குப் பொருந்துவாளோ
புல்லர்களை நம்பியுந்தான் வருகுவாளோ
இருந்தாலு மவுனமதை யெண்ணினாலும்
என்தாயைப் போறவர்க்கு வருவதுண்டோ
திருந்திடவே மலையாமல் நிலையைப்பாரு
சீவன்முத்த னவதற்குத் தீர்க்கம்பாரே. நூஅஉ

பாரடா இன்னமொரு கிருதங்கேளு
பாவமெல்லாம் பறக்குமடா இளமைந்தா
ஆரடா வில்வவேர் பலந்தான்நூறு
அப்பனே நறுக்கியதைப் பாண்டத்திடடு
நேரடா செலந்தானும் படிதான்நூறு
நீமகனே வார்த்திடுவாய் பாண்டத்துள்ளே
ஏரடா வேர்விறகா லனலைமூட்டி
யென்மக்காள காய்ச்சிடுவாய் வற்றதானே. நூஅங

தானென்ற செலந்தானும் படிரெண்டாகத்
தவறுமற் காச்சியதை யிறக்கிக்கொண்டு
கோனென்ற குருவருளால் மசியென்றோதிக்
குமரிசிவ காமிக்குப் பூசைசெய்து
வானென்ற மருதம்வோ பலந்தான்பத்து
வளர்கண்டங் கத்திரியும் பலந்தான்பத்து
கோனென்ற தூதுவேளை பலந்தானஞ்சு
கூட்டியே நறுக்கியதை யெடுத்துக்கொள்ளே. நூஅச

கொளளடா தூளேகுழித தைலமவாஙகிக
குருவான தேசியெனறே மனதிறகொண்டு
அலலடா தைலமதை யெடுததுககொண்டு
அப்பனே குமரிச்சார் படிதான்நாழி
வல்லடா வாஙகியதைப் பதனம்பண்ணி
மைந்தனே வாலுழுவை பலந்தான்காலு
சொல்லடா திரிகடுகு வொவ்வொன்றுக்குசு
சூட்டடா காற்பலமவ் விதமாமே. ௩௮௫

ஆமடா கடுகுரோ கணியுமைநதா
அப்பனே யரைதநதையொடு ஏலஞ்சேர்த்து
ஓமடா விநதுப்புக் கிராமபுகாரம்
ஓகோகோ விராகன்றன் றெடைவொன்றுக்கு
நாமடா முப்புசுண்ணம விராகனென்று
நலமாக நிறுத்தெல்லாம் வாங்கிக்கொண்டு
வாமடா வடித்துவிடடுச் சாமம்நாலு
வளமாக வரைத்ததையும் வாஙகிகொள்ளே. ௩௮௬

கொள்ளடா முன்சொன்ன கஷாயநதன்னிற்
குழிததைல மருந்தோடு குமரிசசாறும்
அலலடா வொனறுகக சேர்த்துமைந்தா
ஆவின்நெய் படியுந்தா னிரண்டுசேரு
சொல்லடா வொன்றுகக் கிணடிக்காசசிச
சொரூபமுளள நெய்தானும் மெழுகதானால்
வல்லடா விரக்கியதை யாறவைத்து
வாலைபஞசு சததியுட தியானஞ்செய்யே. ௩௮௭

செய்யப்பா கிருதமதை வெளிவிடாதே
தேசத்தோா தஙகளுக்கே யீநதிடாதே
மெயயபபா வறட்சியொடு மீளைதீரும்
மேகமென்று லுலகத்தி லோடிப்போகும்
ஐயப்பா வாயுவெலலாங் கலைந்துபோகும்
ஆதார சதாசிவததை யறியசசெய்யும்
பொய்யப்பா போகாது இயமனே து
பூதலத்தில சாவேது புண்ணியோர்க்கே. ௩௮௮

புண்ணியவா னவர்க்குங கிடடுஙகிடடும்
பொய்பேசும் புல்லருககுக கிடடாதபபா
தன்னினைவாய் கிருதமதை விராகன்மூன்று
சததியமாய் மணடலநதான் னிருபோ துண்ணக்
கன்னிமனேன் மணியாடன் கிருபைதஙகும்
கலவியிலே மிச்சமடா மோகமுணடு
ஜனனிசுர முளளதெலலாந் தொலைநதுபோகுஞ்
சரநதானும நிலைதனிலே தஙகுமபாரே. ௩அ௬

பாரப்பா பாவிகட்குக் கிருதமீந்தாற
பராபரையாள சேவையுமே கிடையாதப்பா
ஆரபபா விப்படிததான் சொலவாருணடோ
அகததியமா முனியேகே ளுனக்காயசசொன்னேன்
நேரபபா வெறும்வாயை மென்றிடாமல
நிஷ்டையொடு சமாதியிலே நின்றுகொண்டு
வேரப்பா தவமபத்ம கிரியிலேதான்
வெகுகோடி காலமெல்லா மிருந்தேன்காணே. ௩௯0

காணடா தவசுசர வணையிலேநான்
கலநதெழுநத மேருவென்று மதிலுணடாக்கித
தானடா பாஙகுன்ற மதுவேயாகிச
சமாதியிலே வெகுகோடி காலமடடும்
நானடா வெளியேறித தேவிபாதம
நலமான வசுரர்குல மறுககவெனறு
வீணடா போகாமல வேடமிடடு
விரைந்தேறிக் குருமலையில் வாழ்ந்தேன்பாரே. ௩௯௧

பாரப்பா அம்மலையி னுச்சிமீதிற
பரமசிவ னெனைக்கண்டு பணிநதுகொண்டார்
ஆரப்பா அசுரர்குல மறுக்கசசொன்னார்
ஆததாளுஞ சத்திவடி வேலதானுளள
நேரப்பா அதிலிருக்குஞ சிததர்கோடி
நீரார்கா ணென்றுசொல்லி யென்னைக்கேட்கத்
தேரப்பா பரவெளிககுக குருவாம்நானுஞ
சிறுவயது மைந்தனென்று செப்பினேனே. ௩௯௨

செப்பிடவே சித்தரெல்லா மென்னைப்பார்த்துச
சிவமுருகா கயிலாச வாணியென்று
ஒப்பியே யெல்லோரும் பணிந்தாரென்னை
யுற்றதொரு மவுனமெலலா மவருக்கீந்தேன்
அபபியே யறிந்தார்கள சித்தர்கோடி
யதிலிருநகோ ளெனறமொழி யவர்க்குச்சொலலித்
தப்பியே செந்தூரின் மேருவேறிச
சண்டாள வசுரர்களை வதைத்தேன்பாரே. ௩௬௩

பாரப்பா குருமலையைப் பத்திப்பாரு
பாரதனிலே யொருவருந்தான் சொலலமாட்டார்
ஆரபபா அம்மலையின பததியோரம்
அனநதமடா குகைகளெல்லா மடைத்துபபோட்டேன்
நேரப்பா செந்தூர மதிலேகட்டி
நிலைப்பான கணையெருமை மாஙகளகோடி
தேரப்பா கனஙகளென்ற மாஙகளகோடி
செகந்தனிலே சொல்லாதே தெளிவுதானே. ௩௬௪

தானடா தானிருந்து தவசுசெய்து
சத்திவடி வேலுருவம் பெற்றேனஙகே
கோனடா குருமலையைப் போலேமைந்தா
குவலயததில் மறறுமொரு கிரிதானேது
தானடா அதிலிருக்கும் பெருமைதன்னைத்
தவசிகளுஞ சித்தாகளுஞ் சொல்லார்சொல்லா
வானடா மவுனமது அறியவென்றால்
வாடாத கிரிதனக்கு வருகுவாயே. ௩௬௫

வருகுவா யெனைநினைதது வாலைவிஞ்சை
வருநதுவாய் பராசததி யருளைப்போற்றித்
தருகுவே னவர்களுககு ஞானமெல்லாஞ
சணடாளத் தத்துவஙக டொலைந்துபோகும்
மருகுவாய மவுனமுண்டு அமுதஙகொண்டு
மாசற்ற பெருவெளியை மனதிறகொண்டு
பெருகுவாய் பேசாத வெழுத்தைநாடிப
பேரினப மானதையுந் தொடர்நதுகூடே. ௩௬௬

கூடாமற் சிறிதுபேர் ஞானம்பார்த்துக்
 குவலயத்தி லல்லவர்கள தெய்வமென்று
ஆடாம லாடிவொ ராடடமேது
 அம்பலத்தைப் பாராட்டா லறிவுமேது
வீடான வீடழிந்தால் ஞானமேது
 விந்துவிடடால வலுப்போசசு மாயைசூழும்
மாடாறு லொருபோககாய் நிறகுஞ்சொன்னேன்
 மனிதருக்கு அத்தன்மை யிலலைததானே. ௯௯௭

தானென்ற பொருளதேடிச் சனஙகளகூடிச
 சணடாளத் தததுவபபேய பிடிததுக்கொண்டு
கோனென்ற குவலயத்திற பொருளைத்தேடிக்
 குருவினுட பாதமதிற கூடமாட்டேன்
நானென்ற வாய்மதஙகள பேசிப்பேசி
 நமன்றனக்கே யாளாகப் போனான்பாவி
தேனென்ற திரையேழுங கிழிந்துபோகச
 செபபியடா மனதுறுதி யாகப்பாரே. ௯௯௮

பாரடா தர்மமென்றும புண்ணியமென்றும
 பார்தனிலே செயதலுதது அல்லவார்வீணே
ஆரடா தர்மமென்ன புண்ணியமென்ன
 ஆகாச சதாசிவத்தி னருளைக்கணடால்
நேரடா சிவத்தையுந்தா னறியாவிடடால்
 நீணிலததிற றருமஙகள நில்லகூடாது
காரடா சிவமல்லோ யேகபீஜங
 கண்டுகொளள மவுனத்தைக் கருதித்தானே. ௯௯௯

தானென்ற வேகமந்தப் பீஜத்தாலே
 சற்குருவாம ஷடாட்சரமும் நாமேயானேம்
கோனென்ற அவவேக பீஜமானலை
 குருவான மகாரமலலோ அதுவாய்ப்போசசு
நானென்று சொல்லிவிடடே னுஙகளுக்கு
 நலமபெறவே யுப்பைவிடடால வீணாய்ப்போச்சு
தேனென்ற வுப்பதையுஞ செப்பிடாதே
 செப்புகிறே னுவருப்பு ஆதிபாரே. ௲00

பாரப்பா வுவருப்பு பூமிதானும்
  பரமசிவன் பீஜமென்று மிதறகுப்பேரு
ஆரப்பா விதைமறந்தார பெரியோரெல்லாம்
  அகத்தியமா முனியேகே ளுனக்காய்ச்சொன்னேன்
நேரப்பா களளர்பற்றும் மறவநாடு
  நிலைப்பான பாலைவனத தேசமைந்தா
தேரப்பா காளைகண்ட முனியோரபக்கஞ்
  சென்றெழுந்த மேறபுறத்திற றெளிவாய்க்காணே. ௨0௧

காணடா அதிலேதா னுவருப்பாகக்
  கண்டுகொள்ளே அருசுவர்ண மாகத்தோன்றும்
தானடா கதிர்போலே வளர்ந்துநிற்கு
  சத்தியமாய் ரவியொளிவு வீழ்குமுனனே
கோனடா மசியென்றே சாபந்தீர்ததுக்
  குருவான பாரபரையை மனத்திலெணணி
வானடா வாய்பேசா தெடுத்துக்கொண்டு
  வையகத்தோ ரறியாமற்பதனஞ்செய்யே. ௨0௨

செய்யப்பா சுத்தசெலந் தன்னிலேதான்
  சேரவினிக் கரைத்ததையுங தெளியவைத்து
ஐயப்பா பத்துமுறை யிதுபோறகாசச
  அப்பனே யுப்பதுதான் வெளுத்துப்போகும்
மெய்யப்பா வுப்பதையும் பதனம்பண்ணி
  மேலான பஞசசத்தி தியானஞ்செய்து
பொய்யப்பா சொல்லவில்லை யிநதநூலிற்
  புத்திரனே வாதமெல்லாங கொளளையாச்சே. ௨0௩

ஆச்சடா வுப்பைவிடடால வாதம்போசசு
  ஆகாது காயசித்தி யையாவையா
மூசசடா முன்பின்னைச் சொலலவில்லை
  மூடருக்கு இப்பூவுங கிடையாதையா
காசசடா காசினியிற் கிட்டுமோசொல்
  கருத்துவைத்து மனதிரஙகிக் கலந்துசொன்னேன்
ஏசசடா விந்தப்பூ கிடையாதையா
  ஏமனையுந தானடித்துத் தளளும்பாரே. ௨0௪

பாரடா தேவிபாா பரையுந்தேவி
பாவையர்கள் நாதமதை வாஙகிக்கொண்டு
ஆரடா சூடனதைப் பொடித்துத்தூவி
யபபனே முப்பிண்டம் விராகன்ரண்டு
கோரடா வொன்றுகச் சேர்த்துமைந்தா
நீமகனே ரவிமுகததி லெடுத்துவைத்து
வேரடா சாபமெலலாம் நிவர்த்திசெய்து
வேதாந்தப் பாாபரையே வேண்டிகொள்ளே. ச0ரு

கொளளடா ரவிபீஜ முப்பாயப்போகுங்
குருவாணை யுமையாணை காடடிடாதே
அல்லடா பஞசசத்தி கிருபையாலே
யருளான வுப்பாலே யெல்லாஞசித்தி
வல்லடா எல்லவர்க்குக் கிடடும்பாரு
வையகத்தில் மானிடர்க்குக் கிடையாதப்பா
சொல்லடா விந்தமுறை போலேமைநதா
சொல்லார்கள சொல்லார்க ளுண்மைபாரே. ச0சு

பாரப்பா பாரையுப்பு யார்தான்காண்பார்
பரமசிவன் பீஜமென்றே இதற்குப்பேரு
ஆரப்பா பாரையுப்பு கல்லுப்பாச்சு
அடங்காத வழலையுப்பு என்றும்பேரு
நேரப்பா சாரையுப்பு என்றும்பேரு
நிலைப்பான தேவியுப்பு என்றும்பேரு
காரப்பா வுப்பையுந்தான் வாங்கிவந்து
கருத்தாக மசியென்றே சாபந்தீரே. ச0எ

தீரடா வுப்பையுந்தான் செலத்திற்றுக்கித்
தேவிபஞ்ச சத்தியுட தியானஞ்செய்து
ஆரடா தெளியவைத்தே யிருத்துகக்கொண்டு
அப்பனே பத்துமுறை யடஙகக்காய்சசி
நேரடா வுப்பையுநதா னெடுதது்ப்பாரு
நீமகனே உப்பதுவும் வெளுத்துப்போகும்
வேரடா பேசாதே அலைநதிடாதே
வீரான பிண்டமென்று மிதறகுப்பேரே. ச0அ

பேரென்ன விந்துவென்று நாதமாச்சு
பெரியோர்க ளறிவார்கள மற்றோர்க்கேது
ஆரென்ன ஊரென்ன வருபமாச்சு
அடங்காத வாதமெல்லாங் கொள்ளையாச்சு
நேரென்ன நிலையென்ன வுன்னைக்கண்டால்
நிலக்குமடா பாரையுப்பு நினைவாய்மைந்தா
ஊரென்ன ஜனமென்ன உறவோரென்ன
உற்றுப்பா ரொன்றுமில்லை வெளியாய்ப்போச்சே. ௪௦௯

போசசென்ற யிந்தவுப்பை விட்டிடாதே
பூலோகத் தார்களுக்கு மீந்திடாதே
ஆசசென்றால் முன்சொன்ன வுவருப்போடு
அடங்காத நாதவுப்பு வழலையுப்பு
மூசசொன்றும் விடாதபடி யொன்றாய்ச்சேர்த்து
முத்திதருஞ் சுண்ணமென்று முடிவுசெய்து
பேசசொன்று பேசாமற் பதனம்பண்ணிப
பேதையைப்போல் வாய்பேசா திருந்துகொண்டு
காச்சென்று காச்சிவிடு லோகத்தார்க்குக்
கபட்ற சித்தனென்றாற் பலிக்கும்பாரே. ௪௧௦

பாரப்பா அமுரியுப்பு யார்தான்சொல்வார்
பராபரத்தின் விந்துவென்று மிதற்குப்பேரு
ஆரப்பா அமுரிபடி யிருபத்தைந்து
அப்பனே பாண்டத்தில் விட்டுக்காச்சி
நேரப்பா காச்சியது வற்றும்போது
நிலையான வுப்பாக வளர்ந்துதோன்றுஞ்
சேரப்பா வுப்பதிலே ஜெலந்தான்வாரு
செப்புமசி யென்றேநீ சாமந்திரே. ௪௧௧

தீரடா வுப்பையுந்தான் ஜெலத்தில்மைந்தா
தீர்க்கமுடன் கரைத்தபின்பு தெளியவைத்து
ஆரடா தெளிந்தஜெல மிருத்துக்கொண்டு
அப்பனே பத்துமுறை யடங்கக்காச்சு
நேரடா வுப்பையுந்தான் பார்க்கும்போது
நிலைத்திடுமே யுப்பதுதான் வெளுத்துப்போகும்
வேரடா வுப்பையுந்தான் பதனம்பண்ணி
விராகத்தாள பாதமதைப் பணிந்துகொள்ளே. ௪௧௨

கொள்ளடா இவ்வுப்பு போலேகாரங்
குவலயத்தி லில்லையடா மக்காள்மக்காள்
அல்லடா காரமென்றுஞ் சாரமென்றும்
அழகான ஆதியுப்பு என்றும்பேரு
வல்லடா வல்லவற்குக கிடைக்குமையா
மற்றோர்க்குக் கிடையாது வருந்தினாலும்
கொல்லடா நவலோக மதனைசாருங
கொள்ளைகொண்ட வாதமெல்லாம் பலிக்கும்பாரே. ௪௧௩

பாரப்பா புளியறியாப் பாதகர்கருப்
பார்தனிலே ஞானமுந்தான் பலியாதையா
ஆரப்பா புளியென்றல மூலமார்க்கம்
அப்பனே கருநெல்லி யென்றும்பேரு
நேரப்பா வெதிரியுந்தா னிறந்துபோவான்
நிலையான பஞ்சசத்தி கிருபையாலே
வேரப்பா வேறிதென்றே அலைந்திடாமல
வேண்டியதோர் புளிதனையு மெடுத்துக்கொள்ளே. ௪௧௪

கொள்ளடா பாண்டத்தி லடைததுமைந்தா
குருவான சூடமுந்தான் பலமொனறாக
அல்லடா சேர்த்திடுவாய் ஜெலந்தானவிட்டு
அப்பனே யரைத்ததனையுந் தெளியவைத்து
வல்லடா வாலையுட தியானஞ்செய்து
வாங்கடா ஜலந்தனையு மிருத்துததுண்டாய்ச்
சொல்லடா காசிவிடு முறைதான்பத்து
சுருதிமுடி பிறந்தவிடந் தன்னைககாணே. ௪௧௫

காணடா வுபபதுவும் வெளுத்துப்போகுங
கைகண்ட வித்தையடா யார்தான்சொல்வார்
தானடா வுப்பதையும பதனம்பண்ணிச
சதசிவ காமியென்று மனதுட்கொண்டு
நானடா சகலசித்து மாடிககொண்டேன்
நமன்வினையு மூடறுதது வெளியிலவந்தேன்
கோனடா கோனருளாற பாதத்திற்சென்றேன்
கூறுகிறே னிதற்குவகை குணமிதாமே. ௪௧௬

தாமடா தானவனாய் நிலைக்கவேணுஞ்
சத்தியமாய் முன்சொன்ன மூனறுபூவும்
ஆமடா அமுரியுப்பு நெல்லியுப்பு
ஆகவுமனு சுப்பென்றே அறிவாற்கண்டு
ஓமடா பஞ்சசத்தி யிதுதாமென்றும்
ஓகோகோ பஞ்சகர்த்தா விவர்தானென்றும்
வாமடா வாமமென்று ரூபங்கொண்டு
வாங்கினே னிந்தவுப்புத் தொகைதான்கேளே. சகள

கேளடா நவலோக மெல்லாஞ்சித்தி
கிருபையுடன் காந்தமுந்தா னுருகியாடும்
ஆளடா சூதமுந்தான் கட்டிப்போகும்
அப்பனே பாஷாண மெல்லாங்கட்டும்
நாளடா தாரமுந்தான் வாங்கிவந்து
நலமான குமரிச்சார் சுருக்குமிட்டு
வாளடா சாமமொன்றப் படியேயிட்டு
வாங்கடா தாரத்தின் வகைதான்பாரே. சகஅ

பாரப்பா வாங்கியே தாரந்தன்னைப்
பாராபரையாள பாததத்திற் பூசைசெய்து
ஆரப்பா பஞ்சசத்தி யுப்பையெல்லாம்
அரைத்திடுவாய வஸதுவிட்டுச் சாமமநாலு
நேரப்பா அரைத்ததையும் வழித்துமைந்தா
நிலையான வுப்பையுந்தான் வில்லைசெய்து
தேரபபா வுலரவைததே யெடுத்துக்கொண்டு
சித்தகத்திச சாறையுந்தான் வாங்குவாயே சகக

வாங்கடா சாறுவிட்டு வில்லைதன்னை
வாடாமற் சாமமொன் றரைத்துக்கொண்டு
தாங்கடா அரைத்ததையுந் தாரந்தன்னிற்
சத்தியமாயப் பூசசம தளமதாக
ஓங்கடா வுலரவைத்துச சீலைமண்செய்து
ஓகோகோ பத்தெருவிற புடந்தான்போடு
நாங்கடா தேவிதனை பூசைசெய்து
நலமான தாரமதை யெடுத்துப்பாரே சஉ0

பாக்கையிலே தாரஞ்செந் தூரமாகிப்
பதினாயி ரங்கோடி காந்திமீறும்
ஏர்க்கையிலே குருவருளா லறியவேணும்
இல்லாட்டாற கைமுறையுந் தபபாவணணரு
சேர்க்கையிலே செந்தூரந் திடமோமெதுச
செப்பாதே அகத்தியமா முனியேயையா
காக்கையிலே யுனையறிநது காகாமைந்தா
காக்காட்டா லென்னவுண்டு கண்டுகொள்ளே சஉக

கொள்ளடா தாம்பிரதனை யுருகிமைந்தா
குருவறிய அணுவளவு மீநதாயானால்
அலலடா தாம்பிரமும் பழுத்துப்போகும்
அதுவாயி ரத்தெட்டு மாறறுமாகும்
வல்லடா வலலவர்கள் வெளிவிட்டார்கள்
வாய்வீணா தங்களிடம் பேசிடார்கள்
சொல்லடா விதினாலே அனந்தங்கோடி
தொங்தோமென் றுடுமடா சூடசம்பாரே சஉஉ

பாரப்பா வணுவளவு முண்டாயானாற
பாலகனே நின்றேகங் காந்திமீறும்
ஆரப்பா தேகமுந்தான் வலுத்துப்போசசு
அனந்தவெகு கோடிமட்டு மிருக்கவைக்கும்
நேரப்பா விதையறியா வுலுத்தருக்கு
நிசமேது பொய்யேது நினைவுமேது
காரப்பா குருபாத மண்டிககாரு
காலாநத செந்தூரக கனலைககாரே சஉங

காரடா செந்தூரப் போக்குங்கோடி
களங்குவகை யனந்தமெலலா மிதறகுளாடும்
ஆரடா தாரத்தின் செந்தூரமபோல்
ஆடாது கெவனசித்தி மவுனமார்ககம்
ஊரடா வுநதினிலே வட்டந்தோறும்
உசசிவழி தான்திறந்தே யுணரவைக்கும்
ஏரடா வெட்டிரண்டு மிதுவேகாட்டும்
என்மக்கா ளின்னமொன்று எண்ணிப்பாரே சஉச

பாரப்பா பஞ்சசத்தி தியானத்தாலே
பாலகனே செந்தூரம் படைக்கலாச்சு
ஆரப்பா அஷ்டாங்க முடிவுவேணும்
யாகாதி தறபணங்க ளனந்தம்வேணும்
நேரப்பா விராகத்தாள பூசைவேணும்
நிலையான குலதெய்வ மறியவேணும்
சேரப்பா சிந்தையொன்று யிருத்தவேணுஞ்
செல்லாட்டாற நீநரகில வீழ்வான்காணே சுஉரு

காணடா நரகமதில் வீழ்ந்திடாமற்
காமப்பாற் கானற்பாற் கனலையுண்டு
தானடா முப்பாலி னமுதமுண்டு
சாதித்து நங்கையருக்கு சார்பாயுண்டு
வீணடா வீண்பேச்சுப் பேசிடாமல்
வேதாந்த வுப்பைந்தும் விரித்திடாமற்
கோணடா குருபாத மறிந்தேநின்று
குவலயத்திற சிந்துவிளை யாடுவாயே சுஉசு

ஆடுவாய் சித்துகள்தா னனந்தங்கோடி
அம்மம்மா வென்றுமினித தெரிந்திட்டாலும்
பாடுவாய் பலபாஷை வந்திட்டாலும்
பராபரமாய் நீயிருந்து வாழ்ந்திட்டாலும்
நாடுவாய் சாமாறி யிருந்திட்டாலும்
நலமான யோகமெல்லா மறிந்திட்டாலும்
கூடுவாய் தில்லையிலே கூடினாலுங்
குவலயத்திற் சித்துவிளை யாடாதென்றே சுஉஎ

ஆடாதே நீபடித்த வித்தையெல்லாம்
அபபனே பணம்பறிக்கப் படித்தாப்போலே
நாடாதே செகததோரை மயக்கிடாதே
ஞானியென்று செகந்தனிலே அலைந்திடாதே
கூடாதே செகத்தோர்க ளிடத்திற்சேர்ந்து
கூச்சலிட்டு வாய்வீணும் பேசிடாதே
பாடாதே சாஸ்திரங்கள் பேசிடாதே
பரமகுரு தன்னைக்கண்டு பணிந்துகொள்ளே சுஉஅ

கொள்ளடா குருக்கொடுத்த வித்தையெல்லாங
குவலயததிற காட்டிவிட்டாற் பலியாதப்பா
அல்லடா வைத்யமென்ன வாதமென்ன
அப்பனே பாவம்வருந் தோஷமாகும்
கல்லடா வுன்மனசு வுருகாதப்பா
கண்டாரைப் பெண்டீரென் றடுத்திடாதே
சொல்லடா விந்தவகை யெனகருமைநதா
சொல்லாட்டாற பல்லுதிர வடிபபேன்பாரே சஉகூ

பாரப்பா வேடமிட்டே யலைநதிடாதே
பாவையரை யனுதினமு மருவிடாதே
ஆரப்பா பொய்யொன்றுஞ சொல்லிடாதே
யடுத்தோரைக் கெடுக்காதே ஐயா ஐயா
நேரப்பா யாரொருவ ருறவும்வேணடாம
நீமகனே யொருவருட பகையும்வேண்டாம்
தேரபபா விருநதபடி விருநதால்ஞானஞ்
செப்பாதே குலதெய்வந தன்னைபபாரே. சுகூ0

பாரப்பா பஞ்சசத்தி கிருபையாலே
பார்மகனே குலதெயவந் தன்னைமைந்தா
ஆரப்பா வகமென்றே வெழுத்தேயாதி
அப்பனே தசதீட்சைக இதுவேயாதி
நேரப்பா வொன்றுன பொருளேயோதி
நின்றிடுவாய் சதாகாலம் நினைவிறருககி
ஏரப்பா இடைவிடடு மறநதிடாதே
யேழையைபபோ லிருந்துமன தடஙகிக்கொளளே. சுகூக

கொள்ளடா மனதடஙக ஞானஙகாடடுங
குழந்தையைப்போற் பேசவைக்குங குலதெய்வந்தான்
அல்லடா விந்துவடட மறியாப்போக்கே
யரிதரிது அஷ்டகர்ம மாடவென்றால்
சொலலடா அரவமதைப் பிடித்துவந்து
சிஙகென்று மரவத்தின் சிரசிலமேவிச
சொலலடா வெதிரியுட பெயரைமாடடிச
சூடடடா குருத்தேட்டில் வரைந்துபாரே. சுகூஉ

பாரப்பா அரவத்தின் வாயினுள்ளே
பதித்திடுவாய் சிடடையுந்தான் கவ்வத்தானும்
ஆரப்பா அரவமதைத் தலைகீழ்கட்டி
அப்பனே காராவின் நெய்யைவார்த்து
நேரப்பா காஞ்சிறையின் சிப்பியாலே
நீமகனே மசியென்றே யாகஞ்செய்து
தேரப்பா அரவமதைப் பொசிக்கிமைந்தா
தேவிபஞ்ச சத்தியுட தியானங்கொள்ளே. ௪௩௩

கொள்ளடா விப்படியே சாந்தான்மாறிக்
கொளுத்தடா வெதிரியுந்தான் கொதித்துப்போவான்
அல்லடா விதைத்தீர்க்க வரிதேமைந்தா
அப்பனே அவன்குலமும் பொசிங்கிப்போகும்
சொல்லடா பொசிங்கியுந்தான் நரகில்வீழ்வான்
சொன்னேனடா கொடியதொரு பாவம்பாவம்
மெள்ளடா வியாதியாலே வருவதென்ன
மெஞ்ஞானிக் காகாது விதைந்துபாரே. ௪௩௪

பாரப்பா வின்னமொரு கருமஞ்சொல்வேன்
பார்தனிலே கெருடனையுங் கொண்டுவந்து
ஆரப்பா முன்சொன்ன படினம்போலே
யாகாதி தன்னிலேதான் பொசிக்கிப்போடு
நேரபபா வெதிரியுந்தா னிறந்துபோவான்
நிலையான பஞ்சசத்தி கிருபையாலே
வேரப்பா வெறும்பேச்சுப் பேசிடாமல்
விராகத்தான் பாதமதைப் பணிந்துகொள்ளே. ௪௩௫

கொள்ளடா விதினாலே கோடிபாவங்
கொடிதான தோஷமடா கெருடதோஷம்
அல்லடா வத்தோஷந் தொலையாதப்பா
அரனையுந்தான் விடுகாது மற்றோர்க்கேது
வல்லடா வெளியாகச் சொன்னேனென்று
வையகத்தோர் நம்மையுந்தா னேசிடாமல்
கொல்லடா கொடுமைகளைச் செய்தபேரைக்
கூறுவே னின்னமொன்று குருவிறஞனே. ௪௩௬

தானென்ற தவசிகட்கே யிடுக்கஞ்செய்யுஞ்
சண்டாளர் தனைவதைத்தாற் சாபமில்லை
கோனென்ற குருத்ரோகஞ் செய்தபேரைக்
கொன்றாலுந் தோஷமில்லை குறியைக்கேளு
நானென்ற செம்போத்தைப் பிடித்துவந்து
நாட்டுவாய் மசியென்றே சிரசிற்சுற்றி
கோனென்ற குருவினிட வருளினாலே
கூசாதே சிகாரமதைத் தகட்டிற்சாத்தே. சஙஎ

சாத்தடா வெதிரியுட பெயரைக்கூட்டித்
தலைமாறித தகட்டிலேயும் வரைந்துமைந்தா
ஏத்தடா மசியென்றே தியானஞ்செய்து
என்மக்காள் முன்சொன்ன படிணம்போலே
வாழ்த்தடா வாலைபஞ்ச சத்தியென்று
வருந்தடா செம்போத்து தனைப்பொசிக்கிப்
பார்த்தடா வெதிரியைத்தான் பார்க்கும்போது
பார்தனிலே லகிரிகொண்டே யலைவான்பாரே. சஙஅ

பாரப்பா லகிரிகொண்டு கழுதையாவான்
பார்தனிலே மனிதருக்குத் தோற்றமாட்டான்
ஆரப்பா தீர்ப்பதற்கு முடியாதையா
அப்பனே யாததாடன் னருமையாலே
கோரப்பா வுனக்கிடு சொல்லப்போமோ
நீணிலத்தில மனிதரெல்லாம் பகையுமாவார்
வேரப்பா வெறும்பேசுப் பேசிடாமல்
விடமுண்ட கண்டறையும் வேண்டிக்கொள்ளே. சஙகூ

கொள்ளடா தெய்வபஞ்ச சத்தியாலே
கொடியதொரு மூபபூவின் குருவினாலே
அல்லடா வேதையெல்லாங் கைக்குள்ளாடும்
அடங்காத அஷ்டசித்துங் கைக்குள்ளாடும்
வல்லடா காந்தமுந்தான் பலமேபத்து
வையகத்தோ ரறியாமல வாங்கிக்கொண்டு
சொல்லடா மேனியிலே யரசம்பாலுஞ்
சுத்தியே காந்தத்தின் மேலேபூசே. சச0

பூசியே புடம்போட்டே யெடுத்துக்கொண்டு
புத்திரனே கலயத்தில் நொறுக்கிப்போட்டு
தேசியே காரமொடு வீரம்பூரம
செப்பாதே பாஷாணந் தாரங்கூட்டி
வாசியே மனோன்மணியே வாவாவென்று
மனோசிலையுங் சிதகண்டம் வகையாய்க்கூட்டிக்
கூசியே திரிபாம லொவ்வொன்றுக்குங
கூட்டுவாய் பலஙகால தாகத்தானே. ௪௪௧

தானென்ற முன்சொன்ன முப்பூவோடு
சத்தியமாய் நெல்லியுப்பு அமுரியுப்பு
தேனென்ற ஒவ்வொன்று விராகனென்று
தெளிவாகச் சேர்த்துமிந்த சரக்கினோடே
வீணென்று சொல்லாதே வஸதுவிட்டு
விருப்பமுடன் சாமமூந்தான் நாலுமட்டும்
கோனென்ற குருவருளா லரைத்துச்சேர்த்துக்
கூறுவாய் மசியென்றே சாபந்தீரே. ௪௪௨

தீரடா மருந்தையுந்தான் சுத்திபண்ணி
சிவநமசி வாயவென்று ஜெபித்துக்கொண்டு
சேரடா காந்தத்திற் பிசறிமைந்தா
இல்லிட்டுச சீலமண் செயதுதானும்
நேரடா வசசிரமாங குகையில்வைத்து
நீமகனே யூதிடுவாய் மணிபோல்வீழும்
தேரடா மணிதனையும் பொறுக்கிக்கொண்டு
தீர்க்கமுடன் மருந்தையுநதான் பிசறிக்கொள்ளே. ௪௪௩

கொள்ளடா விப்படியே யைந்துநேரங்
குமரிபஞ்ச சத்தியுட தியானஞ்செய்து
அல்லடா வூறவிடு சத்துமாசசு
அப்பனே மெழுகதனை கருததானகட்டி
மெல்லடா வுருக்கியே காந்தந்தன்னை
மேதினியோ ரறியாமற் காய்க்கமைந்தா
வல்லடா கிண்ணமது வலுத்துப்போசசு
வராகத்தாள் தனைநினைந்து மனநிற்பாரே. ௪௪௪

பாரப்பா வாதமெல்லாங் கொள்ளையாச்சு
பாலுண்ணத் தேகமுந்தான் வலுத்துப்போச்சு
ஆரப்பா மறைத்தபொருள் வெளியாய்ச்சொல்லி
ஆளியுப்பு மறுதியுப்பும் வெளியேவிட்டேன்
நேரப்பா இந்தமுறை யொளித்தார்சித்தர்
நிச்சயமாய் வெளிதிறந்தே யுரைத்துப்போட்டேன்
சேரப்பா முன்சொன்ன முப்பூமைந்தா
செப்பாதே பூநீரென் றதற்குப்பேரே. ௪௫

போரச்சு முப்பூவின் பெருமைசொல்லவார்
பெற்றபிள்ளைக் கென்றாலும் பேசிடார்கள்
ஆராச்சு அருசாச்சு பிரசுமாச்சு
அதிலடங்கும் வாதபித்த மனேகமுண்டு
நேராச்சு நிருவிகற்ப சமாதிக்கெல்லாம்
நிலைக்குமடா முப்பூவின் நிலையினாலே
வேராச்சு வீணருக்குப் பேசிடாதே
வேதாந்த முப்பூவின் மார்க்கந்தானே. ௪௬

தானென்ற முப்பூவின் சுண்ணந்தன்னைச
சத்தியமாய்ச் சொல்லுகிறேன் சாதித்தோர்க்கு
கோனென்ற குருவாகுஞ் சுண்ணமப்பா
கூறுதற்கு மெளிதாமோ நாவுமுண்டோ
ஏனென்ற சுண்ணமென்ற சௌசமாச்சு
இருதயமாங் கமலமுமே பீடமாச்சு
கோனென்ற முப்பூவின விராகனைபத்து
குருவான தேசியென்று நிறுத்துக்கொள்ளே. ௪௭

கொள்ளடா வெடியுப்பு விராகன்பத்து
குருவான நாதவுப்பு விராகன்பத்து
அல்லடா வழுரியுப்பு விராகன்பத்து
அப்பனே நெல்லியுப்பு விராகனஞ்சு
சொல்லடா இவையெல்லா மொன்றாய்ச்சேர்த்துச
சொற்பமென்றே யெண்ணாதே யரசம்பாலால்
வில்லடா ஆட்டுவாய் சாமம்நாலு
விராகத்தாள பாதமதை மனதிறங்கே. ௪௮

தஙகடா ஆட்டியே வழித்துசசேர்த்துத்
தவறுமல வில்லைசெய்து சாபநதீர்தது
அஙகடா ரவிதனிலே யுலரவைத்து
அப்பனே யுலர்ந்தபின்பு எடுதது மைந்தா
எஙகடா திரிந்துமினி யலைந்திடாமல்
என்மக்காள மேனிச்சார் தனனைவார்த்துப
பாஙகடா வில்லைதனைப் பிரிந்திடாமற
பராபரியே யாயியெனறு பணிந்துகொளளே. ௨௪௯

கொள்ளடா ஆடுவாய் சாமநாலு
குஞசரனைப் போறறியுந்தான் வழித்துமைந்தா
அல்லடா முன்போலே யுலரவைத்து
அப்பனே மருந்தையுந்தா னெடுத்துக்கொண்டு
சொல்லடா வேளைசசார் சாமநாலு
சூட்டியே யரைத்ததையும் வழித்துக்கொணடு
மெல்லடா முன்போலே யுலரவைத்து
மேதினியிற் சித்துவிளை யாடுவாயே. ௨௫0

ஆடுவாய் கருந்தும்பைச சாரைவாஙகி
யப்பனே முன்போலே சாமநாலு
நாடுவா யரைத்ததையும் வாஙகிககொண்டு
ரவிதனிலே யுலரவைத்து நாடிப்பாரு
தேடுவாய் மசியென்றே சாபந்தீர்த்துச
செபியடா நூற்றெட்டு உருவேயானால்
கூடுவாய பத்தெருவிற புடைதனைப்போட்டுக
குருவான சுண்ணமதை யெடுத்துக்கொள்ளே. ௨௫௧

கொளளடா விதிஞலே வேதைகோடி
குருவான காயசித்தி கைக்குளளாசசு
அல்லடா செந்தூர மனேகமாசசு
அடஙகாத வைததியஙக ளெலலாஞசித்தி
வெலலடா எமனேது பாசமேது
மேலான சுண்ணமதை யென்னசொலவேன
புல்லடா புலலருககுக் கிடையாதபபா
புத்தியுளள பிளளையென்ற்ற பேசிப்பாரே. ௨௫௨

பாரப்பா விம்மருந்தை யீந்தாயானால்
  படீரெனவே தலைவெடித்துப் பாழாய்ப்போகும்
ஆரப்பா சொல்வாரோ பூமிநாதம்
  அடங்காத காயசித்தி யெல்லாமாகும்
நேரப்பா யுவருப்பு ஆதிவந்து
  நிலைத்தடா பூமியுட னாதமாச்சு
தேரப்பா விதுவல்லோ வண்ணானுப்பு
  செப்பாதே குருவாணை செப்பினேனே. ௨௫௩

செப்பினே னிதுவல்லோ பூநீராச்சு
  தேவிபஞ்ச சததியுட வருளுமாச்சு
ஒப்பியே சொல்வாரோ மக்காள் மக்காள்
  ஒருவருக்குஞ் சொல்லாதே யிந்தப்பேச்சை
தப்பியே போகாதே யிந்தநூலில்
  சாகாம லிருப்பதற்கு விபரங்காட்டி
மூப்புவியு மடங்குமடா வுவருப்பாலே
  மோசமில்லை மோசமில்லை மொழிந்துபாரே. ௨௫௪

பாரப்பா சுததிசெலம் வேறிதென்று
  பார்தனிலே மலையாதே மைந்தாமைந்தா
ஆரப்பா வுவர்நிலத்தி லன்றுபேய்ந்த
  அழகான செலந்தனையு மெடுத்துக்கொண்டு
நேரப்பா முன்சொன்ன வுப்பையெல்லாம்
  நிலையான சாபமதை நிவர்த்திசெய்து
தேரப்பா கரைத்திடுவா யிறுத்துவாங்கிச்
  செப்பாதே ரவிமுகத்தில வைத்துக்கொள்ளே. ௨௫௫

கொள்ளடா காசமென்று சொன்னமார்க்கங்
  கூறுகிறேன் ரவிமுகத்தில காசசவேணும்
அல்லடா அக்கினியிற் காக்கினுக்கால்
  அப்பனே பூவதுவும் பாழாய்ப்போச்சு
சொல்லடா பூவதுதா னெடுக்கும்போது
  சூட்சநிலை சொரூபநிலை தனைப்பார்த்து
வல்லடா மானதமா யாகஞ்செய்து
  விராகத்தா டன்னையுந்தான் நினைத்துப்போற்றே. ௨௫௬

போறறடா மவுனமென்ற விஞ்ஞைதன்னைப்
 பூரணமே காரணமே யென்றேயோதி
ஏறறடா வுன்னையுந்தான் நினைத்துப்போற்றி
 யெனைப்போலே வாய்பேசா திருநதுகொண்டு
வாழ்த்தடா மூன்றெழுதது விஞைசபார்த்து
 வடவரையா மாயிரத்தெட டிதழிறசேர்ந்து
பார்ததடா குலதெய்வந் தன்னைப்பார்தது
 பறையுப்பு வழலையுபபு பாருபாரே. ௨௫௭

பாரடா பறையுப்பு வெடியுப்பாச்சு
 பாலகனே வழலையென்று மிதற்கும்பேரு
ஆரடா வெடியுப்பை யறிவாருண்டோ
 ஆகாச கெஙகையென்ற வுவருநீராம்
நேரடா சுத்தஜல மதுதான்பாரு
 நிலைக்கின்ற கஙகையடா பரையுமாச்சு
தேரடா விதையறியா ருலகத்தோர்கள
 செப்புவார் வாய்மதஙகள் பேசித்தானே. ௨௫௮

பேசியே அழியாதே முப்பூமார்க்கம்
 பிண்டமெனறும் நாதமென்று மிதற்குபபோம்
வாசியே நிறுத்துமடா விந்தப்பூவால
 வல்லோர்க்குக் கிட்டுமது மறறோர்க்கேது
கூசியே திரியாதே வழலைமார்க்கங
 கோடான கோடிவரை கூட்டிவைக்கும்
நாசியே சுழிமுனையாம் விந்துநாதம்
 நாட்டடா முப்பூவை யறிநதுதானே. ௨௫௯

தானென்ற மூன்றெழுத்தின் விபாஙகேளு
 சத்தியமா யிடைபின்சுழி முனையதாசசு
நானென்றும் அகாரமென்றும் உகாரமென்றும்
 நடுவணையா மகாரமென்று நாடினலும்
தேனெனற அகாரமொடு மகாரந்தானும்
 தெளிவான வுகாரமுமூன் றெழுத்துமைந்தா
கோனென்ற மகாரமலலோ மவுனமாசசு
 குருவான அகாரமொடு உகாரஙகேளே. ௨௬௦

கேளடா சிகாரமல்லோ வுகாரமாச்சு
கிருபையுள்ள அகாரமல்லோ நகாரமாச்சு
ஆளடா மூன்றெழுத்து மதுவேயாச்சு
அம்மம்மா மூன்றெழுத்து மறியப்போமோ
நாளடா குலதெய்வந் தன்னைப்பார்த்து
நாடுவாய் மசிநசி யென்றேதமைந்தா
தேளடா வாசிபத்தா யிரமடங்கத்
தேவனென்றும் விஷ்ணுசக்க ரந்தான்பாரே. ச௱க

பாரப்பா ஜெகமெல்லா மவரைக்கண்டாற்
பாராளு மரசனென்றும் பணிவாருன்னை
ஆரப்பா விஷ்ணுசக்க ரத்தினாலே
அவனியெல்லா மொருகுடைக்கீ ழாளவைக்கும்.
நேரப்பா ஐம்பத்து லட்சமானால்
நிலையான காயசித்தி நிலைத்துப்போச்சு
தேரப்பா கோடியுந்தா னடங்கிற்றுற
தேவிசத்தி வேலுனக்கு வாய்க்குங்காணே. ச௱உ

காணடா குலதெய்வந் தன்னைப்பார்த்துக
காரடா வாசியினா லறிந்துகொண்டு
தானடா விம்மென்றே சதாநீபோற்றிச
கண்ணடா மூனறெழுத்துத் தயவினாலே
நானடா விப்படியே யறிந்ததாலே
நாதாந்த வடிவேலும் நமக்குள்ளாச்சு
கோனடா இம்மென்ற மவுனம்விட்டாற
குடிகெட்டு இடிவிழுந்து கொலலுமபாரே. ச௱ங

பாரப்பா முன்சொன்ன பூவுங்கூட்டிப்
பாலகனே பாறையுப்புச் சமனுயச்சேர்த்து
ஆரப்பா அமுரியுப்பவ் விடைக்குச்சேர்த்து
அப்பனே முன்சொன்ன மூலியெல்லாம்
நேரப்பா அரைத்திடுவாய முன்போலமைந்தா
நிலையான காரமுந்தான சமனுயச்சேர்த்து
தேரப்பா முன்போலே புடமேபோட்டுத்
தேவிபஞ்ச சத்தியுட தியானங்கொள்ளே. ச௱ச

கொள்ளடா வெடுத்திடவே சுண்ணமாச்சு
கொடியதொரு கிரணமெல்லாங் கொதித்துப்போச்சு
அல்லடா சுண்ணமது சுருக்கமெத்த
அண்டபிண்டஞ் சேர்ந்தெழுந்த அருமையாலே
வில்லடா எந்தெந்தத் துரைக்காஞலும்
வெகுசுருக்கு வெகுசுருக்கு வெடிப்புப்பையா
சொல்லடா சொல்லாதே யிந்தப்பூவைத
துருசினுட கொடுமையுந்தான் சூடுவேனே. சஙரு

சூட்டுவேன் துருசதுவும் விராகன்பத்து
சொல்லாதே வேளைசார் தன்னிலூர
நாட்டுவாய்போட்டுமதை யெடுத்துக்கொண்டு
நலமாக முப்பூவின் சுண்ணந்தன்னைக்
கூட்டுவாய் பணவிடைதான் மேலேபூசி
குருவான பராபரையை மனதிலெண்ணி
வாட்டுவாய் பத்தெருவிற் புடத்தைப்போடு
வாடாத சுண்ணமது வலுத்துப்போச்சே. சஙசு

போச்சடா துருசினுட சுண்ணம்போலே
பூதலத்திற் கிடையாது புகழ்ந்துபாரு
வாச்சடா மேருவுந்தா னிதிலுண்டாச்சு
வள்ளலுந்தா னனுதினமும் வாழலாச்சு
ஏச்சடா சொல்லவில்லை யிந்தச்சுண்ணம்
ஏகாந்த முப்பூயின் கிருபையாலே
மூச்சடா தானடங்கி மேலேயேறும்
மூதண்டச் சுண்ணமென்று மூக்கம்பாரே. சஙஎ

பாரப்பா சவுக்காரம விராகன்பத்து
பாலகனே வாங்கியடா நிறுத்துக்கொண்டு
ஆரப்பா மேனிச்சார் சாமமொன்று
அப்பனே சுருககிட்டு எடுத்துவாங்கி
நேரப்பா முப்பூவின் சுண்ணத்தாலே
நீமகனே பணவிடைதான் சுறறிப்பூசித்
தேரப்பா பதெருவிற புடத்தைப்போறி
சிவசிவா செந்தூரஞ் சிவநதுபோச்சே. சஙஅ

போச்சடா செந்தூரம் ரவிபோற்காந்தி
புவனையுட பீஜமென்று மிதற்குப்பேரு
ஆச்சடா சவுக்காரச் செந்தூரம்போல்
ஆரறிவா ருலகத்தில் சித்தர்மைந்தா
வாசசடா லோகமெல்லாம் பொன்னாய்ப்போச்சு
வாசியிலே யனுதினமும் வாழலாசசு
பேச்சடா பேசாதே யிந்தப்பேச்சு
பெலத்ததடா காயசித்தி வலுவாம்பாரே. ௪௬௯

பாரடா விதினாலே நவலோகங்கள்
பாலகனே செந்தூரம் மாகிப்போகும்
ஆரடா முப்பூவின் சுண்ணம்வேணும்
அடங்காத காயசித்தி யாகவேணும்
ஏரடா வாசிமயி லேறவேணும்
ஏகாந்தப் பாரத்தோடே யிருக்கவேணும்
தேரடா நூல்பார்த்துத் தேறவேணுஞ்
செகத்திலுள்ளோ ரறியாமல் வாழததானே. ௪௭0

தானென்று சொல்வதற்கு வாயுமேது
சங்கறப மறியாரைச சமயத்தோரை
நானென்று மென்னாலேசொல்லப்போமோ
ஞாயிறையுந் திங்களையுஞ் சேராப்பேரைக்
கோனென்றுங குருவென்றுந் துதிக்கப்போமோ
குணமான முப்பூவின் குருவில்லாடடால்
தேனென்ற வமுதரச முண்ணப்போமோ
தெளிவான மோனம்விடட சித்திகாணே. ௪௭௧

காணடா கடுங்காரச் சுண்ணமாசசு
கைகண்ட வித்தையடா சித்தர்சொல்லார்
தானடா பஞசசத்தி சுண்ணமென்முற
சராசரங்கள முழுவதுமே தஙகமாச்சு
ஊனடா வுடலுயிரு முறவதாக்கும்
ஒடுங்காத காந்தஞ்செந் தூரமாகும்
நானடா சுண்ணமதை யறிநதுகொண்டு
நானிலத்திற் சிததுவிளை யாடினேனே. ௪௭௨

ஆடினேன் பஞ்சசத்தி கிருபையாலே
அடங்காத காயசித்தி யாகிப்போச்சு
நாடினேன் மூன்றெழுத்து விஞ்சையாலே
நாதாக்கள் சித்தனென்றும் பேருங்கொண்டேன்
கூடினேன் நங்கையஞ்சு முண்டதாலே
கோடான கோடிவரைக் குகையைக்காத்தேன்
பாடினேன் பாவமெல்லா மகற்றிமைந்தா
பஞ்சசத்தி வேலெடுத்து வந்தேன்காணே. சஎங

காணடா யாகாதி பெலக்கவேணுங
கண்மணியே அம்மணியைப் போற்றவேணும்
தானடா விராகத்தாள் தியானம்வேணும்
சங்கற்ப மறிந்துமுறை சாரவேணும்
கோணடா மனக்கோணு திருக்கவேணும்
குவிந்தமூலக் கண்ணெறிந்தே போற்றவேணும்
நானடா இம்மென்ற மவுனங்கண்டு
நாடினேன் சிவயோக வாழ்க்கைபாரே சஎச

பாரடா பஞ்சசத்தி தீட்சைக்கெல்லாம்
பாலகனே நவக்கிரக தியானம்வேணும்
ஆரடா ஆதித்தன் றனைநிறுத்தி
அருளான வுகாரமல்லோ அவர்க்கேபீடம்
நேரடா விந்துவிட்டு ஓங்காரங்கட்டி
நிலைத்திடவே யூடுருவச் சூலமிட்டுச
சேரடா விந்துக்கு ஞகாரஞ்சாத்திச
செபித்திடுவா யும்மென்றே தியானங்கூடே சஎரு

கூடியே பஞ்சகர்த்தா ளவருக்குங
குவித்திடுவா யவரவர்கள் பீஜஞ்சாத்தி
சேடியே யாவமென்ற விராகுகேது
செபித்திடவே யவர்களுட பீஜமைந்தா
நாடியே யிராகுவுக்கோங காரஞ்சாத்தி
நாட்டிடுகே துவுக்குஹ்ரீங காரமைந்தா
வாடியே திரியாமல் விந்துவட்டம்
மைந்தனே இட்டிடவே வாயக்கும்பாரே சஎசு

பாரப்பா அவரவர்கள் பீஜமெல்லாம்
பாலகனே விந்துநடுக் குள்ளேவைத்து
நேரப்பா ஓங்காரஞ் சுத்திகட்டி
நிலைத்திடவே சூலமிட்டுக் கும்பந்தன்னைத்
தேரபபா தெறமையா விலையுஞ்சாத்தித்
தெளிந்திடவே சூலமிட்டுக் கும்பநதன்னை
ஆரப்பா அட்சதையு மடியிறருக்கி
அஷ்டகர்ம வாலையென்ற தியானங்கொளளே சஎஎ

கொள்ளடா தேவிபரா சத்தியென்று
குருவான பராபரத்தை மனதிலெண்ணி
அல்லடா நீயாக சாலைசுற்றி
அப்பனே நவக்கிரகந் தன்னைமாட்டிக
சொல்லடா குளிகையையும் யாகந்தன்னிற்
சொல்லியே இம்மென்று நடுவேசாத்தி
வில்லடா பூரணமும் வெளியாய்ப்போகும்
மேலான வேல்வந்து வாய்க்கும்பாரே சஎஅ

பாரப்பா நவக்கிரகந் தனக்குமைந்தா
பரிவான ரவியல்லோ தர்மமாசசு
ஆரபபா சோமனொடு பஞசகர்த்தாள
அடஙகாத ராகுவொடு கேதுமைந்தா
நேரபபா இவர்களநவக கிரகமாசசு
நிலையான நவசித்த ரென்றும்போம்
தேரப்பா இவர்களன்றிப் பூசையேது
தெளிந்தவர்ககே பஞசசததி தருகுவாளே சஎகூ

தருகுவா ளஷ்டகர்ம வாலைமைந்தா
சத்தியமாய்த் தோலாசை யற்றபேர்க்கு
வருகுவாள் அஙகிலியு மென்றுசொல்லி
வாசியுமே யாயிரத்தெட டடஙகிடுக்கால்
உருகுவா யஷ்டகர்மஞ் சித்தியாகும்
ஓகோகோ ஆசையற்ற உறவுமற்றுப்
பெருகுவாய் இம்மென்றே மவுனம்பூட்டிப
பேசாதே குலதெய்வந் தன்னைக்காணே சஅ0

காணடா மூனெறழுத்தை யறியமாட்டான்
கங்குலரவி தனைக்கடந்து இருக்கமாட்டான்
தானடா பந்தனங்கள் சொல்லக்கேளு
தாயாராம் பராசத்தி வாலைக்கெல்லாம்
கோனடா இட்சையத்தா மகாரபீடம்
கொளுத்தடா திக்குபந்த னங்களாக
நானடா பந்தனங்கள் செய்துமைந்தா
ஞாயிறிலே திங்களையு மடக்கினேனே ௪அக

அடக்கினேன் திக்குபந்த னங்களாலே
அஷ்டகெசம் அஷ்டவஸ்து அருளுமாச்சு
மூடக்கினேன் மூன்றெழுத்து விபரத்தாலே
முன்பின்னு யோடுகிற கலையுமாறி
மடக்கினேன் காலறிந்து மைந்தா நானும
மாறுத வாசனையை மறந்துதள்ளித்
தடக்கிநாம் பேசாதே அகாரமூலஞ்
சாதித்தா லவராமென் றதுதான்பாரே ௪அஉ

பாரப்பா தேவிபஞ்ச சத்திக்கெல்லாம்
பாலகனே மானதமாம் பூசைசெய்ய
ஆரப்பா நிறைந்தவர்ண நகையுஞ்சீலை
யாத்தாடும் வடுகனுக்கு மங்கேசாத்தி
நேரப்பா கிரீடகுண் டலமுஞ்சாத்தி
நீமகனே விராகதத்தா தனக்குமைந்தா
வேரப்பா பேசாதே யாத்தாளுக்கும்
வெகுவாகப பஞ்சசத்தி மேலேசாத்தே ௪அங

சாத்தடா மணிமந்த்ர தீபதூபஞ்
சகலகலை வாணியென்றே யருளைப்போற்றி
ஏத்தடா திக்குப்பந் தனமுஞ்சொல்லி
யென்மகனே எந்தனுக்குப் பூசைகேளு
வாழ்த்தடா இம்மென்றே கவுனந்தாக்க
வஸ்துவென்றே யுனைத்தானும் நினைந்துகொண்டு
ஏத்தடா மானதமாம் பூசைமெத்த
வெனமகனே தேகத்திற் பழுதில்லாமற்
காத்தடா பூசைசெய்வாய் மவுனம்நோக்கிக்
காலனுந்தா னப்புறமுங் கடப்பான்பாரே ௪அச

பாரப்பா நமநமா வென்றுசொல்லிப்
  பாலகனே பூஷணங்கள் பூட்டவேணும்
ஆரப்பா தேவிக்கிப் படியேபூட்டி
  யஷ்டகர்ம வாலையென்ற வருளைப்போற்றி
நேரப்பா செவ்வரளிய புஷபததாலே
  நீமகனே தேவிக்கர்ச சனையுஞ்செய்து
தேரபபா விந்துவிலே மனக்கணுட்டி
  தேவிபஞ்ச சத்தியென்றே திடமாய்ப்போற்றே சஅரு

போறறுதறகு லகுவல்ல வாய்ப்பேச்சலலப்
  புததிரனே மூன்றெழுததை விட்டபோக்கு
ஏறறுதறகு மவுனமதை விடடபோகரு
  எஙஙாரு மஷ்டகர்மஞ் சித்தியிலலே
வாழ்ததுதறகு ஆயிரதெட டடஙகுமபோது
  வநதடா வாலையுட வமுதமைநதா
காறறிலேயு மதிகமடா ஆததாளபாதங்
  காட்டாதே லோகததார் தனககுப்பாரே சஅசு

பாரடா அஙகுலியு மெனறுலமைநதா
  பாலகனே திடசையடா நாலாந்திடசை
ஆரடா இம்மூல மறியாரிலலே
  யாத்தாடகு மாயிரத்தெட டொடுஙகவேணும
நேரடா இம்மந்த்ர மடஙகுமட்டும்
  நீமகனே தோவாசை மறககவேணும
வேரடா மாயையிலே மனநதான்நாட
  வீணுக வெடுததமுறை தவறிப்போசசு
தோரடா தவறுமற கவனம்வைததுச
  சிநதிததுப பாாத்திடவே தெளிநதுபோச்சே சஅள

போசசடா தெளியவெனறுல லகுவுமலல
  புததிரனே இநதமுறை செய்யவேணும
ஆசசடா செயகையிலே மோகமானுல
  அஷடகாம வாலையுட அருளும்போசசு
நீசசடா வெரும்பேசசாற பூசையென்று
  நீணிலததிற செததவர்க ளனநதஙகோடி
மூசசடா மேலேறி நெருககதனனில
  முழுஙகுமடா கருவியெனற வாயுதானே சஅஅ

நானென்ற கருவியுந்தா னுயரப்பாயுந்
சதகியமாய் நீதானும் பதறிடாதே
கோனென்ற குருவருளால் மைந்தாகேளு
குருவான மூபபூவின் சுண்ணந்தன்னை
தேனென்று பணவிடைதான் கொண்டாயானாற்
சிவசிவா நிலைதனிலே சேர்ந்துபோகும்
நானென்ற வாயுவெல்லா மொடுஙகிப்போகும்
நமன்பாச மானதுவும் நாசமாச்சே சஅகூ

ஆச்சடா அஷ்டகர்மம் வாலைபோலே
அருளான ஞானமுந்தான் கிடையாதப்பா
வாசசடா கிடைத்தோர்க்கு யோகசித்தி
வழலையென்ற மூப்பூவின் மார்க்கஞ்சித்தி
காசசடா கஙகுல்ராவிக் குளளேசேர்க்குங்
கலஙகெழுந்த கருவியெல்லாம் பொசிஙகப்போகும்
மூச்சடா மேலடஙகுங கீழ்நோக்காது
முனைமூக்குப் பிடரியுந்தான் மூட்டினேனே சகூ0

மூட்டினேன் முன்பின்னு மிந்தநூலில்
மோசமாய்ச சொல்லவில்லை மொழிதான்மைந்தா
நாட்டினேன் செந்தூரஞ் சுண்ணமார்க்கம்
நலமான துருசோடு வழலைப்போக்குங்
காட்டினேன் வெளிதிறந்த இந்தநூலிற்
கபாலியஷ்ட கர்மியுட கிருபையாலே
மூட்டினேன் திறந்திட்டேன் வெளியாய்விண்டேன்
மும்மணியு மிதுவாசசு மோதிப்பாரே சகூக

பாரப்பா பஞ்சசத்தி யஷ்டகர்மி
பாலகனே ஒன்றுகும் பழுதிலலாமல்
ஆரப்பா விராகததா ளவடகுத்தானும்
ஐயையோ முன்னோடு பிறவியாளை
நேரப்பா வடுகனென்றுற சிவனுமாசசு
நித்யபிர்ம்ம சாரியெனறு மவற்குப்பேரு
தோபபா தெளிந்தவர்ககோ இதுபோறகானுந்
தெளியாத தேகமென்ன தேகந்தானே சகூஉ

தானென்ற ஜெனனமது எடுத்தானாற்
சாற்றுமஷ்ட கர்மியுட தயவுவேணுங்
கோனென்ற குருவருளுங் கிட்டவேணுங்
குஞ்சரமு மஞ்சலென்றே கூடவேணும்
தேனென்ற துறவதனி லிருக்கவேணுஞ்
செகத்தோரைக் கண்டாலு மொடுங்கவேணும்
நானென்ற ஆணவத்தைத் தள்ளவேணும்
நாதாந்தப் பூரணத்தை நாடிப்பாரே ௪௯௩

பாரப்பா மூன்றெழுத்து விஞைசமேவேணும்
பாலகனே தசதீட்சை பதறும்வேணும்
ஆரப்பா அஷ்டகர்ம பஞ்சசத்தி
அங்கிஷியு மென்றதோ ரருளும்வேணும்
நேரப்பா திக்குபந் தனங்களவேணும்
நிலையான சாரணையை நிறுத்தவேணும்
வேரப்பா குருவென்று நினைந்திடாமல்
வித்தகனே குருசெயலை நினைந்துகொள்ளே ௪௯௪

கொள்ளடா வாலைவிஞ்சை முடிவுகாட்டிக்
குருவான யோகாதி முறையுங்காட்டி
வல்லடா வாயுவுசா ரணையுங்காட்டி
வாடாத குலதெய்வந் தருளுங்காட்டி
சொல்லடா கூடசநிலைச் சொரூபங்காட்டிச்
சுருதிமுடி வானதொரு பொருளுங்காட்டி
அல்லடா நவக்கிரக சித்திகாட்டி
யருளான கவுனத்தில் முடிவுங்காட்டி
கல்லடா கற்பமுறை யாவுங்காட்டி
கண்மணியே வெளிதிறந்து விட்டேன்பாரே ௪௯௫

பாரப்பா இம்மென்றால் விந்துவட்டம்
பாலகனே இதுவிட்டால் மவுனம்போச்சு
ஆரப்பா விந்துவிலே மனக்கண்ணாடி
யனுதினமுந் தாரணையுஞ் செய்யும்போது
நேரப்பா கற்பமென்ன பூசையென்ன
நிலையான சுற்றத்தா ருறவுமென்ன
தேரப்பா சாதியிலே சமயமென்ன
திரவியங்கள் சம்போக மெதுவுங்காணே. ௪௯௬

காணடா மவுனமென்ற வருளைக்கண்டாற்
  கயிலாச நாதனென்ற கடவுளாச்சு
தானடா மவுனம்விட்டா லெல்லாம்பாழாஞ்
  சத்திசிவந் தனையறிய மாட்டான்பாவி
கோனடா குருநிலையு மறியமாட்டான்
  கோடான கோடிசித்து ஆடமாட்டான்
நானடா பரமசிவம் நம்மைக்கேடக
  நாதாந்த தீட்சைபத்தும் நாட்டினேனே ௯௰௭

நாட்டினேன் பரமசிவந் தனக்குமைந்தா
  நலமான மூப்பூவின் மார்க்கங்காட்டிப்
பூட்டினேன் திறவுகோல் திறந்துமைந்தா
  பூமியுட னாதவிந்து பொருந்தகாட்டிக்
காட்டினேன் பாறையுப்பு வெடியுப்பென்று
  கலந்தெழுந்த வழுதியுப்பு நாதமாகச
சூட்டினேன் சுரோணிதசுக் கிலமாமென்று
  சொல்லாலே சிவனென்றுஞ் சொன்னேன்பாரே ௯௰௮

பாரப்பா இம்மென்றே விட்டாயானாற்
  பாலகனே மவுனமெல்லாம் பாழாய்ப்போகும்
ஆரப்பா இம்மென்றால் மவுனமாச்சு
  அடிப்படையுந் தான்பெலக்கு மனேகஞ்சித்தி
நேரப்பா விந்துவென்றும் பீஜமென்றும்
  நிலையான பிடரிவழி மார்க்கமென்றுந்
தேரப்பா சௌசசம் போகமென்றுந்
  தெளிவாகச் சொன்னதெல்லா மகாரமாச்சே ௯௰௯

ஆச்சடா இந்நூலைத் தெளிவாய்ப்பாடி
  யஷ்டகர்ம வாலையுட அருளுங்காட்டி
வாச்சடா குலையைத்தான் தெய்வமென்றும்
  வாடாத தீபமணி பூரமென்றும்
நீச்சடா எனவாக்கி னூலேசொல்லி
  நிதயபிர்மச சாரியென்று முருகனானேன்
மூச்சடா அஞ்ஞூறு தெளிவதாக
  முதன்மையாம் குருபாநூல முடிவதாமே. ௱

சுப்பிரமணியர் ஞானம்-௫௱.

முற்றிற்று.

டி. சாரதா புத்தகசாலையில் தயாராய் இருக்கும்

புஸ்தக விளம்பரம்.

வயித்திய தினுசுகள். / சோதிட தினுசுகள்.

போகர் 7000-பாடல்	4	0	மணிகண்ட கேரளம்	0	8
கொங்கனர் கடைக்காண்டம்500	0	8	வாய்மீகர் ஆரூடம் மூலமும்உரை	0	3
போகர் 700-பாடல்	0	10	சப்தரிஷி வாக்கியம் 1000-பாடல்	0	12
போகர் ஜெனனசாகரம்	0	12	சாதக சிந்தாமணி	2	0
போகர் சரகுவைப்பு-800	0	14	மங்களேஸ்வரியம்	2	0
உரோமரிஷி வயித்தியம்-500	0	10	ஜாதக பாரிஜாதகம்	0	10
அகஸ்தியர் வயித்தியகாவி-1500	1	0	சாதக அலங்காரம்மூலம்	0	12
வயித்திய அகராதி	1	0	ஷை மூலம் உரையுடன்	2	0
நாடி சாஸ்திரம்	1	0			

டிராமா தினுசுகள்

சதி-அனுசூயா	0	4	ஞானசவுந்தரி	0	8
ஷை இரண்டாவது	0	4	அல்லி அர்சுன	0	4
லவகுச சரித்திரம்	0	4	ஷை இரண்டாம்பாகம்	0	4
ஷை இரண்டாவது	0	4	நல்லதங்காள்	0	4
கோவிலன்-கண்ணகி	0	4	ஷை இரண்டாம்பாகம்	0	4
ஷை இரண்டாவது	0	4	வள்ளி சரித்திரம்	0	4
பாரீஸ் சகுந்தலா	0	4	பாரீஸ் மதிவல்லப மோகன	0	4
பாரீஸ் லங்காதகனம்	0	4	ஷை திருப்புகழ் வர்ணமெட்டு	0	3
கஜேந்திரமோக்ஷம்	0	4	சத்தியவான் சாவித்திரி	0	4
அதிரூபஅமராவதி முதல்பாகம்	0	4	சற்குண சாவித்திரி	0	3
ஷை இரண்டாவது பாகம்	0	4	தசாவதார சரித்திரம்	0	6

பல தினுசுகள்.

பழனியாண்டவர் காவடிசிந்து	0	4	தத்துவக்கட்டளை	0	1
பகவத்கீதை பாக்கெட்சயிஸ் 18-அத்தியாயங்கள் படங்களுடன்	0	8	ஜீவோற்பத்தி சிந்தாமணி	0	4
ஷை கலிகோபயிண்டு	0	10	வாசிமாலை	0	1
ஷை பெரியது வசனம்	1	8	சடாசரமாலை	0	1
ஷை கிரந்த சுலோகம் தமிழ் அர்த்	1	0	ஆண்டாள் திருப்பாவை	0	2
கட்டளைகொத்து	1	0	மகாத்மாகாந்திவந்தேமாதரம் கதர் துணிபாட்டு	0	1
ஷை கிலேசு	1	8	சீமைதுணி கதர்துணி சண்டை	0	1
ஞானஜீவ வாதக்கட்டளை வசனம்	0	1	பர்மாடாப்பு என்னும்நொண்டிசிந்	0	1
ஷை மூலமும் விசேஷட விருத்தி உறை 3-படங்களுடன்	0	8	சங்கீதபாலவித்தியாபோதினி	0	12
நிஷ்டானுபூதி மூலமும் உரையும்	1	0	மங்கைமோகனுள்	0	8
சிதம்பரசுவாமிகள் இயற்றிய உபதேசஉண்மை விலை அணா	0	12	சுப்பிரமணியர்ஞானம் 500-பாட	1	0
தேவிபக்திரச கீர்த்தனை	0	6	சலலாபலாவணி எரிந்தகட்சி எரியாதகட்சி	0	6
			மோக்ஷராமாயணம்	0	1

T. சாரதா புத்தகசாலை,

நெ. 23, ஐயப்பன் தெரு, மின்ட் பிளடிங் போஸ்டு, மதராஸ்.